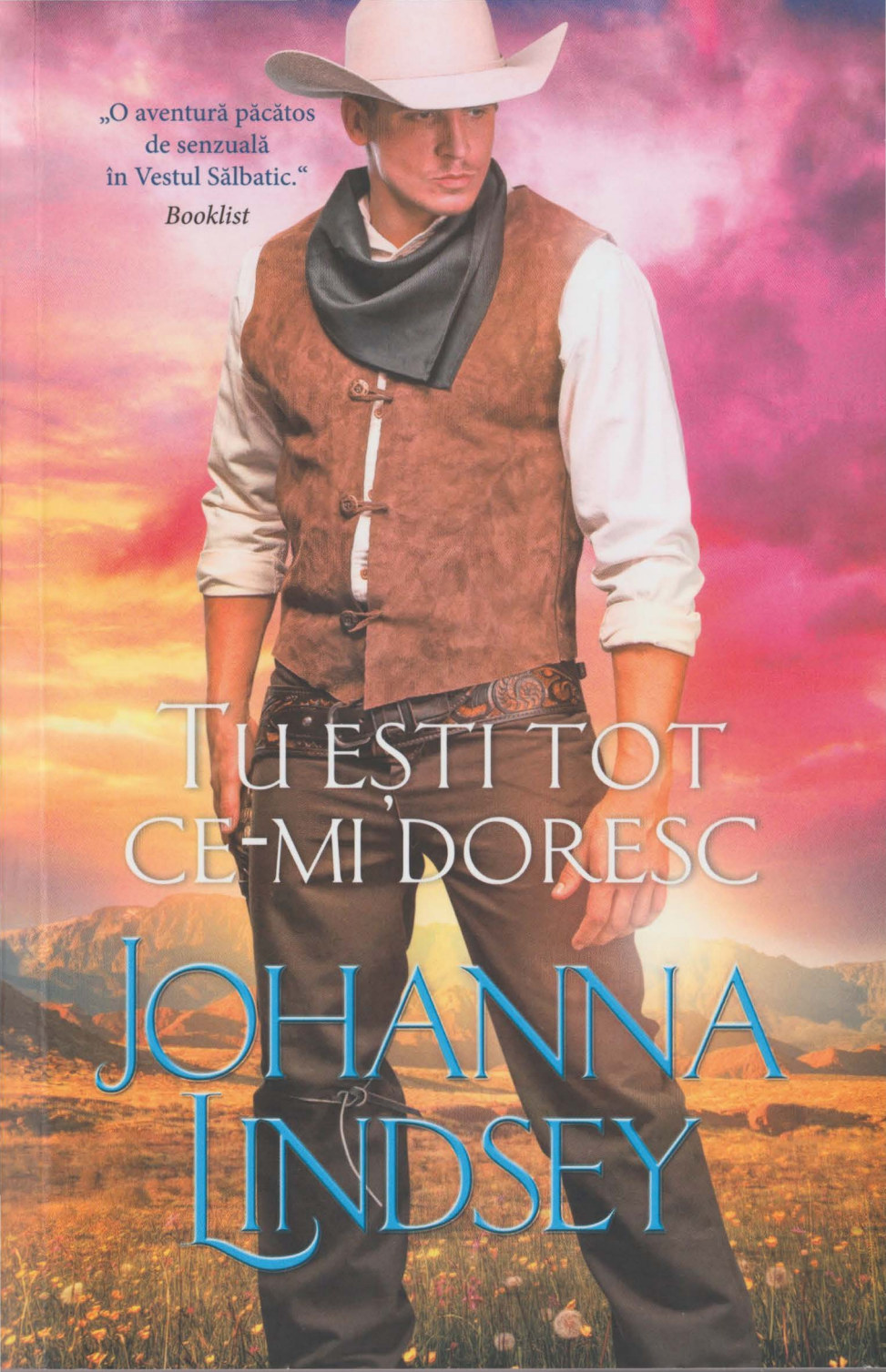
„O aventură păcătos
de senzuală
în Vestul Sălbatic.“
Booklist
TU EȘTI TOT
CE-MI DORESC
JOHANNA
LINDSEY

COLECȚIA
Iubiri de poveste

Casey Straton a moștenit ochii frumoși ai mamei sale și încăpățânarea tatălui ei. Așa că, atunci când familia refuză să-i încredințeze conducerea fermei bunicului ei, în pofida abilităților (deloc potrivite unei lady) de a călări și de a mânui o armă, impetuoasa tânără își abandonează căminul din Texas, hotărâtă să dovedească faptul că poate să facă mai mult decât să fie o soție ascultătoare.

Damian Rutledge al III-lea, un newyorkez din înalta societate, și-a părăsit viața rafinată și sofisticată în favoarea satisfacerii unei nevoi primare – răzbunarea. Dar fizicul impresionant și curajul neabătut nu l-ar fi ajutat să nu se piardă în Vestul Sălbatic, așa că intervenția unui micuț vânător de recompense pe nume Kid este cât se poate de oportună. Curând Damian realizează că salvatorul lui este de fapt o tânără senzuală deghizată și își dă seama că îi așteaptă niște complicații serioase – nu doar fiindcă amândoi sunt în urmărirea acelorași nelegiuiți, ci și din pricina pasiunii care se naște între ei. Iar Damian va trebui să aleagă între a răzbuna moartea tatălui său și a se lăsa în voia iubirii pentru pătimașa Casey.

„O poveste alertă, care combină perfect drama de familie, aventura și dragostea."
Romance Reviews

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de cărți romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3150-3
9 786063 331503

Alma

JOHANNA LINDSEY

Tu ești tot ce-mi doresc

All I Need Is You
Johanna Lindsey
Copyright © 1997 by Johanna Lindsey
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Tu ești tot ce-mi doresc
Johanna Lindsey

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSEY, JOHANNA
Tu ești tot ce-mi doresc / Johanna Lindsey
trad.: Raluca Conțiu – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3150-3

I. Conțiu, Raluca (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Tu ești tot ce-mi doresc

Traducere din limba engleză
Raluca Conțiu

LITERA
2018

Pentru A.J.

Mândria tatălui său, bucuria mamei sale și încântarea bunicilor săi.
Bun venit în familie, copile!

Capitolul 1

Texas, 1892

– Nu-mi pasă că ferma este și a ta, nu o vei conduce!

– Asta nu-i corect, și o știi foarte bine! Dacă Tyler ar fi aici, l-ai lăsa să se ocupe de fermă.

– Tyler este un bărbat matur acum. Tu n-ai decât șaptesprezece ani, Casey.

– Nu cred că ai spus asta. El e matur fiind doar cu un an mai mare decât mine, în timp ce femeile de vârsta mea sunt deja căsătorite și au trei copii? Dar acesta nu este un semn suficient de maturitate pentru tine? Sau este din cauză că sunt femeie? Dacă spui asta, jur că nu-ți mai vorbesc niciodată!

– Asta este o perspectivă tentantă deocamdată.

Nici unul din ei nu vorbea serios, dar nu se putea spune asta doar privindu-i. Courtney Straton își privi soțul și singura fiică aruncându-și priviri furioase și oftă lung și sonor, sperând să le atragă atenția. Strategia ei nu funcționă însă. Cearta escaladase de la cuvintele pline de furie la strigăte, iar atunci când Chandos și Casey se certau, subtilitatea nu funcționa. Se îndoia chiar că cei doi știau măcar că era și ea acolo.

Discuția asta era una veche. Nu fusese însă niciodată atât de încinsă până atunci. De când Fletcher Straton murise, cu un an în urmă, soarta finală a fermei Bar M fusese pusă în discuție. Ferma i-ar fi revenit lui Chandos, însă Fletcher, cunoscându-și fiul, trecuse un codicil în testament conform căruia, în cazul refuzului lui Chandos de a prelua ferma, aceasta ar fi revenit, în părți egale, celor trei nepoți ai lui. Ceea ce se și întâmplase, de altfel.

Chandos nu avea nevoie de fermă. Se descurcase bine în viață. Fusese motivat să-i dovedească tatălui său că se putea ridica la nivelul așteptărilor acestuia și se descurcase suficient de bine. Poate

că nu era proprietarul aceluiași număr de acri de teren, însă avea la fel de multe vite, iar casa lui era aproape de două ori mai mare decât a lui Fletcher, ceea ce o transforma aproape într-un conac.

Combinate, fermele Bar M și K.C. formau una dintre cele mai mari întinderi comerciale din Texas. Deoarece erau proprietatea tatălui și a fiului, cei mai mulți oameni le considerau combinate. Doar tatăl și fiul nu credeau la fel, iar acum era vorba doar de Chandos, care insista în continuare să le păstreze separate.

Însă acest lucru nu însemna că avea de gând să-i permită fiicei lui să se ocupe de fermă. Avea un temperament aprins, iar Casey nu făcea lucrurile mai ușoare încăpățânându-se pe marginea acestui subiect, indiferent de cât de serioasă era.

Ei doi semănau foarte bine. Spre deosebire de frații ei cei blonzi, Tyler de optsprezece ani și Dillon de numai paisprezece, Casey semăna cu Chandos atât în privința temperamentului, cât și a înfățișării. Moștenise părul lui, negru ca smoala. Luase de la el înălțimea, ceea ce o făcea, la cei 1,75 metri, aproape cea mai înaltă fată din ținut.

Singurul lucru pe care Casey îl moștenise de la Courtney erau ochii ei remarcabili, care pe chipul ei străluceau blând, asemenea unor bijuterii de chihlimbar. După toate standardele din vest, unde fetele erau deja căsătorite la vârsta aceasta, Casey se vedea o femeie în toată puterea cuvântului, deși înflorea cu întârziere. Era înaltă și subțire ca tatăl ei, însă fără mușchii acestuia.

Cu toate acestea, ar fi fost o fată foarte drăguță, dacă ar fi stat locului suficient de mult ca să observe cineva acest lucru. Problema lui Casey era că nu stătea niciodată liniștită. În picioare sau așezată, se afla mereu în mișcare într-un fel sau altul, plimbându-se dintr-o parte în alta, gesticulând cu ajutorul mâinilor sau făcând pași mari, bărbătești.

Însă dacă era prinsă într-un moment de liniște, se putea vedea cât de mari erau ochii ei, cât de perfectă îi era pielea sub stratul de bronz, cât de obraznic era sculptat nasul ei. Avea sprâncenele puțin prea groase și bărbia puțin prea încăpățânată – ca a tatălui ei –, însă trăsăturile acestea nu ieșeau prea tare în evidență, pe lângă pomeții ei bine cizelați. Lucrul care era deconcertant era abilitatea ei neobișnuită, moștenită tot de la Chandos, de a-și ascunde emoțiile atunci

când voia, atât de complet, încât nimeni nu știa cu adevărat ce gândea sau ce simțea.

Acum însă nu-și ascundea deloc emoțiile. Dar Casey moștenise o altă trăsătură de la Chandos – abilitatea de a plănui. Atunci când una dintre tactici nu funcționa, recurgea de obicei la o alta.

Strigatul nu produsese rezultatele dorite, așa că încercă un ton mai calm.

– Dar ferma are nevoie de cineva la conducere.

– Sawtooth se descurcă suficient de bine.

– Sawtooth are șaizeci și șapte de ani. Era pensionat și trăia liniștit pe mica lui moșie atunci când a murit bunicul. A fost de acord să preia conducerea doar până reușeai să găsești pe altcineva. Dar nu ai găsit pe nimeni dispus să își asume responsabilitatea fără a cere jumătate din profit, iar tu ai refuzat să conduci ferma.

– Am suficiente bătăi de cap aici. Nu am timp să mă împart...

– Dar eu am, și *pot* să o fac. Știi bine că pot. Dețin o treime din Bar M. Am toate drepturile...

– Încă nu ai nici măcar optsprezece ani, Casey...

– Ce are asta de-a face, aș vrea să știu? În plus, mai am doar câteva luni...

– Iar atunci ar trebui să te gândești la măritiș și la întemeierea propriei familii. Nu poți face asta dacă ești împovărată de conducerea fermei Bar M.

– Măritiș! pufni fata. Vorbesc numai despre vreo doi ani, tată, doar până când Tyler își termină studiile. Știu tot despre ce înseamnă să conduci o fermă. Ai avut grijă de asta. M-ai învățat tot ce știu despre viața de fermier, tot ce știu despre supraviețuirea în sălbăticie...

– Cea mai mare greșeală a mea, bodogăni Chandos.

– Nu, nu este adevărat, vorbi în cele din urmă Courtney. Ai vrut ca ea să fie în stare să se descurce în orice situație dacă nu ai fi fost tu prin preajmă.

– Exact, spuse Chandos, *dacă* nu aș fi fost prin preajmă.

– Vreau să fac asta, iar tu nu ai nici un motiv bun pentru a-mi refuza cererea.

– Înseamnă că nu m-ai ascultat, fetițo, spuse Chandos încruntându-se. Ești prea tânără, ești o femeie de care cei aproximativ patruzeci de angajați ai fermei Bar M nu vor asculta și ai ajuns la acel

moment în viață când ar trebui să-ți cauți un soț. Nu-l vei găsi dacă-ți vei ține nasul ascuns în registrele fermei și nici întorcându-te transpirată și murdară în fiecare zi de pe pășune.

Casey era deja roșie ca racul, în cea mai mare parte din cauza furiei, deși era greu de spus.

– Din nou căsătoria! izbucni ea. În ultimii doi ani nu am întâlnit pe aici nici un bărbat care să merite atenția mea. Sau vrei să mă căsătoresc cu oricine? Dacă asta este situația, pot să mă gândesc la o duzină de bărbați care ar fi potriviți. Voi târî unul încoace mâine dacă numai așa...

– Nu fi impertinentă!

– Sunt cât se poate de serioasă, insistă Casey. Mi-ai lăsa soțul să conducă Bar M, nu-i așa? Ai găsi acest lucru perfect acceptabil. Ei bine, voi găsi un candidat nu mai târziu de...

– Nu vei face așa ceva. *Nu* te vei căsători cu oricine doar pentru a pune mâna pe registrele alea...

– Am pus mâna pe registrele alea cu multe luni în urmă, tati. Sawtooth este pe jumătate orb, dacă nu ți-ai dat seama. Încercarea de a descurca registrele îi dă dureri de cap care îl îmbolnăvesc.

Chandos era acum roșu ca racul, iar în cazul lui nu încăpea nici o îndoială că era din cauza furiei.

– De ce nu mi s-a spus asta?

– Poate pentru că de fiecare dată când Sawtooth călărește încoace să te vadă, ești pe undeva pe pășune. Și poate pentru că nu vrei să pui piciorul în Bar M pentru a afla de ce a venit încoace. Și poate pentru că nu-ți pasă suficient de mult de Bar M. Ai vrea mai degrabă să o vezi ruinată, acum că bunicul nu mai este, doar pentru a-i face în ciudă.

– Casey! strigă Courtney pe un ton consternat.

Însă Casey se albise deja la față. Știa că mersese prea departe. Înainte ca tatăl ei să explodeze, ieși alergând din cameră.

Courtney începu să-l asigure pe Chandos că fiica lor se lăsase doar condusă de emoții, că nu credea cu adevărat ce spusese; însă el ieși mărșăluind chiar în urma lui Casey, cu buzele strânse. Nu o urmări, însă. Se îndreptă în schimb spre spatele casei, pe unde se ajungea mai repede la grajd, în timp ce ea alerga prin față.

Ceea ce nu fu deloc o alegere inspirată. Chandos nu ar fi trebuit să lase cearta să se termine astfel, cu Casey învinovățindu-se, însă la fel de hotărâtă să-l determine pe tatăl ei să se răzgândească. Ar fi trebuit să-i explice mai amănunțit motivele sale. Ar fi trebuit să-i arate lui Casey că nu dorea să o vadă rănită atunci când ar fi eșuat, lucru de care era sigur.

Poate că angajații de la Bar M ar fi acceptat-o pentru un timp, deoarece o știau drept nepoata lui Fletcher, însă inevitabil ar fi apărut angajați noi, iar cei care nu o cunoșteau pe ea și nici nu-l cunoscuseră pe Fletcher aveau să stârnească disensiuni cât de curând. Lucrurile ar fi stat poate diferit dacă ar fi fost o femeie mai în vârstă, o văduvă de exemplu, însă nu era. Cei mai mulți bărbați ar fi refuzat să urmeze ordinele unei femei, cu atât mai mult ale uneia pe care o considerau o copilă.

Însă Chandos nu pomenise nimic din toate acestea, cel puțin nu suficient de clar. Courtney trebuia să stea de vorbă cu ea, deși avea să o lase să se liniștească o zi sau două. Casey era imprevizibilă atunci când îi erau stârnite emoțiile.

Capitolul 2

Atunci când Casey ieșise în trombă din cameră, nu se îndreptase spre scări. Pridvorul era mai aproape, iar în acest moment al dimineții era de obicei gol și liniștit. Astăzi lucrurile nu fură diferite.

Era un pridvor mare, lat de doar trei metri, însă lung de aproape douăzeci și cinci, întinzându-se pe toată lungimea casei. Era plin de mici mese albe cu scaune, două leagăne de câte două locuri pe care le construise tatăl ei, și de o mulțime de plante înmulțite de mama ei, care ascundeau numeroasele scuipători de care se foloseau ajutoarele de la fermă. Se apropie de balustradă și o strânse până când încheieturile i se albiră. Nu vedea în fața ochilor decât pământul familiei Straton, fie că era al tatălui sau al bunicului ei, câmpuri largi punctate din loc în loc de câte un deal sau de un grup singuratic de copaci în jurul unei fântâni, alături de cactuși și fauna tipică Texasului. Latura nordică era mărginită de o pădure, dar nu se putea vedea din casă. Cele două proprietăți erau separate de un pârâu. În partea de sud, împărțeau un lac cu apă dulce, în care mișunau bibanii. Era un teren bine reliefat, un teren frumos. Dar în această dimineață frumoasă de primăvară, Casey nu observă nimic din toate acestea.

Nu i-ar fi spus niciodată un asemenea lucru tatălui ei, însă acesta fusese *atât* de nerezonabil. Nu-i venea ușor să facă față și vinovăției, și furiei. Cu furia era obișnuită, deoarece crescuse cu doi frați care o tachinaseră mereu. Însă vinovăția era o altă problemă, mai ales că o simțea în legătură cu un lucru care putea fi adevărat...

Ce altceva ar fi putut crede? Tatăl ei îi lăsase mereu impresia că nu-i păsa într-adevăr de ferma Bar M. Nu dorise niciodată să aibă de-a face cu nimic din ce-i aparținuse lui Fletcher Straton. Toată lumea știa asta. Dar Casey își iubise bunicul. Nu înțelesese niciodată de ce el și Chandos nu putuseră îngropa securea războiului, renunțând la vrajba ce durase atâția ani. Fletcher făcuse toate eforturile, însă Chandos rămăsese neînduplecat.

Știa povestea, desigur – despre cum Meara, soția lui Fletcher, îl părăsise pe acesta, din cauza presupusei lui infidelități. Își luase fiul cu ea, și deși Fletcher îi căutase peste tot, intenționând să-i aducă din nou acasă, aceștia dispăruseră complet.

Nu reușise să afle cum se ascunseseră atât de bine de el decât după mulți ani, când Chandos apăruse la ușa fermei Bar M. Avusese noroc că nu fusese împușcat pe loc atunci când apăruse călare, cu părul lung și negru împletit, purtând pantaloni din piele de căprioară și cam atât. Arătase ca un indian adevărat, cu excepția ochilor albaștri, ochi moșteniți de la Meara, trăsătura după care îl recunoscuse tatăl său.

Fletcher aflase cum Meara îl părăsise furioasă, fără a-și lua măsurile necesare de precauție înainte de a fugi. Ea și fiul ei fuseseră capturați de indienii kiowas și vânduți apoi unui comanș. Fuseseră norocoși, totuși. Tânărul războinic o luase pe Meara de soție și-l adoptase pe Chandos. Câțiva ani mai târziu, un alt copil se născuse în urma acelei uniuni, sora vitregă a lui Chandos, Aripă Albă, pe care acesta o adorase.

Chandos fusese un copil în momentul răpirii, și abia după zece ani, când împlinise optsprezece ani și era gata să-și ia locul de adult în cadrul tribului, îl trimisese Meara la tatăl său. Voia ca el să experimenteze traiul în lumea oamenilor albi înainte de a alege stilul de viață comanș.

Acest lucru fusese o greșeală. Chandos plecase, deoarece ar fi făcut orice i-ar fi cerut mama sa, însă decizia lui era deja luată. Fusese crescut de comanși. Din punctul lui de vedere, era și el un comanș.

Nu era însă împotriva ideii de a învăța tot ce putea de la oamenii albi, așa cum îi numea pe atunci. „Cunoaște-ți dușmanul" nu era doar crezul oamenilor albi. Problema era însă că Fletcher, încântat de întoarcerea fiului său, crezuse că acesta revenise pentru totdeauna și nu înțelegea ostilitatea lui. Iar Fletcher, încăpățânat, beligerant și autoritar cum era pe atunci, nu reușise decât să sporească ostilitatea aceasta, în loc să o diminueze.

Se certau constant, Fletcher încercând să-l transforme pe Chandos în fiul pe care și-l dorise. Însă Chandos nu mai era un copil.

Ruptura se produsese atunci când Fletcher le poruncise oamenilor săi să-l încolțească pe Chandos și să-i taie pletele. După cum

povestea Fletcher, acest lucru dusese la un adevărat război, Chandos rănind trei dintre oameni și părăsind ferma, la trei ani după sosirea lui acolo. Fletcher nu crezuse că avea să-l mai vadă vreodată.

Mai târziu, bătrânul află că Chandos se întorsese la tribul său doar pentru a-i găsi pe toți masacrați, uciși de un grup de albi; mama și sora lui fuseseră amândouă violate și ucise, iar acest lucru se întâmplase tocmai în ziua întoarcerii sale. Timp de patru ani el și puținii supraviețuitori din cadrul tribului îi vânaseră pe ucigași, răzbunându-se pe ei la fel de brutal. În timpul acelei perioade o întâlnise Chandos pe Courtney Harte, mama lui Casey.

Se îndrăgostiseră unul de celălalt. În cele din urmă Chandos hotărâse să se stabilească pe proprietatea care aparținea familiei lui Courtney, chiar lângă cea a tatălui lui; voia să concureze cu Fletcher și să-i dovedească acestuia că putea fi la fel de bun fără ajutorul lui. Avea o adevărată avere în banca din Waco, bani pe care îi dăduse Fletcher cu mult timp în urmă, însă nu se atinsese de banii aceia și nici nu avea de gând. Chandos crease totul doar prin propriile puteri.

Chandos și Fletcher, tată și fiu, nu făcură niciodată pace, cel puțin nu din câte știau ceilalți. Și, deși Fletcher era mort, Chandos nu trecuse peste neînțelegerile lor. Cu toate acestea, la un moment dat, cele două ferme aveau să se unească prin intermediul copiilor lui Chandos, iar acestuia probabil că nu îi plăcea ideea, de aceea ar fi preferat mai degrabă ca ferma Bar M să dea faliment decât să o conducă corespunzător.

Însă Casey nu ar fi trebuit să spună acele lucruri cu glas tare. Putea să creadă orice, dar să o spună era o insultă dintre cele mai grave, iar ea nu-și mai insultase niciodată tatăl.

Nu auzi pașii care se apropiară din spatele ei, dar fu întrebată:

– Ai de gând să plângi, domnișoară?

Fără să se întoarcă, știu cine i se alăturase și fusese probabil suficient de aproape pentru a auzi întreaga ceartă cu tatăl ei. Devenise destul de apropiată de Sawtooth după moartea lui Fletcher, suficient de apropiată pentru ca el să-i poată pune întrebări și să aștepte răspunsuri.

– La ce mi-ar servi lacrimile? replică ea pe un ton hotărât.

– La nimic, după părerea mea, decât să stânjenească un bărbat. Ce ai de gând să faci?

– Îi voi dovedi lui tata că nu am nevoie de un soț ca să mă descurc, că pot munci într-o lume a bărbaților la fel de bine și fără să-mi leg unul de șorț.

– Nu că ai purta vreodată un șorț. Bătrânul chicoti la această idee. Dar cum ai de gând să faci asta?

– Luându-mi o slujbă care nu este potrivită pentru o femeie, răspunse Casey.

– Nu există prea multe slujbe care sunt potrivite pentru femei, fără a le mai pune la socoteală pe cele care nu sunt.

– Vreau să spun, una *cu adevărat* nepotrivită, poate chiar periculoasă, sau poate ceva atât de extenuant, încât o femeie nici nu s-ar gândi la așa ceva. Nu a lucrat cumva fata familiei Oakley ca tăietoare de tauri pentru un timp, apoi ca iscoadă?

– Din câte am auzit, fata aia arăta ca un bărbat, și se și îmbrăca la fel ca unul. Dar ce vrei să spui? Sper că nu te gândești să faci ceva prostesc, nu?

– „Prostesc" este o problemă de perspectivă. Adevărul este că trebuie să fac ceva. Tati nu se va răzgândi ca prin minune. Este foarte încăpățânat, și știm cu toții de unde a moștenit asta, nu?

Urmă un fornăit zgomotos. Sawtooth fusese un prieten bun de-al lui Fletcher, la urma urmei. Însă chiar și el recunoscu.

– Începe să nu-mi placă cum sună toate astea.

– Ei bine, foarte rău, mormăi ea. Nu ceream permisiunea. Dar nici nu mă așteptam să fie nevoie să îmi dovedesc meritul, când tati știe foarte bine că sunt suficient de capabilă, așa că e nevoie să mă gândesc puțin la ce voi face.

– Slavă Domnului! Acțiunile tale impulsive mă sperie de moarte, domnișorică.

Capitolul 3

În depărtare se vedea un foc de tabără – cel puțin așa spera Damian Rutledge, deoarece un foc de tabără presupunea existența unor oameni, ceva ce nu văzuse în ultimele două zile. S-ar fi mulțumit și cu niște oameni mai puțin civilizați în acest moment, oricine l-ar fi putut îndrepta către cel mai apropiat oraș.

Era complet pierdut. Fusese asigurat că vestul era civilizat. Pentru el, civilizația echivala cu oamenii. Vecini. Clădiri. Nu kilometru după kilometru de nimic.

Ar fi trebuit să suspecteze că partea aceasta a țării nu era asemănătoare cu ce era el obișnuit atunci când orașele prin care trecea deveniseră tot mai mici și mai mici. Dar se descurcase bine, călătorind pe calea ferată tot drumul din New York încoace, cel puțin până când ajunsese în Kansas. Acela fusese momentul în care începuse să dea de greutăți.

La început fusese vorba despre calea ferată. „Katy", așa cum era numită cu mândrie calea ferată din Missouri, Kansas și Texas, nu funcționa în acea săptămână din cauza unui mic incident – jaful unui tren care dusese la avarierea a peste patruzeci de metri de șină și a motorului locomotivei. I se spusese că putea lua diligența, și descoperise că așa putea ajunge să ia trenul din orașul următor. Se așteptase doar la un mic ocol. Ce nu i se spusese însă fusese faptul că diligența respectivă nu mai fusese folosită de peste cinci ani, din cauza căii ferate.

Majoritatea călătorilor preferaseră să aștepte reparațiile, însă Damian fusese prea nerăbdător. Aceasta fusese principala lui greșeală. Atunci când își dăduse seama că era singurul pasager, ar fi trebuit să înțeleagă că asta era din cauza unui motiv foarte întemeiat.

Mai existau și alte diligențe care funcționau în Kansas între orașele prin care nu trecea calea ferată, și toate suferiseră din cauza jafurilor în ultimul timp. Însă Damian nu află acest lucru decât atunci

când se opriră să facă o pauză pentru adăparea cailor, iar birjarul devenise puțin mai vorbăreț. Ceva mai târziu află același lucru, pe o cale nu tocmai ușoară...

Cel puțin atunci când auzise focurile de armă, știuse ce se petrecea. Birjarul nu oprise, totuși. Încercase să depășească banditii, o încercare prostească dată fiind condiția în care se afla vechea diligență. Apoi birjarul ieșise de pe drum, din motive pe care Damian probabil nu avea să le afle. Călătorise așa kilometru după kilometru, ca în ceață, printre împușcături, până când diligența se oprise atât de brusc, încât Damian fusese aruncat de pe locul său și se lovise de ușă, dând cu capul de mânerul de metal, ceea ce-l făcuse să-și piardă cunoștința pentru următoarele câteva ore.

Fusese probabil trezit de ploaia care bătea în acoperișul diligenței. Sosise noaptea. Pe când încerca să iasă din vehicul, care era pe jumătate răsturnat, descoperise că era complet singur în mijlocul pustietății.

Caii dispăruseră, furați sau eliberați, nu știa cu certitudine. Birjarul lipsea și el, probabil împușcat și căzut pe drum, sau luat de către banditi, ori poate că supraviețuise și plecase după ajutor. Însă Damian nu avea să afle. Era acoperit de sânge din cauza rănii de la cap. Ploaia spălase o parte din sânge în timp ce el își aduna lucrurile care erau împrăștiate peste tot și le îndesă în geanta sa de călătorie.

Își petrecuse restul acelei nopți mizerabile în diligență, unde cel puțin era uscat. Din nefericire, era trecut de prânz când se trezi a doua zi, astfel încât soarele nu-i fu de nici un folos pentru a stabili direcția în care trebuia să meargă, nu că ar fi știut unde dorea să se ducă. Chiar și urmele roților diligenței fuseseră spălate de ploaia din noaptea precedentă.

Ceasul îi fusese furat, la fel ca banii pe care-i avusese în buzunar și în geantă. Îi mai rămăseseră totuși banii pe care-i avea cusuți în căptușeala hainei, o mică compensație pentru situația dificilă în care se afla. Descoperise un bidon cu apă legat de partea laterală a diligenței, pe care îl luă cu el, și o pătură veche și prăfuită sub una dintre banchete, pe care o apreciase în mod deosebit la căderea serii, când încă nu reușise să ajungă nicăieri.

Călătorise înspre sud, în direcția următorului oraș la care dorise să ajungă, însă fusese doar o direcție aproximativă, de vreme

ce drumul pe care o luaseră cu diligența fusese unul șerpuit. Ar fi putut fi prea departe spre est sau spre vest, ar fi putut trece de oraș fără să fi știut măcar. Sperase să ajungă din nou la drumul principal, însă nu avusese noroc.

La sfârșitul acelei prime zile era deja destul de îngrijorat cu privire la mâncare. Nu avea nici o armă cu care să-și facă rost de mâncare, în caz că ar fi găsit ceva potrivit. Trăise întreaga viață în oraș, așa că nu-și imaginase niciodată că ar fi putut avea nevoie de o armă. Dăduse peste un mic izvor, unde reușise să-și spele sângele uscat din păr și să se schimbe cu haine curate, deși încă umede din cauza ploii. Măcar în noaptea aceea se culcase cu burta plină de apă, o consolare prea mică față de foamea care îl rodea.

Durerea constantă de cap, din cauza cucuiului primit în urma loviturii, îl însoțise întreaga zi, dar începuse să cedeze a doua zi. Însă bășicile care-i apăruseră pe mâini din cauza genții pe care o cărase și de la picioare din cauza mersului pe jos atât de mult timp erau atât de dureroase, încât abia mai conștientizase durerea de cap. Apoi rămăsese și fără apă. Așa că la sfârșitul celei de-a doua zile se simțise de-a dreptul mizerabil.

Avusese un noroc de-a dreptul chior să zărească focul de tabără tocmai când se pregătea să se înfășoare din nou în pătura lui veche și mucegăită. Era totuși departe, atât de departe încât se gândise că putea fi o iluzie, de vreme ce îi lua atât de mult să ajungă acolo. Însă apoi focul deveni tot mai mare, nu mai era doar un punct în depărtare, arăta evident a foc de tabără, și în cele din urmă el simți mirosul cafelei și al cărnii care se rumenea, iar stomacul îi ghiorțăi anticipativ.

Aproape că ajunsese lângă foc, era la numai câțiva metri de acesta când simți metalul rece presat pe gât și auzi trăgaciul pistolului armându-se. Nu văzuse și nu auzise nici o altă mișcare, însă sunetul făcut de armă îl împiedică să mai facă vreun pas.

– Nu știi că nu trebuie să te apropii de tabăra cuiva fără să anunți?

– Sunt rătăcit de două zile, replică Damian obosit. Și nu, nu știam că trebuie să anunț înainte de a cere ajutor.

Urmă o tăcere exasperantă. În cele din urmă Damian se gândi să adauge:

– Sunt neînarmat.

Se auzi un nou sunet atunci când trăgaciul fu dezarmat, iar pistolul pus din nou în toc.

– Îmi pare rău, domnule, dar nu poţi fi prea precaut pe-aici.

Damian se întoarse cu faţa spre salvatorul său – cel puţin spera că găsise pe cineva care să-l îndrume spre civilizaţie. Însă fu uimit să vadă doar un băiat. Acesta nu era foarte înalt şi era destul de subţire, cu obraji fini şi cu o basma roşie legată la gât. Un băiat, probabil nu mai mare de cincisprezece sau şaisprezece ani, îmbrăcat cu pantaloni din denim şi încălţat cu mocasini înalţi până la genunchi, cu un poncho de lână maro cu negru peste cămaşa albastru-închis.

Tocul pistolului era ascuns undeva sub poncho. O pălărie cu boruri largi, de care Damian văzuse o mulţime după ce traversase graniţa statului Missouri, era aşezată peste părul negru nepieptănat, lung până la umeri, al băiatului. Ochii căprui-deschis ai acestuia îl cântăreau; dacă ar fi fost pe chipul unei fete, ar fi fost numiţi frumoşi. În cazul acestui băiat, erau doar neobişnuiţi.

Ponchoul şi mocasinii îl făcură pe Damian să întrebe:

– Am ajuns cumva într-o rezervaţie indiană?

– Nu sunt rezervaţii atât de departe – dar ce v-a făcut să credeţi asta?

– Mă întrebam dacă nu cumva eşti indian.

Băiatul aproape că râse; Damian nu era prea sigur.

– Arăt ca un indian?

– N-aş putea şti. Nu am văzut nici unul până acum, fu Damian forţat să recunoască.

– Nu, nu cred că ai văzut, ageamiule.

– Sunt atât de evidente băşicile mele?

Băiatul se holbă la el un moment, apoi izbucni în râs, un râs adânc, senzual, care era puţin deconcertant venind de la un băiat. Damian era sigur că acesta râdea pe seama lui, deşi nu ştia de ce. Însă probabil că arăta jalnic în situaţia sa.

Damian îşi distrusese pălăria în timpul accidentului, lucru care îl făcea să se simtă aproape dezbrăcat, iar alta nu mai adusese cu el în această călătorie. Deşi se îmbrăcase cu un costum curat în ziua anterioară, acum era acoperit de praf şi plin de scaieţi. Probabil că arăta la fel de rău pe cât se simţea. Însă nu-şi pierduse bunele maniere.

Ignorând ceea ce-l amuzase pe tânărul său companion, întinse mâna pentru a se prezenta cum se cuvenea.

– Damian Rutledge al III-lea, încântat să vă cunosc.

Băiatul se holbă la mâna întinsă, însă nu o luă, dând doar din cap înainte de a spune:

– Sunteți trei? Dădu apoi din mână, hotărând în mod evident că pusese o întrebare prostească. Nu contează. Mâncarea e fierbinte și sunteți bine-venit să împărțim tabăra peste noapte. Rânjind, adăugă: Păreți să aveți nevoie de o masă bună.

Damian roși, deoarece stomacul lui ghiorțăise neîncetat de când se apropiase suficient de mult pentru a simți mirosul mâncării. Dar nu avea de gând să se simtă ofensat, nu acum că i se oferea mâncare. Deși mai avea câteva întrebări pe care ar fi vrut să le pună, gândul la mâncare devenise prioritar, așa că se îndreptă direct spre foc, fără să mai stea pe gânduri.

De fapt acolo ardeau două focuri, unul mare care încă ardea și lumina întreaga zonă, și unul mai mic, la care se gătea mâncarea. În pământ fusese săpată o groapă lângă care fuseseră așezate patru pietre care susțineau un grătar de fier. Sub el fuseseră așezate bucățile mai mici de lemn din foc, care se transformaseră deja în tăciuni, astfel încât carnea să nu se ardă înainte de a fi gata. Un mic ibric cu cafea era așezat pe un colț al grătarului, un mic vas de tinichea, în care Damian descoperi că erau biscuiți, era în celălalt colț, iar o conservă de fasole era pusă și ea la încălzit. Din punctul de vedere al lui Damian, era un adevărat festin.

– Ce fel de carne este asta? întrebă Damian atunci când primi farfuria.

– De găină sălbatică de prerie.

Nu erau păsări mari, dar erau două, iar una era pusă în farfuria lui, împreună cu trei biscuiți și jumătate din fasole. Începu să mănânce atât de repede, încât trecu un timp până să-și dea seama că exista o singură farfurie, iar băiatul mânca direct de pe grătar.

– Îmi pare rău, începu el, însă fu întrerupt.

– Nu te prosti, farfuriile sunt un lux pe aici. În plus, avem un râu în care ne putem spăla după ce terminăm.

Spălat? Asta suna minunat.

– Presupun că nu ai niște săpun?

– Nu unul care v-ar plăcea, fu replica obscură a băiatului. Puteți folosi nisipul de pe fundul râului, așa cum fac toți cei de pe aici când vor să facă o baie. Va îndepărta orice urmă de murdărie.

„Cât de primitiv", se gândi el, însă întreaga situație era la fel – camparea în pădure, cu doar strictul necesar la îndemână. Mâncarea era excelentă, totuși, și bine-venită. Damian își exprimă aprecierea.

– Mulțumesc că ai împărțit cu mine jumătate din mâncare. Nu cred că aș mai fi rezistat mult fără hrană.

Băiatul rânji din nou, atât de subtil, încât Damian nu reuși să-și dea seama dacă într-adevăr rânjise sau nu.

– Crezi că aș fi putut mânca singur toate astea? Ai mâncat micul meu dejun – dar nu-ți cere scuze din nou. Câștig timp dacă mănânc resturile cinei dimineața, mai degrabă decât să gătesc ceva proaspăt. Dar nu mă grăbesc atât de tare încât să nu pot pregăti ceva mâine-dimineață.

Damian abia aștepta, deși nu știa despre ce putea fi vorba. Dar acum cinaseră împreună, cum s-ar spune, iar burta sa era plină, așa că era pregătit să-și dea din nou frâu liber curiozității.

Începu prin a-i spune băiatului:

– Nu ți-am reținut numele.

Ochii aceia căprui-deschis, fermecători, îl priviră puțin înainte de a se întoarce la cafea.

– Poate pentru că nu l-am dezvăluit.

– Dacă ai prefera să nu o faci...

– Nu am nici unul, îi tăie băiatul vorba. Cel puțin nu unul pe care să-l știu.

Damian nu se așteptase să audă așa ceva.

– Dar trebuie să ți se spună cumva.

Băiatul ridică din umeri.

– Lumea îmi spune Kid[1].

– Aha. Damian zâmbi. Era un nume frecvent întâlnit în dosarul despre vest care îi fusese înmânat, deși fiecare dintre aceste nume avea un altul atașat. Ca „Billy the Kid"?

Urmă un pufnet.

– Ca „sunt prea tânăr să fac ceea ce fac".

– Adică?

[1] Copil

Damian primi cana de cafea. Aproape că o vărsă când auzi răspunsul.

– Vânez nelegiuiți.

– Eu... ah... nu te-aș fi luat drept un om al legii. Vreau să spun, nu arăți exact ca...

– Ca ce?

– Ca un om al legii.

– O, ca un șerif, vrei să spui? Nu; cine m-ar alege, la vârsta mea?

Damian se gândise la același lucru, de aceea fusese atât de surprins.

– Atunci de ce vânezi nelegiuiți? întrebă el politicos.

– Pentru recompense, desigur.

– Este productiv?

Damian se așteptase să trebuiască să explice cuvântul, însă fu surprins din nou.

– Foarte.

Cel puțin băiatul era inteligent, se gândi Damian.

– Câți ai prins de când ți-ai început cariera?

– Cinci, până acum.

– Am văzut câteva afișe cu banditii căutați, menționă Damian. De fapt dosarul care i se dăduse era plin de astfel de nume. Nu se specifică pe majoritatea posterelor că pot fi predați vii sau morți?

– Dacă vrei să întrebi câți asemenea ticăloși am ucis, răspunsul este nici unul – cel puțin până acum. Am provocat în acest răstimp câteva răni, totuși. Iar unul dintre cei cinci are o întâlnire cu spânzurătoarea, așa că-și va întâlni probabil creatorul înainte de sosirea noului an.

– Te iau în serios acești criminali înrăiți? se aventură Damian să întrebe.

Zâmbetul subtil, care nu era tocmai un zâmbet, apăru din nou pe fața băiatului.

– Rareori, admise acesta. Însă iau asta în serios.

Pistolul păru să se materializeze în mâna lui într-o secundă. Evident, pusese deja mâna pe el pe sub poncho, iar Damian pur și simplu nu observase când îl scosese.

– Da, ei bine, pistoalele au un fel de-a atrage atenția oricui, recunoscu Damian.

Doar atât putea accepta, totuși. Băiatul era prea tânăr pentru a fi făcut toate lucrurile cu care se lăuda. Chiar dacă ar fi avut câțiva ani în plus, Damian tot ar fi avut dubii. Dar copiii aveau tendința de a se lăuda pentru a atrage aprobarea semenilor lor, lucru ușor de făcut atunci când dovezile nu existau sau nu erau cerute.

Cu toate acestea, Damian rămase cu ochii ațintiți asupra pistolului până când băiatul îl puse din nou la loc. Returnarea cești de cafea avu drept efect băgarea pistolului în toc, pentru ca băiatul să-și poată turna și lui cafea.

– Locuiești prin împrejurimi? întrebă Damian în continuare.

– Nu.

– Locuiește *cineva* prin împrejurimi?

Accentul pus de Damian stârni chicotele băiatului, din nou cu o notă ciudată de senzualitate, care părea destul de nepotrivită venind de la un băiat. Dacă Damian nu ar fi știut mai bine, și nu l-ar fi avut pe băiat în fața ochilor, ar fi putut crede că în tabără se strecurase pe nevăzute o femeie. Însă băiatul avea acea frumusețe care se potrivea mai degrabă unei femei, așa că nu era de mirare că lui Damian îi treceau astfel de gânduri prin minte.

Damian alungă aceste gânduri atunci când gazda lui sublinie:

– Ei bine, te-ai cam rătăcit pe aici, domnule Rutledge.

– Serios? întrebă Damian sec; apoi, după un moment de gândire, adăugă: dar sper că știi unde ne aflăm.

Băiatul aprobă scurt din cap.

– La o zi sau două de sudul orașului Coffeyville, presupun.

Numele orașului nu-i suna cunoscut. Tot ce știa Damian era că nu într-acolo se îndrepta, așa că probabil diligența îl dusese mai departe în sud decât crezuse el până când se accidentaseră, iar apoi el mersese pe jos și mai departe în direcția greșită, îndepărtându-se cu totul de destinația sa.

– Acesta este cel mai apropiat oraș?

– Nu știu. Nu sunt de prin părțile astea.

– Atunci ce faci aici?

– Am o treabă în Coffeyville, cel puțin așa sper.

Băiatul nu oferi mai multe informații. Damian începu să suspecteze că nu-i plăcea să-i fie puse toate aceste întrebări, de aceea dădea răspunsuri atât de scurte. Pe de altă parte, lui Damian îi plăcea

conversația, chiar dacă părea mai degrabă un interogatoriu, așa că până avea să i se spună să-și vadă de treabă...

– Aș vrea să cred că nu m-am învârtit în cerc. Suntem cel puțin în apropierea unui drum?

Băiatul scutură încet din cap.

– Evit drumurile cât pot de mult. Dai de mai puțini oameni așa, iar mie îmi place să călătoresc singur.

Afirmația era suficient de directă pentru a aduce roșeața în obrajii lui Damian.

– Îmi pare rău că am dat buzna așa, dar sunt cu adevărat pierdut.

– Cum s-a întâmplat asta? întrebă Kid. Ți-a fugit calul?

Tonul său, dacă nu chiar întrebarea, indica faptul că băiatul îl considera pe Damian prea incompetent pentru a călări sau a păstra un cal. Fu așadar de înțeles că vocea lui Damian fu puțin aspră când răspunse:

– Nu, călătoream cu diligența. Dar înainte să întrebi dacă nu cumva am căzut din ea și am fost lăsat în urmă...

– Stai puțin, domnule, îl întrerupse Kid. Nu ai de ce să te superi din cauza unei simple întrebări, mai ales când dumneata ai pus atât de multe. Ai venit în tabăra mea pe jos, nu călare. A fost o presupunere logică să cred că animalul tău a fost rănit sau te-a trântit și a fugit. Oamenii care iau trăsura nu ajung de obicei să meargă pe jos.

Damian oftă. Kid avea dreptate, era o deducție logică. Iar durerea lui de cap revenise. Nu avea de gând să-și mai ceară o dată scuze, totuși, nu atunci când propriile presupuneri erau probabil la fel de corecte.

– Diligența în care eram a fost atacată, spuse el. Birjarul a încercat să scape cu fuga, dar a sfârșit răsturnând diligența. Eu am fost lăsat inconștient din cauza unei lovituri. Când m-am trezit în acea noapte, birjarul dispăruse, caii dispăruseră, iar buzunarele și bagajele mele fuseseră golite.

Băiatul își ciuli urechile.

– Jefuitori de diligențe în zona asta? Când s-a întâmplat?

– Alaltăieri.

Urmă un oftat de dezamăgire.

– Probabil au plecat deja.

Damian se încruntă.

– Așa îmi închipui. Ai prefera să nu fi plecat?

– Wells Fargo plătește bine pentru prinderea hoților de trăsuri. În plus e mult mai bine să dau peste bandiți decât să trebuiască să-i urmăresc atunci când nu vor să fie găsiți.

Damian fu de acord cu companionul său.

– Da, presupun că asta îți face munca mai ușoară.

– Nu mai ușoară, doar mai rapidă. De fapt consider astfel de întâlniri neașteptate un bonus neașteptat, dar bine-venit. Acum e rândul dumitale, domnule Rutledge. Ce te aduce în vest?

– Ce te face să presupui că sunt din est?

Pe fața băiatului apăru un rânjet evident în timp ce ochii aceia căprui – care căpătaseră culoarea chihlimbarului în lumina focului – îl măsurară pe Damian de sus până jos.

– Am făcut o presupunere.

Damian se încruntă. Kid chicoti, apoi spuse pe un ton degajat:

– Ești într-unul din acele tururi ale țării pe care voi, esticii, păreți să le apreciați atât de mult?

Damian fu suficient de iritat încât să răspundă:

– Nu, sunt în drum spre Texas să ucid pe cineva.

Capitolul 4

„Sunt în drum spre Texas să ucid pe cineva."

Odată ce spusese acest lucru, amintirile îi reveniră cu claritate; lumea lui Damian se destrămase într-o noapte de primăvară, cu aproape șase luni în urmă. Totul mersese perfect în ziua aceea; florile de la seră îi fuseseră livrate lui Winnifred chiar înainte ca Damian să sosească după ea, iar inelul de logodnă pe care îl proiectase el însuși fusese gata în acea dimineață. Chiar ajunseseră la timp la restaurant, în ciuda traficului intens din New York. Cina fusese superbă. Perfectă. Avusese de gând să-i pună marea întrebare de îndată ce o ducea pe Winnifred acasă.

Tatăl ei fusese deja de acord cu căsătoria. Tatăl lui fusese încântat. Formau un cuplu perfect, el moștenitorul companiei Rutledge Imports, ea moștenitoarea companiei C.W.&L. Nu avea să fie doar o căsătorie, ci o unire a celor două cele mai mari companii de import din oraș.

Apoi sergentul Johnson de la Secția 1 de Poliție apăruse la masa lor în timp ce luau desertul. Ofițerul posomorât ceruse să schimbe două vorbe confidențiale cu Damian. Ieșiseră în hol. Pe când terminaseră de vorbit, Damian era în stare de șoc.

Nu era sigur dacă-l rugase pe ofițer să se asigure că Winnifred ajungea în siguranță acasă. Se grăbise înspre birourile companiei Rutledge Imports. Luminile erau toate aprinse.

Biroul se închidea de obicei la ora cinci după-masa, însă din când în când unul sau altul dintre angajați, inclusiv tatăl lui Damian, rămâneau până mai târziu pentru a-și termina treaba... deși rareori stăteau atât de târziu. Chiar și echipa care făcea curățenie termina de obicei până la ora aceea. Însă singurele persoane care lucrau acolo atunci când Damian ajunse la birou erau membrii departamentului de poliție din New York.

Cadavrul atârna încă de catargul steagului în biroul mare, cu tavanul înalt. Înăuntru erau două catarge împodobite, de o parte și de cealaltă a ușii. În fiecare an, în luna iulie, de fiecare era prins un steag american. În restul anului, stâlpii susțineau un amestec de plante agățătoare. Plantele de pe unul dintre stâlpi fuseseră aruncate pe jos, lăsând urme de pământ și frunze rupte pe covorul crem, iar în locul lor atârna acum trupul.

Dacă pereții nu ar fi fost construiți din cărămidă, un corp de mărimea aceea nu ar fi putut atârna acolo, plutind la vreo cincisprezece centimetri de podea. Însă stâlpii erau făcuți din oțel și consolidați în zidul de cărămidă, pentru a nu se îndoi. De unul din ei atârnau acum aproape o sută de kilograme, și nu se îndoise deloc.

Atât de aproape de podea, și totuși atât de departe. Poate că pantofii ar fi ajutat, ar fi permis trupului să se sprijine pe vârfuri, cel puțin pentru un timp, însă picioarele erau desculțe. Brațele nu erau însă legate. Brațele acelea puternice s-ar fi putut prinde de stâlp pentru a ușura presiunea pusă de sfoara din jurul gâtului. Scaunul de sub stâlp era și el la locul său; nu fusese lovit, era încă la o distanță la care ar fi putut fi ajuns.

– Dați-l jos!

Nimeni nu-l auzise pe Damian. Trei bărbați încercaseră să-l oprească să intre în birou, până când auziseră cine era. Bărbații din birou erau prea ocupați căutând printre posibilele dovezi pentru a da atenție unei voci înecate. Damian trebuise să strige pentru a se face auzit.

– Dați-l jos!

Asta îi atrăsese atenția lor, iar unul dintre ofițerii în uniformă întrebase pe un ton indignat:

– Cine naiba ești?

Damian încă nu-și luase ochii de la cadavru.

– Sunt fiul lui.

Auzise câteva cuvinte de compătimire în timp ce polițiștii îl dădeau jos pe Damian Rutledge al II-lea, cuvinte lipsite de sens și rost, care abia trecuseră de bariera ridicată din cauza șocului pe care îl resimțise. Tatăl său era mort, singura persoană de pe fața pământului pe care o iubise vreodată cu adevărat. Nu mai avea nici o altă rudă.

Mama lui divorțase de tatăl său când Damian era doar un copil, și plecase să se căsătorească cu iubitul ei. Damian nu o mai văzuse niciodată, și nici nu-și dorise acest lucru. În inima lui, ea murise. Însă tatăl său...

Nici Winnifred nu conta. Plănuise să se căsătorească cu ea, dar nu o iubea. Sperase că aveau să se înțeleagă perfect unul pe celălalt. La urma urmei, nu-i putea găsi nici un defect. Era frumoasă, rafinată și avea să fie o mamă perfectă pentru copiii lor. Dar adevărul era că era aproape o străină. Însă tatăl său...

– ... este evident o sinucidere, auzi el, apoi: A lăsat chiar un bilet. Iar „biletul" îi fusese împins lui Damian în față.

Când fusese în stare să se concentreze asupra cuvintelor, citise:

Am încercat să trec peste asta, Damian, dar nu am putut. Iartă-mă!

Smulsese biletul din mâna polițistului și-l citise din nou... și din nou. Semăna cu scrisul tatălui său, deși literele erau puțin tremurate. Biletul arăta ca și cum ar fi fost îndesat undeva – într-un buzunar, sau într-un pumn.

– Unde ați găsit ăsta? întrebase el.

– Pe birou – în mijlocul acestuia, de fapt. Greu de ratat.

– Pe birou sunt foi curate, arătase Damian. De ce este biletul așa mototolit dacă a fost scris chiar înainte...

Fusese incapabil să-și termine propoziția. Polițistul ridicase doar din umeri.

Însă un altul sugerase:

– Poate că a avut biletul asupra lui timp de câteva zile, timp în care s-a hotărât să-și ia viața.

– Și a adus cu el sfoara? Sfoara asta nu este de aici, din birou.

– Atunci este evident că a adus-o cu el, fusese replica. Uitați, domnule Rutledge, știu că nu este ușor de acceptat când cineva își ia viața, dar aceste lucruri se întâmplă. Știți peste ce nu a putut trece, așa cum scrie în bilet?

– Nu. Tatăl meu nu avea *nici un motiv* pentru a se sinucide, insistase Damian.

– Ei bine... se pare că el a simțit altceva.

Ochii lui Damian se făcură gri, ca zăpada umbrită.

– Veți accepta pur și simplu acest lucru? întrebă el. Nu luați deloc în considerare varianta că ar fi putut fi ucis?

– Ucis? Polițistul fusese condescendent. Sunt modalități mai ușoare și mai eficiente de a te sinucide decât prin spânzurare. Știți cât de mult durează să mori astfel? Nu este rapid decât dacă se rupe gâtul, iar al lui nu s-a rupt. Și sunt moduri mai ușoare și mai rapide de a ucide pe cineva decât prin spânzurare.

– Cu excepția situației în care vrei să pară o sinucidere.

– Un glonț în cap ar fi avut același efect în acest caz. Uitați, vedeți vreo urmă de luptă aici? Nu există nici un semn că mâinile tatălui dumneavoastră ar fi fost legate, astfel încât el să nu se fi putut opune. De câți oameni credeți că ar fi fost nevoie pentru a spânzura un bărbat de aceste dimensiuni, dacă el s-ar fi opus? Unul sau doi nu s-ar fi descurcat. Trei sau mai mulți? De ce? Pentru care motiv? Ținea tatăl dumneavoastră bani aici? Lipsește ceva de valoare, din câte puteți vedea? Avea dușmani care îl urau suficient de tare pentru a-l ucide?

Răspunsul la toate aceste întrebări era nu, însă Damian nu se obosise să o spună. Polițiștii ajunseseră la concluziile lor pe baza dovezilor aflate la îndemână. Nu-i putuse învinui pentru că se mulțumiseră cu explicația cea mai evidentă. De ce să fi săpat mai adânc doar pe baza spuselor lui, când își puteau încheia dosarul pentru acest incident și să treacă la următorul? Ar fi fost o pierdere de timp, atât al lui, cât și al lor, să încerce să-i convingă că fusese într-adevăr vorba de o crimă care merita investigații suplimentare.

Cu toate acestea, încercase. Petrecuse încă două ore încercând, până când legistul ajunsese acolo, și polițiștii găsiseră scuze pentru a pleca. Sigur, aveau să verifice, îl asiguraseră ei, însă el nu-i crezuse nici măcar pentru o secundă. O concesie făcută fiului îndurerat. În acel moment ar fi spus orice doar pentru a scăpa de acolo.

Se făcuse miezul nopții înainte ca Damian să ajungă la casa pe care o împărțea cu tatăl său. Era un conac vechi, imens, prea mare pentru ei doi, de aceea Damian nu se mutase după ce devenise major. El și tatăl lui locuiseră împreună fără a se stingheri unul pe celălalt, dar suficient de aproape unul de celălalt în caz că vreunul ar fi dorit companie.

Se uitase la casa lui în acea noapte și i se păruse... goală. Niciodată nu mai avea să ia micul dejun împreună cu tatăl său înainte

de a pleca la birou. Niciodată nu avea să-l mai găsească în biroul său sau în bibliotecă, seara târziu, unde citeau și discutau despre clasici. Niciodată nu mai aveau să discute despre afaceri în timpul cinei. Niciodată...

Râul de lacrimi pe care îl ținuse zăgăzuit începuse să curgă și nu-l mai putuse opri. Damian nu reușise să ajungă în camera lui, dar nici unul dintre servitori nu mai era acolo atât de târziu pentru a fi martorul felului în care își pierduse stăpânirea de sine. Își turnase un pahar din coniacul pe care îl ținea în biroul său pentru momentele în care îi venea greu să adoarmă, deși se simțise prea sufocat pentru a-l putea bea.

Singurul gând din minte fusese acela că el avea să afle ce se întâmplase cu adevărat, deoarece nu intenționa să accepte că tatăl lui își pusese capăt propriei vieți. Nu exista nici o dovadă care să susțină contrariul, nici un semn de luptă, totuși Damian știa că tatăl lui fusese ucis. Își cunoștea tatăl prea bine; fuseseră prea apropiați.

Damian senior nu fusese un bărbat evaziv sau care recurgea la prefăcătorii. Nu mințea niciodată, deoarece se dăduse mereu de gol atunci când încercase. Așa că, dacă ceva mersese atât de rău, dacă ceva îl adusese la disperare, Damian ar fi știut despre acel lucru.

Însă planificaseră o nuntă. Chiar discutaseră despre remodelarea aripii vestice a casei, pentru ca Damian și soția sa să aibă parte de intimitate. Iar tatăl lui abia așteptase să aibă nepoți pe care să-i răsfețe.

Pe lângă toate acestea, Damian senior fusese cu adevărat mulțumit de viața sa. Nu avusese nici o dorință de a se recăsători. Fusese perfect mulțumit cu amantele pe care le avea. Fusese suficient de bogat, însă moștenise de asemenea o avere impresionantă. Iubea afacerea de care se ocupa, care fusese fondată de tatăl său, Damian întâiul, și pe care o dezvoltase cu succes. Avusese toate motivele pentru a trăi.

Însă cineva simțise altfel.

Iartă-mă?

Nu, acelea nu fuseseră cuvintele tatălui său. Nu avea nici un motiv pentru care să-și ierte tatăl. Dar avea multe de răzbunat...

*

Damian dădu deoparte aceste amintiri. Detectivul pe care îl angajase îi găsise răspunsurile de care avea nevoie. Da, venise în Texas pentru a ucide un bărbat, bărbatul care-i omorâse tatăl. Acest lucru nu păru însă să-l surprindă pe băiatul care stătea lângă el.

Kid întrebă doar:

– Doar de plăcere, sau ai un motiv pentru a-l ucide pe bărbatul ăsta?

– Am un motiv foarte bun.

– Ești și tu un vânător de recompense?

– Nu. Este o problemă personală.

Damian i-ar fi explicat dacă ar fi fost întrebat, însă nu fu întrebat. Companionul său se mulțumi să dea doar din cap. Dacă era curios, nu o arăta sub nici o formă. Un băiat ciudat, cu siguranță. Majoritatea băieților de vârsta lui erau plini de întrebări, însă el pusese doar câteva, și acelea fără prea mare interes. Nu că ar fi contat.

– Cred că voi face baia aceea, apoi mă voi culca, spuse Damian ridicându-se.

Kid arătă cu degetul peste umăr.

– Acolo este malul. Și eu mă culc, așa că încearcă să nu faci prea mare zgomot la întoarcere.

Damian dădu din cap, își luă geanta și se îndreptă în josul dealului. În spatele său, auzi:

– Și ai grijă la șerpi!

Apoi urmă un chicotit care îl făcu să scrâșnească din dinți. Băiat afurisit! Avea să fie blocat cu el încă o zi sau două.

Capitolul 5

Mirosul cafelei îl trezi pe Damian, însă el nu se mișcă din culcușul său inconfortabil de pe pământul tare. Se simțea ca și cum nu ar fi dormit mai mult de o oră sau două. Era posibil să fi fost așa. Când deschise ochii puțin, văzu cerul acoperit de stele, deși spre est, de unde avea să-și facă apariția soarele, culoarea acestuia era puțin mai deschisă. Însă seara trecută nu reușise să adoarmă imediat, în ciuda epuizării. Așa că nu era de mirare că nu se simțea odihnit în această dimineață.

Nu era prima dată când detaliile legate de moartea tatălui său și ceea ce urmase îl ținuseră treaz. Furia lui era mereu aproape de suprafață, un companion constant în aceste ultime șase luni. Trăise atât de des acele emoții puternice, frustrarea, neîncrederea și, în cele din urmă, hotărârea sa de a vedea dreptatea înfăptuită.

După experiența avută cu poliția, își angajase propriii săi detectivi, iar aceștia se dovediseră a fi rapizi și eficienți. Micuța cafenea de peste drum de biroul companiei Rutledge fusese deschisă în acea noapte, însă avusese puțini clienți. Singurul chelner care lucrase observase doi bărbați voinici părăsind clădirea Rutledge, și îi observase doar pentru că păreau nelalocul lor acolo. Se întâmplase ca el să fie un artist amator, așa că, pentru o mică sumă, desenase portretele lor din memorie.

Evident, chelnerul fusese suficient de talentat, deoarece schițele pe care le făcuse fuseseră plimbate prin zonele mai rău famate ale orașului și duseseră în cele din urmă la unul dintre vinovați, care fusese convins să facă o mărturisire completă. Însă chiar înainte ca acest lucru să se întâmple, Henry Curruthers ajunsese să fie suspectat.

Damian nu voise să creadă că Henry fusese implicat. Fusese contabilul tatălui său timp de mai bine de zece ani. Era un bărbat modest, în jur de patruzeci de ani, care nu se căsătorise niciodată.

Locuia împreună cu o mătușă bătrână, pe care o întreținea, în partea de est a orașului. Nu lipsise niciodată de la serviciu. Era mereu la birou sau la unul dintre depozitele companiei Rutledge, făcând inventare. Ca toți ceilalți angajați, fusese prezent la înmormântare, păruse cu adevărat afectat de moartea lui Damian senior.

Însă unul dintre detectivi ceruse permisiunea de a examina registrele contabile ale companiei, iar acestea dezvăluiseră niște discrepanțe semnificative. Atunci când Henry fusese chestionat, detectivul nu fusese mulțumit de răspunsurile acestuia.

Nu fusese vorba de niște dovezi concludente, nici măcar atunci când Henry dispăruse fără urmă din oraș. Dar atunci se dovediseră schițele folositoare.

Cei doi bărbați angajați de Henry nu-i cunoșteau numele, însă îl descriseseră perfect, de la ochelarii cu lentile groase până la părul șaten rar, alunița de pe obrazul stâng și ochii săi albaștri ca de bufniță. Era Henry Curruthers, fără nici o îndoială. El îi angajase pe cei doi bărbați, pentru doar cincizeci de dolari, să-i ucidă angajatorul înainte ca acesta să descopere că Henry furase din banii companiei.

Pentru cincizeci de dolari. Lui Damian încă nu-i venea să creadă că cineva pusese un preț atât de mic pe viață. Unul din detectivi fusese acela care-i arătase că ceea ce pentru un om nu însemna aproape nimic pentru altul putea fi o bogăție.

Henry fusese cel care insistase ca lucrurile să fie aranjate astfel încât să pară o sinucidere. El făcuse rost de biletul fals de adio. Probabil contase că durerea lui Damian avea să-l împiedice pe acesta să verifice registrele înainte ca discrepanțele să poate fi atât de bine ascunse încât să nu mai poată ieși la iveală.

Henry Curruthers fusese ucigașul, cei doi bărbați nu fuseseră decât marionetele sale. Ar fi scăpat cu fața curată dacă Damian nu ar fi fost atât de hotărât să-și găsească răspunsurile. Cu toate acestea, deocamdată scăpase totuși. Dispăruse din oraș. Durase trei luni să i se dea de urmă în Fort Worth, însă și de acolo dispăruse înainte de a putea fi prins.

Damian se săturase să aștepte, simțindu-se inutil în timp ce alții făceau toată treaba. Nu putea suporta faptul că Henry era acolo undeva, bucurându-se încă de libertate. Fusese văzut în Fort Worth, în Texas. Ca mulți alți fugari din fața legii, se îndreptase către vest,

profitând de vastitatea acelor ținuturi în care i se putea pierde urma. Dar Damian avea să-l găsească. Nu știa nimic despre ce presupunea urmărirea cuiva, dar avea să-l găsească. Purta asupra lui o insignă care avea să legifereze uciderea lui Henry.

Merita să ai prieteni cu influență, iar tatăl său avusese câțiva. Damian reușise să tragă câteva sfori și să obțină numirea de șerif federal, doar pentru a se răfui cu Curruthers. Dosarul care-i fusese înmânat odată cu insigna era destul de vast, cuprinzând o listă cu toți criminalii din Texas și din alte state vestice, precum și pseudonimele lor. Numele lui Curruthers fusese adăugat acestei liste.

– Vreți să veniți să beți niște cafea sau aveți de gând să stați acolo pe burtă până răsare soarele?

Ochii lui Damian se deschiseră în grabă. Kid nu vorbea cu el, era sigur de asta; de fapt tocmai atunci auzi un chicotit în depărtare. Se ridică încet și putu distinge cu greutate umbrele a doi bărbați care se ridicaseră și își curățau hainele de praf, la vreo șase–șapte metri distanță.

Damian aruncă o privire înspre gazda sa, pândindu-i reacția în fața acestor vizitatori. Kid era complet îmbrăcat, cu aceleași haine din seara precedentă, care erau puțin mai șifonate din cauză că dormise cu ele. Pălăria îi atârna pe la jumătatea spatelui de șnurul din jurul gâtului, arătând că părul lui nu era numai dezordonat, ci și murdar, de fapt arăta ca și cum nu ar fi văzut un pieptene de luni întregi – dacă văzuse vreunul vreodată.

Era aplecat deasupra focului pe care îl aprinsese din nou, părând relaxat, deși expresia lui era inscrutabilă. Era imposibil de spus dacă era precaut față de acești noi vizitatori, bucuros să aibă parte de compania lor sau indiferent. Damian rămase pe gânduri.

Cum naiba știuse că bărbații erau acolo, nu-și putea imagina. Lumina focului ajungea abia până la vreo trei metri, perimetrul exterior al taberei era umbrit, iar soarele mai avea o jumătate bună de oră până la răsărit. Damian trebui să se uite cu ochii pe jumătate închiși doar pentru a vedea umbrele străinilor, asta în timp ce erau în picioare, și totuși băiatul reușise cumva să-i vadă cu ochii aceia aurii ca de pisică.

Trebui să se întrebe, de asemenea, de ce acei doi bărbați păruseră să se ascundă în timp ce supravegheau tabăra, mai ales după

ce Kid subliniase faptul că trebuia să-ți anunți prezența înainte de a te apropia de o tabără. Se părea că Damian nu era singurul ignorant.

Cei doi bărbați se apropiau acum de foc. Pe măsură ce ajunseră mai aproape, el observă că bărbatul mai înalt zâmbea într-un mod prietenos. Celălalt își lovea încă de picioare pălăria mototolită, scuturând-o de praf. Cum putea cineva să se poarte într-un asemenea hal cu o pălărie...

Individul fără pălărie se opri brusc atunci când îl observă pe Damian. Ochii lui se rotunjiră, ca și cum ar fi văzut o stafie, și îi spuse prietenului său:

– Credeam că ai spus că-i mort. Nu mi se pare deloc mort.

Prietenul său scoase un geamăt sonor.

– Trebuie să fii cel mai mare gură-spartă cu care am avut nenorocul să mă întâlnesc, Billybob.

În timp ce vorbea, își scoase pistolul, ațintindu-l în direcția lui Damian. Billybob bâjbâi puțin după arma sa, însă în cele din urmă reuși și el să o scoată și ținti spre Kid, care se ridica încet, cu brațele întinse pe lângă corp, ca pentru a le arăta că nu aveau de ce se teme din partea lui. Încă era lipsit de orice expresie. Fără teamă. Lucrul ăsta începea să-l agaseze pe Damian. Era evident că se întâlniseră cu banditii care jefuiseră diligența, totuși Kid părea absolut nepăsător.

Billybob se plânse.

– Nu ai de ce să mă blestemi, Vince, când este vina ta că m-a surprins așa cum a făcut-o. Data viitoare când spui că un individ e mort, asigură-te că e mort.

– Taci din gură, Billybob. Nu faci decât să te afunzi și mai tare.

Billybob se uită efectiv în jos, la picioare. Prietenul său își dădu ochii peste cap văzându-l, apoi îl lovi peste spate pentru a-i atrage atenția unde trebuia să se uite – la tabără și la cei doi ocupanți ai acesteia. Zâmbetul îi reveni pe față când ochii i se opriră asupra lui Damian.

– Ei bine, spuse el pe un ton plăcut. Am putea trece foarte bine la afaceri, dacă Billybob s-a dat oricum de gol. Știm deja că nu mai ai nimic de valoare asupra ta, domnule, dar cum rămâne cu tine, băiete?

Pentru un moment, Damian crezu că se cunoșteau deja, după cum i se adresase băiatului. Însă după aceea își dădu seama că se referise doar la vârsta acestuia. După cum spusese chiar el, era atât de tânăr încât oamenii îi spuneau în mod natural Kid, în lipsa unui alt nume.

– De valoare? spuse Kid, părând că reflectează asupra întrebării. Am cafea fierbinte și un bol cu aluat de clătite gata pregătit, dacă asta vreți să știți.

Replica îl făcu pe Vince să chicotească.

– Adevărul este că asta mă interesează, de fapt, dar trebuie să ai ceva și prin buzunare.

– Păi ar fi asta...

De data aceasta nu mai era vorba de nici o întrebare. Kid își scosese pistolul cu viteza luminii, când, cu nici o secundă în urmă, brațele lui fuseseră întinse pe lângă corp. Nu doar că-l scoase, ci și trase cu el, deși nu se știa ce anume intenționase. Dacă intenționase să-l ucidă pe Vince, greșise cu mult ținta. Dacă intenționase însă doar să-l dezarmeze, țintise perfect, deoarece glonțul lui lovise în arma lui Vince, aruncându-i-o din mână. În afară de mâna lovită, Vince părea să nu fie rănit.

Însă mâna care îl durea îl făcu să scoată un torent de înjurături. Prietenul lui se holba la Vince cu gura căscată și cu ochii ieșiți din orbite, fapt ce făcu ca lui Kid să-i fie ușor să se apropie de el și să-i înfigă țeava pistolului în coaste.

Billybob era un individ cam obtuz – din fericire. Dacă l-ar fi păzit pe Kid așa cum ar fi trebuit, ar fi urmat probabil un schimb de focuri, iar Damian ar fi putut fi împușcat cu ușurință în timpul acestuia, dat fiind faptul că stătea între ei.

Își corectă cu repeziciune poziția, sărind în picioare de îndată ce îi scăzu uimirea. Încă nu-i venea să creadă cum reușise Kid să-i ia lui Billybob pistolul din mâna moale și să ridice celălalt pistol de jos. Îi dezarmase pe amândoi cu ușurință și fără vărsare de sânge, iar chipul lui era în continuare inscrutabil. Arăta atât de detașat față de întreaga afacere, încât părea că tocmai se întorsese din tufișuri după ce se ușurase, nu că tocmai dezarmase doi bandiți.

Aruncă unul dintre pistoale înspre Damian; pe celălalt îl îndesă la centura lui. Arătă cu cel pe care îl ținea încă în mână, în timp ce spunea:

– Așezați-vă și puneți-vă mâinile la ceafă. Și nu faceți nici un fel de probleme. Ar fi mai ușor și mai rapid să vă predau morți decât vii. Nu mă deranjează calea mai grea, dar acum am prea multe bagaje, așa că nu mă tentați să aleg calea ușoară.

Damian nu auzi totul, cel puțin nu partea despre bagajele în exces, de vreme ce Kid își coborâse vocea, cu politețe, atunci când pomenise despre el. În plus, tocmai dezbătea dacă să ridice sau nu pistolul aruncat în direcția sa, care-i aterizase la picioarele goale.

Nu era familiarizat cu pistoalele. De fapt, nu avusese niciodată ocazia de a ține unul în mână până atunci. În New York nu erau necesare. Pe de altă parte, era familiarizat cu puștile, de pe vremea concursurilor de tras la țintă din facultate, precum și a expedițiilor de vânătoare pe care le făcuse cu tatăl său la țară.

Se gândi că nu putea lăsa pur și simplu pistolul pe jos, nu cu cei doi bărbați încă relativ liberi să facă efortul de a-l recupera, însă băiatul rezolvă această problemă imediat, când i se adresă peste umăr.

– Găsește ceva în desaga dumitale, domnule Rutledge, cu care să-i putem lega pe aceștia doi. O cămașă veche ar fi foarte potrivită, după ce sfâșii câteva bucăți din ea.

Damian aproape pufni. Nu *avea* cămăși vechi. Ideea însăși... însă apoi îl auzi pe Kid adăugând:

– Oricum nu vei lua cu tine geanta aceea. Nu este loc pentru ea, căci avem doar un cal.

Fu bucuros atunci că nu pufnise. Damian nu se gândise la cum aveau să ajungă în oraș de aici, însă era evident că băiatul își dăduse deja seama de inconvenientul reprezentat de doi călători pe un singur cal, și cât de puțin loc mai rămânea pentru orice altceva în plus.

După ce cotrobăi prin geantă, Damian se apropie cu o cămașă într-o mână și pistolul în cealaltă. Kid îl privi lung, până când Damian își dădu seama că el trebuia să se ocupe de sfâșierea cămășii și legarea prizonierilor. Era logic, își dădu el seama, de vreme ce văzuse deja ce putea face băiatul cu o armă, așa că era mai puțin probabil ca prizonierii să încerce ceva atât timp cât el stătea de pază, în timp ce Damian nu se îndoia că ar fi fost la fel de neîndemânatic cu pistolul pe cât fusese Billybob.

Vince își regăsi vocea odată ce prietenul său fu legat, întrebând pe un ton beligerant:

– Unde crezi că ne duci, băiete?

– La șeriful din Coffeyville.

– Asta ar fi o pierdere de timp atât pentru tine, cât și pentru noi, de vreme ce nu am făcut nimic greșit.

– Am un martor care probabil nu va fi de acord cu afirmația asta.

– N-ai nimic, băiete. Era inconștient.

– Mai am și mărturisirea voastră.

– Ce mărturisire? spuse Vince, apoi se întoarse spre prietenul său, cu o privire amenințătoare. Ai recunoscut tu ceva?

Billybob roși, însă îi ținu isonul.

– De ce aș face ceva atât de prostesc?

Kid ridică doar din umeri, însă apoi spuse:

– Nu contează, oricum. Șeriful nu va avea prea mare bătaie de cap să descâlcească totul și să hotărască singur dacă ați făcut ceva sau nu. Cu sau fără jefuitul diligenței, sunt sigur că există postere cu voi doi pe undeva prin biroul lui, pe baza cărora îmi pot încasa recompensa, iar dacă nu... ei bine, voi considera că asta este fapta mea bună pentru luna aceasta.

Dacă Damian ar fi fost atent, ar fi putut observa tresărirea lui Vince atunci când Kid menționase posterele cu banditii căutați. Și-ar fi putut da seama că Vince era cel mai periculos dintre cei doi și ar fi putut începe să-l lege pe el prima dată, mai degrabă decât pe Billybob. Dar adevărul era că nu se mai așteptase la necazuri din partea lor. Așa că fu luat prin surprindere atunci când Vince se aruncă înspre picioarele lui Kid. Căzură amândoi, Kid drept pe spate, iar Vince se cățără pe trupul lui, încercând să ajungă la pistol. Înainte să înceapă să se lupte pentru armă, Damian îl săltă pe Vince și tocmai era pe cale să-i dea un pumn când auziră amândoi sunetul cu care se arma un pistol. Înghețară amândoi.

Vince fu primul care-și regăsi vocea în timp ce îl privea furios pe Kid, care era deja înapoi în picioare și ținea direct înspre capul lui Vince.

– N-o să mă împușți.

– Ești sigur?

Asta fu tot ce spuse Kid. Expresia lui, sau mai degrabă lipsa oricărei expresii, îl făcu pe Vince să dea înapoi mârâind. Nu se putea spune ce gândea sau ce simțea băiatul, nu se putea ști dacă era un ucigaș

cu sânge-rece sau doar un tânăr speriat, care-și ascundea frica incredibil de bine.

Pe de altă parte, Damian nu își putea ascunde furia. Dimineața adusese prea multe surprize pentru el, pentru a nu mai pomeni de amenințarea asupra lui și a tânărului său salvator. Era un bărbat puternic, iar pumnul lui făcu cunoștință cu nasul lui Vince. Acesta nici măcar nu văzuse pumnul care se îndrepta către fața lui, și-și pierdu cunoștința încă înainte de a atinge pământul.

Damian se simți cuprins imediat de remușcări. Nu mai recursese la violență fizică de când avea cincisprezece ani. Asta fusese atunci când ajunsese la numărul de șapte nasuri rupte în rândul celorlalți băieți, iar tatăl său îi ținuse o predică usturătoare despre dimensiunile lui și avantajul necinstit pe care îl avea din această cauză asupra băieților de aceeași vârstă, toți mai mici decât el. Dimensiunile lui nu ajunseseră la medie odată cu maturitatea. La cei o sută nouăzeci de centimetri ai săi, era mai înalt și mai mare decât majoritatea bărbaților.

Kid îi ușură sentimentul de vinovăție, spunând:

– Foarte bine ai făcut, domnule Rutledge. Acum, dacă te ocupi de ei în continuare, voi pregăti clătitele astea, să putem mânca și să pornim la drum.

O spusese pe un ton foarte calm, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic ieșit din comun în acea dimineață. Băiatul fie avea nervii de oțel, fie nu avea deloc nervi. Însă Damian dădu aprobator din cap și făcu așa cum i se sugerase.

Capitolul 6

Kid se aplecase din nou deasupra focului și se concentra să toarne câte puțin aluat într-o tigaie, să întoarcă clătitele în aer și apoi să le pună pe singura farfurie disponibilă, repetând apoi întregul proces. Cel puțin Damian presupunea că se concentra asupra gătitului.

Își pusese din nou pistolul în toc, dar era deja clar cu câtă repeziciune îl putea scoate din nou la nevoie. Iar ochii aceia, mai mult aurii decât căprui, cum crezuse Damian la început, păreau să poată vedea lucruri pe care ochii obișnuiți nu le puteau vedea. Nu încăpea nici o îndoială că băiatul era o persoană remarcabilă. Damian începea să creadă că într-adevăr capturase cinci nelegiuiți.

Damian profită de faptul că Vince era inconștient și-i legă mâinile strâns la spate. Îl lăsă apoi pe o parte. Nasul individului sângera încă, iar poziția aceasta permitea măcar sângelui să se scurgă. Billybob rămăsese tăcut, privindu-l pe Damian cu precauție.

Cu banditii imobilizați, Damian luă o pauză pentru a-și recupera haina pe care o dăduse jos și o împăturise cu grijă în noaptea precedentă, ca și pantofii. Când se pregătea să se încalțe, își dădu seama că băiatul nu era atent doar la gătit.

–Ar trebui să-i scuturi puțin înainte să-ți bagi picioarele în ei, strigă. Nu știi niciodată cine i-a folosit drept culcuș pentru noapte.

Bineînțeles, Damian lăsă să-i scape pantofii din mână, ca și cum ar fi ieșit șerpi din ei. Billybob începu să chicotească, ceea ce-i atrase o privire întunecată din partea lui Damian. Kid reuși să-și ascundă rânjetul înainte ca Damian să ajungă cu privirea la el, așa că acesta nu văzu decât același chip lipsit de expresie. Nu se putu abține să nu fie precaut atunci când își ridică din nou pantofii, îi apucă cu vârful degetelor și-i scutură violent înainte de a-i aduce lângă foc, pentru a se mai uita în interiorul lor.

–Aș spune că îi poți încălța în siguranță acum, zise Kid.

Damian îi aruncă o privire suspicioasă.

– Nu ți-ai bătut joc de mine, nu?

– Mă tem că nu. Nu știu dacă prin părțile astea sunt scorpioni, dar în unele zone...

– Nu trebuie să elaborezi.

Damian se încruntă și se ridică pentru a-și aduce geanta și o pereche curată de șosete. Nu plănuise să meargă prin tabără doar în șosete în acea dimineață. Însă nu plănuise nici să fie jefuit a doua oară.

Curând descoperi că ar fi trebuit să-și păstreze șosetele murdare. Atunci când și le dădu jos, o bună parte din bășicile pe care le avea la picioare se jupuiră, până la sânge. Fu un adevărat iad să-și pună din nou pantofii în picioare.

În timp ce șchiopăta înapoi înspre foc, speră ca estimarea lui Kid în privința distanței până la Coffeyville să fie greșită și ca orașul să fie numai la o zi distanță. Putea trăi liniștit fără să mai vadă vreodată un foc de tabără în viața lui.

Ajungând la foc, primi farfuria plină de clătite și un borcan cu miere, însoțite de remarca:

– Untul pe care îl aveam a râncezit ieri, așa că va trebui să te mulțumești cu mierea. Apetitul meu a cam dispărut din cauză că a trebuit să răspund cu violență atât de devreme dimineața, așa că termină-le tu, domnule Rutledge. Voi mânca mai târziu niște pastramă, dacă voi simți nevoia.

Damian aruncă o privire înspre Vince și Billybob.

– Nu ne ospătăm și ceilalți oaspeți?

– La naiba, nu! Dacă voiau micul dejun, trebuiau să-și țină pistoalele la locul lor.

Dezgustul din tonul și expresia sa erau primul semn de emoție arătat de către Kid în acea zi. Cel puțin simțea *ceva*. Doar că, după toate probabilitățile, nu-i plăcea să-și arate sentimentele.

Se ridică atunci, ștergându-și mâinile de pantaloni și se apropie de Billybob.

– Aveți cai ascunși prin apropiere?

– Un pic mai sus, pe malul râului.

Dând scurt din cap, Kid se îndreptă într-acolo. Damian se întoarse să-i supravegheze pe bandiți în timp ce-și mânca micul dejun. Nu se gândea că Billybob ar încerca ceva cât timp Vince era încă

inconștient, dar nu avea de gând să se lase din nou luat prin surprindere.

Se gândea la caii bandiților și la posibilitatea de a-și putea păstra geanta de călătorie datorită acestora, în loc să o lase în urmă, atunci când Kid se întoarse cu doi armăsari. Ambii erau cele mai amărâte creaturi pe care le văzuse Damian în întreaga sa viață. Unul șchiopăta, iar celălalt nu era nici el departe. Fu însă surprins să-l vadă pe băiat îndreptându-se direct spre Vince și lovindu-l pe acesta cu piciorul în spate. Nu că ar fi durut cine știe cât, dat fiind piciorul încălțat cu mocasin, totuși...

– *Urăsc* oamenii care se poartă așa cu animalele, spuse el, uitându-se furios la Billybob, care se trăgea în spate, în caz că ar mai fi urmat și alte lovituri. Care este al tău?

– Nici unul, spuse Billybob, o minciună evidentă. Ambii sunt ai lui Vince.

– Ei bine, unul nu poate fi călărit, iar celălalt nu poate merge repede prea curând. I-am scos o piatră din copita care începea să se infecteze. Uită-te la ei! Ambii sunt însângerați din cauza afurisiților voștri de pinteni.

Billybob se trase și mai tare înapoi, însă Kid își terminase tirada și se îndreptă către foc.

– Este timpul să plecăm, îi spuse el lui Damian. Vom fi norocoși dacă facem azi o distanță mai mare decât dacă ăștia doi ar fi pe jos. Vor trebui să împartă un cal. Celălalt va fi rănit mai rău dacă va trebui să suporte greutatea unuia înainte de a se vindeca. La naiba, oamenii proști mă scot din sărite.

Acest lucru era destul de evident. Date fiind circumstanțele, Damian se hotărî să nu mai pomenească de geanta lui de călătorie. O putea oricum înlocui de îndată ce ajungeau din nou în civilizație. Găsirea unor haine de calitate era însă o altă problemă.

Ajută la ridicarea taberei pe cât putu mai bine, adică se ocupă de spălarea vaselor la râu. Când urcă din nou dealul, focul era complet stins, iar calul lui Kid înșeuat și echipat cu coburii în care-și ținea echipamentul de călătorie.

Acum observă pentru prima dată armăsarul castaniu care fusese priponit la marginea taberei. Era un animal arătos, bine îngrijit și părea doritor să se pună în mișcare. Se putea compara cu caii de rasă

pe care Damian îi văzuse în ocaziile în care mersese la cursele de cai, și fu puțin surprins că băiatul acesta costeliv deținea un astfel de animal.

Băiatul tocmai încerca să-l ajute pe Billybob să urce în șa, dar după câte se părea, nu avea prea mult noroc.

– Îți spun, nu pot s-o fac, nu cu mâinile legate la spate, spunea Billybob. Și chiar dacă urc, voi cădea dacă nu am de ce să mă țin.

– Foarte bine. Atunci te vei gândi toată ziua la cum să rămâi în șa, în loc să te gândești la felurile în care îmi poți face necazuri. Așa că fie urci, fie mergi pe jos, pe mine nu mă interesează ce variantă alegi.

Părea să fie o sarcină imposibilă, de aceea Damian se apropie prin spatele lui Billybob și-l aruncă mai mult sau mai puțin în șa. Omul lăsă să-i scape:

– Ce mama naibii?

Dar apoi începu să se concentreze să nu cadă de cealaltă parte a calului.

Kid rânji în direcția lui Damian. Expresia lui părea să spună: „Văd că nu ești cu totul inutil".

Apoi aruncă o privire în direcția lui Vince cel inconștient.

– Dacă mai este în viață, vrei să încerci să mai faci asta o dată?

Aluzia la tăria loviturii pe care i-o aplicase Damian lui Vince îl făcu pe Damian să roșească ușor. Dădu din cap și reuși să-l urce pe Vince în spatele prietenului său, după ce-i vărsă în cap jumătate din bidonul cu apă pentru a-l trezi suficient de mult ca să poată rămâne în șa. Dar acum, că sosise timpul ca și el să încalece, își dori să fie cineva care să-l împingă și pe el – deși nu-și imagina că exista cineva suficient de mare pentru a face asta.

Deoarece trăise întreaga sa viață într-un oraș mare, Damian nu mai avusese de-a face până atunci cu caii, având mereu la îndemână un valet sau un birjar care să se ocupe de cai. În acea zi avea să fie prima sa oară călare, și până atunci nu-și dăduse niciodată seama cât de mari erau aceste animale, mai ales armăsarul acesta roib energic.

Băiatul, care era deja călare și aștepta, spuse în cele din urmă:

– Pune-ți piciorul în scară, domnule Rutledge. Nu ai mai călărit până acum?

– Doar în trăsuri, nu pe animalele care le trag, admise Damian.

Auzi un oftat, urmat apoi de cuvintele:

– Ar fi trebuit să știu... uite, folosește-te de brațul meu să-ți ții echilibrul, dar împinge cu piciorul odată ce l-ai băgat în scară, și dă-i drumul după ce ai urcat în șa.

Fu mai ușor de explicat decât de făcut, desigur, însă Damian reuși după cea de-a doua încercare, fără să ajungă cu toții pe jos. Poziția lui în șa era însă una precară, și-i păru dintr-odată rău pentru Vince, care stătea în spatele lui Billybob cu mâinile legate la spate, fără să aibă cum să prevină o căzătură în cazul în care și-ar fi pierdut echilibrul.

Cel puțin lui Damian Kid îi spuse:

– Poți să te ții de mine dacă trebuie. Nu vom galopa, așa că nu ar trebui să ai probleme.

Porniră imediat după aceea, însă Vince începu să se plângă curând, nu doar despre faptul că era forțat să călărească cu mâinile legate. Era suficient de gălăgios și extrem de explicit în alegerea înjurăturilor pe care le profera la adresa lui Damian, care-i rupsese nasul.

În cele din urmă, Kid îl făcu să se oprească atunci când strigă:

– Dacă vrei de mâncare diseară, taci din gură!

Damian zâmbi în sinea sa. Trebuia să admită că băiatul avea un stil demn de admirat în a nu accepta prostiile – cel puțin în anumite situații. De fapt, fu forțat să-și revizuiască părerea inițială despre Kid. În ciuda gramaticii sale imperfecte, acesta era în mod evident inteligent. Era, de asemenea, extrem de competent pentru vârsta sa, și avea calități puternice, chiar dacă ușor autoritare, de conducător. Părea să fie un tânăr fascinant, chiar dacă puțin tulburător. Damian își dori să poată spune exact ce anume îl deranja la Kid, însă nu putea să-și dea seama exact.

Luând în considerare ușurința cu care se ocupase de cei doi bandiți și intenția sa de a-i da pe mâna justiției, era evident că nu se lăudase sau nu mințise în legătură cu profesia sa sau cu numărul de indivizi pe care-i adusese în fața justiției. Era prea tânăr pentru a fi un vânător de recompense, însă Damian trebuia să recunoască că îndemânarea sa cu pistolul făcea ca această slujbă să i se potrivească perfect – deși era una periculoasă.

Obiceiurile sale personale, pe de altă parte, puteau fi mult îmbunătățite. Tocmai campase pe marginea unui râu care oferise condiții pentru spălat, deși unele precare, însă el nu le folosise. Iar dacă

o făcuse înainte de apariția lui Damian, cu siguranță nu observase asta. Din cauza apropierii, Damian deveni repede conștient de mirosul care emana dinspre băiat, unul deloc plăcut.

Atunci când se opriră puțin la vremea prânzului, astfel încât caii să se poată odihni, iar ei să-și întindă picioarele, Damian scoase o batistă din geanta sa – fusese încântat atunci când observase că aceasta era legată de șaua calului care nu era călărit de nimeni. Însă batista, apăsată ușor peste nasul lui, astfel încât băiatul să nu fie ofensat dacă se întorcea în spate, nu era de prea mare ajutor.

În circumstanțe obișnuite Damian nu ar fi abordat niciodată un asemenea subiect delicat, însă după-masă, după ce simțise mirosul întreaga zi, nu se mai putu abține.

– Trăiești în hainele acestea? întrebă el direct.

– Cel puțin ține creaturile la distanță.

Damian nu știa dacă băiatul glumea sau nu, așa că nu se obosi să întrebe la ce creaturi se referea. Oftă, gândindu-se că trebuia să suporte situația până ajungeau în oraș, lucru care ridica o altă întrebare...

– Ajungem în acest Coffeyville până la lăsarea serii? Ce crezi? întrebă el plin de speranță.

Kid nu se obosi să se întoarcă pentru a-i răspunde.

– Am fi putut ajunge dacă nu i-am fi avut pe ăștia doi care să ne încetinească, dar acum? Mă îndoiesc serios, domnule Rutledge.

Damian oftă din nou; apoi, doar pentru a continua conversația, spuse:

– Luând în considerare asocierea noastră, chiar dacă temporară, de ce nu-mi spui Damian? „Domnule Rutledge" nu se prea potrivește, nu crezi? Iar ție *trebuie* să ți se fi spus și altfel decât Kid în timpul scurtei tale vieți.

– Ei bine, folosesc K.C. atunci când trebuie să semnez ceva oficial, dacă la asta te referi.

– De la ce vin inițialele acestea?

– De la ce să vină? Kid ridică din umeri. De la nimic. Tocmai semnasem pentru primirea primei recompense pentru predarea unui bandit, iar șerifului i s-a părut că vede un K și un C acolo, așa că am rămas cu asta – cel puțin șeriful acela nu-mi spune altfel.

– K.C.? Este de fapt un nume drăguț, dacă-l folosești ca nume, nu doar ca inițiale. Te deranjează dacă-ți spun Casey?

Băiatul se crispă vizibil pentru un scurt moment, apoi se relaxă, la fel de vizibil.

– Nu mă deranjează, fu tot ce spuse el.

Era evident neadevărat, dar Casey nu avea de gând să facă un caz din asta. Damian zâmbi, imaginându-și că băiatul obiecta față de folosirea unui nume care se potrivea atât băieților, cât și fetelor. Băieții de vârsta lui aveau tendința de a fi sensibili față de astfel de lucruri.

Rămaseră tăcuți după acest schimb de cuvinte. În cea mai mare parte ziua fusese una plictisitoare, cu ei urmând cărarea, lucru pentru care Damian era recunoscător. Plictisitor însemna că nu era amenințat de nimic nefamiliar sau periculos, care să-l facă să se simtă nelalocul lui.

Cam cu o oră înainte de asfințit, Casey se îndreptă din nou spre râu pentru a ridica tabăra. Aprinse focul în doar câteva minute și pregăti repede niște aluat pe care îl puse deoparte la dospit. După aceea se urcă din nou în șa, în timp ce Damian se ocupa încă de oaspeții lor.

Damian se sperie pentru un moment, crezând că era abandonat, până când Casey spuse:

– Încearcă să nu mai rupi nici un nas cât timp pregătesc cina.

Damian roși puternic. Casey nu-l văzu. Deja plecase.

Capitolul 7

Probabil că a doua zi dimineață Casey fu la fel de fericită ca Damian să vadă orașul Coffeyville. Prefera să călătorească singură. Nu se putea relaxa și nici nu era ea însăși atunci când trebuia să fie mereu cu garda ridicată. Nu putea face o baie rapidă atunci când era prin preajma unui râu. Nu putea răspunde nici măcar chemărilor naturii fără să se ascundă, în timp ce companionii ei foloseau orice loc aflat la îndemână, fără să se gândească la cine era prin preajmă. Dar nu se putea supăra din cauza disconfortului pe care i-l crea această situație, deoarece toți credeau că era la fel ca ei.

Iar asta era vina ei. Nu că ar fi făcut mari eforturi să pară altceva decât era de fapt. Atunci când plecase de-acasă nu se gândise că lucrurile ar fi fost mult mai ușoare pentru ea dacă s-ar fi prefăcut că era băiat.

Nu căutase neapărat calea ușoară în acel moment, ba dimpotrivă, deoarece voia să-și dovedească cât mai repede punctul de vedere. Tot ce făcuse fusese să-și taie părul până la umeri, și asta doar pentru că părul ei împletit atârnându-i peste hainele pe care trebuia să le poarte pe drum ar fi atras atenția, iar ei nu-i plăcea să fie în centrul atenției.

Ținuta bărbătească pe care o purta era necesară, potrivită pentru călărit, iar ea așa călătorea în majoritatea timpului. Dar ceea ce păcălea oamenii era ponchoul gros, de lână, care-i ascundea toate curbele. Prefera să-l poarte. Fiind larg în față, îi permitea să-și scoată mai ușor pistolul decât dacă ar fi purtat o jachetă. Jachetele trebuiau împinse în spatele tocului înainte de a scoate pistolul, iar uneori se întâmpla să alunece la loc sau să se încurce, ceea ce putea fi fatal în anumite situații.

Așa că oamenii o priveau și, la cât era de înaltă, presupuneau în mod automat că era băiat. Nu avusese nici un motiv pentru

a-i corecta. Acest lucru o ținea departe de probleme în oraș. Îi împiedica pe prizonierii ei să creadă că puteau profita de ea doar pentru că aparținea sexului slab. Era amuzant cum erau mai puțin deranjați să fie prinși de un băiat decât de o femeie. Însă era adevărat. Unii bărbați nu luau deloc în serios femeile.

Ar fi recunoscut totul dacă ar fi fost întrebată. La urma urmei, nu se deghizase, îi lăsase doar pe ceilalți să creadă ce voiau. Iar faptul că nimeni nu dorea să se apropie de ea, lucru care ar fi făcut observabile anumite aspecte, nu era nici el intenționat. Exista un motiv întemeiat pentru care duhnea.

Trebuia să-și vâneze mâncarea, iar viețuitoarele puteau adulmeca prea ușor oamenii. Mascarea mirosului fusese un truc învățat de la tatăl ei. Astfel reușea uneori să se apropie de pradă fără ca aceasta să simtă pericolul.

De aceea Casey nu se deranja să-și spele hainele decât dacă rămânea în oraș mai mult de o zi, deși făcea baie cât de des putea. Chiar acum, însă, știa că mirosea îngrozitor, deoarece ponchoul ei de lână duhnea de fiecare dată după ce se uda, iar cu câteva zile în urmă plouase torențial în întreaga regiune.

Nimic din toate acestea nu ar fi deranjat-o dacă nu ar fi avut companie, însă avea, iar ea se simțise foarte stingherită de câteva ori de când Damian Rutledge al III-lea intrase în tabăra ei.

Nu mai întâlnise pe nimeni care să-i atragă atenția atât de mult ca acest bărbat din est. Era neobișnuit, cu siguranță, un bărbat atât de mare, îmbrăcat într-un costum simandicos de oraș, dar era prea frumos, de asemenea.

Părul șaten era atât de închis încât părea negru, pomeții erau bine conturați, iar maxilarul lui avea o linie arogantă. Sprâncenele lui groase îi făceau chipul extrem de masculin, împreună cu nasul frumos cizelat și gura fermă. Ochii săi gri pătrunzători o puseseră de câteva ori pe gânduri deja, făcând-o să creadă că putea vedea cine era Casey cu adevărat.

O distrăgea, pur și simplu. Se surprinsese privindu-l fără nici un motiv, doar pentru că era atât de plăcut de privit. O făcea să se simtă ciudat, ceea ce nu-i plăcea. De câteva ori, avusese ideea ciudată că poate ar fi trebuit să se aranjeze puțin, să-l lase să vadă cum

ar fi putut fi, ceea ce era de-a dreptul prostesc. El avea să-și continue drumul de îndată ce ajungeau în Coffeyville, iar ea era bucuroasă. Nu avea nevoie ca el să-i distragă atenția.

Casey se descurca destul de bine, luând în considerare toate aspectele. Pentru un timp se simțise destul de rău pentru felul în care plecase de acasă după cearta cu tatăl ei, furia împiedicând-o să le dea părinților săi vreo explicație. Plecase pur și simplu fără să-și ia rămas-bun, strecurându-se în noapte, mai precis.

Îi telegrafia însă mamei sale odată la câteva săptămâni, pentru a-i spune că era în siguranță. Nu voia ca părinții ei să se îngrijoreze din cauza ei, deși știa că așa făceau. Cu toate acestea, nu intenționa să se întoarcă acasă înainte de a-și fi atins scopul.

Chandos își construise singur viitorul. Casey făcea acum același lucru. Dovedea că se putea descurca singură, fără ajutorul vreunui bărbat, făcând în același timp treaba unuia.

Cu toate acestea, uneori se simțea la fel ca nelegiuiții pe care îi urmărea. Cunoscându-și tatăl, presupunea că acesta plecase în căutarea ei, și nu era ușor să scape de el. Dar el nu se putea baza decât pe descrierea ei, iar felul în care arăta ea în prezent nu se potrivea prea bine cu descrierea pe care tatăl ei o știa atât de bine. El nu descoperise încă ironia inițialelor pe care le folosea ea, cel puțin nu din câte știa Casey, însă numai câțiva șerifi o cunoșteau drept K.C. Majoritatea oamenilor îi spunea într-adevăr Kid.

În curând avea să poată merge acasă. Cel puțin cu această speranță venise de această dată înspre nord.

Avusese un noroc chior să se afle în locul potrivit la momentul potrivit, auzindu-l astfel pe Bill Doolin lăudându-se cu dublul jaf al băncilor pe care îl plănuise pentru acest sfârșit de săptămână în Coffeyville. Doolin era un cunoscut membru al bandei Dalton, iar Casey l-ar fi putut probabil captura cu ușurință – fusese suficient de beat în momentul respectiv –, însă se hotărâse să aștepte și să prindă întreaga bandă deodată.

Casey își făcuse temele cu privire la această ceată de răufăcători, vorbise cu oamenii, citise articole vechi din ziare, așa cum făcea de fiecare dată înainte de a porni în urmărirea cuiva. Cei trei frați Dalton, Robert, Emmett și Grattan, fuseseră șerifi în Arkansas. Era pur

și simplu o rușine când oamenii legii deveneau bandiți, dar asta se întâmplase cu frații Dalton.

Își începuseră activitățile ilegale doar cu câțiva ani în urmă, în Oklahoma, ocupându-se în principal cu furtul de cai, trecând apoi la infracțiuni mai serioase, atunci când Robert, capul bandei, hotărâse să se mute în California. Tentativa lor de a jefui trenul expres dintre San Francisco și Los Angeles, al căii ferate Southern Pacific Railroad, la începutul anului precedent, eșuase, de vreme ce nu reușiseră să deschidă seiful, iar numele lor ajunsese pe toate posterele cu bandiții căutați din regiune, așa că ei se retrăseseră din nou în Oklahoma. Grattan fusese arestat și judecat – un om murise în timpul tentativei din California – și sfârșise cu o condamnare pentru douăzeci de ani, însă reușise să evadeze și să li se alăture din nou fraților săi.

După câte se părea își măriseră banda, deoarece la jaful din luna mai a anului precedent aveau patru noi membri – Charlie „Blackface" Bryant, Charley Pierce, „Bitter Greek" George Newcomb și Bill Doolin –, atunci jefuiseră banca Santa Fe Limited din Warthon, Cherokee Strip. Nimeni nu fusese ucis atunci, iar ei fugiseră cu mai mult de zece mii de dolari. Blackface Bryan nu trăise suficient de mult pentru a se bucura de partea sa, totuși, murind la scurt timp într-un schimb de focuri cu ajutorul de șerif Ed Short.

Mai târziu în aceeași lună, banda scăpase cu alte nouăsprezece mii de dolari după atacul asupra trenului de Missouri, Kansas și Texas din Lelietta. Probabil că după acest atac nu mai dădură alte lovituri, trăind de pe urma câștigurilor, deoarece în ziare nu mai apăruse nici o știre despre ei până în iunie anul acesta, când jefuiseră un nou tren la Redrock. Ultimul lor jaf, în iulie, în Adair, fusese din nou pătat cu sânge, cu trei oameni răniți și unul mort.

Însă după toate aparențele acum voiau să atace bănci, și nu doar una, ci două deodată. Era un proiect destul de ambițios pentru grupul acesta de bandiți, dacă era adevărat. Casey avea de gând să prevină jafurile și să încaseze recompensele.

Sumele oferite pentru membrii bandei aveau să depășească cu mult ceea ce sperase ea să aibă pus deoparte la sfârșitul perioadei

în care voia să-şi dovedească punctul de vedere. Avea să poată merge acasă, lucru pe care îl dorise încă după primele două săptămâni după ce fugise. În schimb, fusese plecată timp de şase luni. Şase luni lungi şi multe lacrimi vărsate în acest timp.

Capitolul 8

Dacă ar mai fi înaintat încă o oră în acea seară, ar fi putut dormi într-un oarecare confort. Însă Casey nu știuse acest lucru, fiind prima ei călătorie atât de departe în nord. Nu se gândise că avea să rămână fără hrană înainte să ajungă în următorul oraș, dar cele trei guri în plus avuseseră grijă de asta.

Întârziaseră în această dimineață, trebuind să vâneze din nou ceva pentru micul dejun, deoarece aluatul și conservele i se terminaseră în seara precedentă, la cină. Lua mereu cu ea suficiente provizii cât să-i ajungă până în următorul oraș, însă nu luase în considerare întâlnirea cu esticul rătăcit și cu jefuitorii de diligențe. Așa că, deși erau la distanță de numai o oră, era deja jumătatea dimineții când intrară în Coffeyville.

Era un orășel comercial de mărime medie. Casey se gândise că așa trebuia să fie, dacă avea două bănci. Pe măsură ce călăreau pe drumul principal, spre biroul șerifului, ea observă atât First National Bank, cât și Condon Bank, peste drum una de cealaltă, apoi se uită în jur pentru a găsi un loc din care să le poată ține sub supraveghere.

Muncitorii erau ocupați pe drum și îndepărtaseră temporar din fața ambelor bănci stâlpii de care se priponeau caii. În timp ce-i ocolea cu caii lor, Casey nu era sigură că acest lucru o bucura.

Jefuitorii de bănci aveau tendința de a prefera să-și aibă caii la îndemână pentru a putea pleca repede, ceea ce însemna că-i lăsau fie direct în fața țintelor lor, fie în lateralul acestora. Dacă cei din banda Dalton veneau și nu vedeau nici un stâlp, se puteau hotărî să nu mai atace băncile până la urmă.

Ar fi fost un lucru bun pentru oraș, dar nu ar fi ajutat la îndepărtarea acestor bandiți. În acest caz, Casey ar fi trebuit să se bazeze pe descrierile lor pentru a-i căuta, dacă spera să-i poată aduce vreodată în fața justiției.

Însă deocamdată totul era tăcut, așa că se părea că avea suficient timp pentru a-și preda prizonierii și pentru a se pregăti pentru următorii.

Încă nu se hotărâse dacă să-i spună șerifului sau nu despre planurile bandiților. Exista posibilitatea ca acesta să-i mulțumească pentru informații și să o roage să se țină deoparte, dorind toată gloria pentru sine. La fel și recompensa. Exista de asemenea posibilitatea să nu o creadă. La urma urmei, banda Dalton era faimoasă prin aceste părți pentru jefuirea trenurilor, nu a băncilor.

Mai era apoi faptul că ea știa de ce era capabilă, dar nu putea spune același lucru despre ceilalți. Pe de altă parte, nu mai încercase să prindă atât de mulți bandiți deodată. Trebuia să se hotărască după ce-l cunoștea pe șerif, și tocmai era pe cale să facă acest lucru, deoarece ajunsese la biroul acestuia.

Grupul lor atrăsese atenția, călărind câte doi pe un singur cal, cu Billybob și Vince legați, așa că o mulțime din curioșii orașului se oferise să-i ajute pe cei doi bandiți să descalece și să ajungă în biroul șerifului. După cum se dovedi, exista o mică recompensă pentru fiecare dintre cei doi bărbați, deoarece jaful acesta nu fusese primul lor atac asupra unei diligențe, așa că relatarea lui Damian despre cele întâmplate nu fu necesară. El raportă doar distrugerea diligenței și dispariția birjarului.

Urmă un moment de confuzie, deoarece, spre enervarea lui Casey, toată lumea presupuse că Damian fusese cel care-i capturase pe cei doi. Doar pentru că era atât de mare, se gândea ea, în timp ce ea, pe de altă parte, arăta atât de tânără – la naiba cu primele impresii.

Însă Damian ieși pe ușă de îndată ce șeriful termină cu el. Casey îl urmă pentru a-și lua rămas-bun, înainte să-și vadă de treburile ei.

– Noroc în restul călătoriei, spuse ea, întinzându-i mâna.

– M-aș mulțumi să fie lipsită de evenimente – cel puțin până ajung în Texas, replică el.

– Ah, așa este, ești și dumneata pe urmele cuiva. Ei bine, noroc și cu asta.

Damian îi luă mâna și i-o strânse cu putere.

– Mulțumesc pentru ajutor, Casey. Probabil că încă aș rătăci prin pădure dacă nu aș fi observat focul tău de tabără.

Asta era discutabil, însă Casey nu o spuse. Își trase mâna înapoi, apoi roși din cauză că fusese atât de evident că atingerea lui o tulburase. Însă el nu păru să observe. Era deja distras și nerăbdător să pornească la drum și se uita în susul și în josul drumului, căutând ce avea orașul acesta de oferit în privința confortului.

– La revedere, spuse ea și se întoarse brusc în biroul șerifului.

Era probabil ultima ei întâlnire cu acest ageamiu. El avea să se cazeze probabil în cel mai bun hotel din oraș, în timp ce pentru ea era prioritar să economisească cât mai mulți bani, motiv pentru care căuta mereu cele mai ieftine locuri de dormit. Ea avea să-și petreacă seara într-un bar, loc bun pentru adunat informații. El avea să meargă la teatru, dacă exista unul în oraș.

În opinia ei, el ar fi trebuit să se întoarcă acasă. Regiunile vestice puteau fi foarte neiertătoare cu oamenii care nu fuseseră crescuți acolo. Nu aflase deja acest lucru pe propria piele? Dar învățase ceva din asta? Nu, la naiba! Esticii erau cu totul alt fel de oameni. Priveau lucrurile dintr-o altă perspectivă, nu știau aproape nimic despre supraviețuire fără lucrurile pe care le luau drept sigure... Casey își dădu seama că se gândea din nou la el, lucru pe care nu trebuia să-l facă.

Reveni cu gândurile asupra sarcinii ei, încercând să decidă dacă să aibă încredere în șerif sau nu. Nu putea spune prea multe despre ajutoarele acestuia, care făceau obișnuitele glume proaste despre vârsta ei și despre cum probabil dăduse peste bandiți când aceștia dormeau sau erau beți, altfel nu ar fi avut cum să-i captureze. Nu încercă să le corecteze presupunerile eronate. Nu o făcea niciodată. Cu cât mai puțini știau despre abilitățile ei, cu atât mai bine.

Trecură mai mult de douăzeci de minute până când șeriful termină cu ea și-i spuse să revină a doua zi pentru a-și ridica cei două sute de dolari oferiți drept recompensă. Nu era mult pentru doi jefuitori de diligențe, însă Vince și Billybob abia își începuseră cariera.

Apoi decizia de a împărtăși sau nu informațiile pe care le deținea îi fu luată din mâini. Se auziră focuri de armă, fără nici o îndoială,

şi nu doar unul singur. Ignorând-o, şeriful şi ajutoarele sale se repeziră afară.

Casey spera din toată inima că banda fraţilor Dalton nu ajunsese încă în oraş. Însă cu un geamăt interior, se temu că speranţa ei era deşartă. După câte se părea, planurile lor fuseseră date peste cap.

Capitolul 9

Damian stătea acolo, cu mâinile ridicate, fără să-i vină să creadă că era jefuit din nou, pentru exact aceiași bani. Avertizarea lui Casey, făcută în timp ce stăteau lângă foc noaptea trecută, îi sună în urechi, cuvânt cu cuvânt.

– Este posibil ca banii pe care ți i-au furat Vince și Billybob să fie în desagă sau în buzunarele lor. Mai bine să-i iei acum, Damian, deoarece nu este sigur când ți-i va înapoia șeriful. S-a întâmplat să aștept și o săptămână până să-mi primesc răscumpărarea. Jur, oamenii legii și birocrația nu se înțeleg prea bine.

– Nu mă îngrijorează asta, spusese Damian. Pot cere să mi se transfere fonduri. De fapt ar trebui să merg curând la bancă...

– Nu aș face asta.

– Poftim?

– Crede-mă pe cuvânt, Damian, și stai departe de bănci când ajungi în oraș.

Băiatul schimbase vorba după aceasta. Iar Damian își recuperase banii din desaga lui Vince – doar pentru a-i înmâna acum unui jefuitor de bănci.

Cei trei bărbați care intraseră în banca Condon erau puternic înarmați cu puști Winchester și pistoale. Dacă asta nu era suficient pentru a le demonstra intențiile, ei își ațintiseră de îndată armele asupra *clienților* și *angajaților* băncii.

Doi dintre bandiți purtau favoriți care erau evident falși. Toți păreau să fie tineri, totuși, în jur de douăzeci și ceva de ani. Erau cât se poate de serioși. Damian era convins că nu se punea problema să fi fost vorba de o treabă de mântuială. Se vedea în ochii lor că oricare ar fi ucis fără nici o ezitare dacă ceilalți nu cooperau complet cu ei.

Din nou, Damian nu avea nici o armă cu ajutorul căreia să fie necooperant, chiar dacă ar fi vrut asta. Predase pistolul pe care îl avusese asupra lui în biroul șerifului.

Jefuit din nou. Era dincolo de orice închipuire. Mai ales că se întâmpla în miezul zilei, în inima orașului, cu străzile pline de trecători și muncitori. Iar băiatul știuse că așa ceva avea să se întâmple. Încercase să-l avertizeze pe Damian. Însă acesta se gândise doar că băiatul fusese doar prea protector – sau prea îngâmfat, încercând să-l facă pe Damian mai neliniștit decât era. La urma urmei, ce se putea întâmpla în plină dimineață, cu atâția oameni în jur?

Fuseseră câteva minute pline de tensiune în timp ce așteptase ca seiful să fie deschis la ora nouă și patruzeci și cinci de minute, timp în care clienților li se ceruse să își golească buzunarele. Nimeni nu intrase în banca Condon în acel scurt interval, însă Damian observase pe cineva privind înăuntru prin fereastră. Individul văzuse probabil armele și-și dăduse seama ce se întâmpla, deoarece în următorul moment se porni alarma pe drum.

Acest lucru pusese brusc capăt jafului. Unul dintre bandiți înjură. Altul păli. Nu mai păreau atât de încrezători acum, de fapt uitară de seif și ieșiră alergând pe ușă, trăgând cu armele. Însă orașul își apără banii. Pistoalele fuseseră scoase din tocuri pe tot drumul. Afară domnea iadul.

Cei mai mulți dintre cei aflați în interiorul băncii se aruncaseră pe jos la auzul primei împușcături. Damian nu observă, nici nu se gândi să facă la fel. El se apropie încet de ușă, unde dădu cu ochii de prima victimă. De cealaltă parte a drumului, alți doi pistolari ieșiră în goană din banca First National Bank împreună cu prada lor, iar un bărbat le ieși în cale. Fu doborât cu una din carabinele Winchester. Câteva secunde mai târziu, alți doi spectatori căzură morți, deoarece le stătuseră bandiților în cale în efortul acestora de a fugi în josul drumului.

Apoi pe lângă urechea lui Damian zbură un glonț atât de aproape, încât îi putu simți înțepătura, singurul glonț dintre toate cele care zburau prin aer care reuși să-l enerveze în sfârșit. Nu avu înspre ce să-și îndrepte furia – până când o văzu pe Casey alergând pe lângă el in direcția în care dispăruseră bandiții.

Era o adevărată baie de sânge. Casey ajunse la aleea în care bandiții își lăsaseră caii, cu puțin mai departe de bănci, înainte ca ultimul glonț să fie tras, dar la timp pentru a-l vedea doborându-l pe Emmett Dalton de pe calul său.

Focurile de armă duraseră abia vreo cinci minute. Însă în acest timp fuseseră uciși patru cetățeni, inclusiv un șerif federal care se afla în oraș și care făcuse un schimb de focuri cu Grat Dalton pe aleea respectivă, în urmă căruia nu supraviețuise nici unul. Aleea devenise o capcană a morții. Banditii ajunseseră la caii lor, însă spre ei zburau mult prea multe gloanțe pentru ca acest lucru să le ofere vreun avantaj.

Robert și Grat Dalton erau morți, la fel ca Dick Broadwell și Bill Powers. Doolin, cel pe care Casey îl auzise vorbind despre jafuri, nici măcar nu era acolo.

De fapt el fusese întârziat în această dimineață de calul său care șchiopăta, deși era evident că nu învățase nimic din greșelile prietenilor lui morți, deoarece avea să-și formeze propria bandă de nelegiuiți. Emmett Dalton fu singurul supraviețuitor al acelei zile, iar el avea să fie condamnat pe viață în închisoarea statală din Kansas, odată ce își revenea de pe urma rănilor.

Văzând rezultatul, Casey era turbată de furie. I-ar fi putut prinde pe toți în viață, cel puțin, i-ar fi putut doborî cu ajutorul unor răni foarte dureroase la picioare, care i-ar fi făcut să se predea în scurt timp.

Măcar astfel ar fi supraviețuit. Nu că i-ar fi părut rău de moartea lor. Însă nu i-ar fi putut lua cu ei și pe spectatorii inocenți, lucru care o făcea mereu să-i fie greață.

Ar fi putut preveni toate aceste morți dacă ar fi ajuns puțin mai devreme în Coffeyville. Și ar fi trebuit să ajungă. De fapt ar fi ajuns cu o zi în urmă, sau chiar înainte, având timp suficient, dacă nu ar fi avut bagaje în exces...

Damian și afurisiții lui de jefuitori de diligențe.

Vince și Billybob nu ar fi reținut-o. Ar fi întârziat-o puțin, așa cum o făcuseră, dar nu s-ar fi simțit obligată să vâneze pentru ei dimineață, știind că oricum avea să-i predea șerifului. Nu ar fi deranjat-o dacă cei doi ar fi suferit puțin de foame câteva ore în plus. Tot ar fi putut ajunge la timp în oraș.

Însă cu Damian, lucrurile stătuseră altfel. Nici măcar nu-i trecuse prin minte să-i spună că pentru masa următoare trebuia să aștepte până la sosirea în oraș, întrucât era bine cunoscut faptul că bărbații de dimensiunea lui aveau un apetit vorace. În plus era din est, ceea

ce în mintea ei echivala cu neajutorarea. Ea se simțise responsabilă pentru el atunci când îl primise în tabăra ei, ceea ce însemna că trebuia să-l hrănească.

Însă el nu ar fi trebuit să fie acolo. Un orășean ca el nu ar fi trebuit să vină deloc în vest. Era numai vina lui că *era* acolo, fusese decizia lui, și din acest motiv ea putea pune întreaga vină a acestui fiasco pe umerii lui. Dar el nu era acolo, în fața ei, ceea ce era un noroc – la felul în care se simțea, probabil l-ar fi împușcat.

Și apoi veni...

Casey deveni conștientă de acest lucru atunci când fu trântită de cel mai apropiat perete, cu picioarele atârnându-i deasupra trotuarului, cu ponchoul, cămașa și chiar cămășuța de dedesubt adunate toate în pumnul lui Damian, care o ținea ridicată. Celălalt pumn al lui era ațintit asupra feței ei, fiind pregătit ca în câteva secunde să-i rupă oasele.

Casey ar fi trebuit să strige după ajutor deja, însă nici măcar nu clipi. Nu îl credea în stare să lovească un băiat de vârsta pe care credea el că o avea, și, spre ușurarea ei, avu dreptate. Cu un mormăit dezgustat, el îi dădu drumul, apoi o sfredeli cu privirea ochilor lui gri, ca de furtună.

Casey nu știa care era problema *lui*, însă furia ei era nedomolită. Scrupulele ei erau diferite de ale lui, cel puțin în situațiile în care se simțea furioasă. Fără nici o ezitare, pumnul ei îl lovi drept între ochi, nu chiar acolo unde țintise, însă cum el era atât de înalt, fusese dificil pentru ea să aprecieze corect. Asta îl făcu să întindă din nou mâna după ea, pentru a o strânge de gât sau pentru a o opri, însă ea nu așteptă să afle.

Își scoase pistolul. El se opri imediat, încleștându-și pumnii aceia mari de-o parte și de alta a trupului ei. Fața i se înroși din cauza furiei neputincioase care creștea în el.

În mod ciudat, furia lui Casey dispăruse, acum că deținea avantajul. Ajutase și faptul că-l lovise, deși nu-l rănise serios, deoarece își folosise mâna stângă. Dar știa că era mai bine decât să folosească mâna dreaptă, mâna cu care trăgea, pentru a lovi diverse lucruri. Ignoră pulsația dureroasă pe care o simțea în mâna stângă.

– Ești cât se poate de corect, nu-i așa? scrâșni el, pe un ton batjocoritor.

– Luând în considerare mărimea ta, sigur că da.

Calmul tonului ei îl înfurie și mai mult.

– Știai că băncile vor fi jefuite, nu-i așa? Nu-i așa?

Casey nu răspunse acestei întrebări, spunând în schimb:

– Să rezolvăm asta altundeva decât în mijlocul drumului.

Nu atrăgeau atenția, și nici nu era nimeni care-i putea auzi în apropiere, cu jumătate din oraș înghesuindu-se în capătul aleii pentru a se uita la cele întâmplate. Magazinul în care îl împinse pe Damian era destul de gol, proprietarul fiind la fel de curios ca și ceilalți cu privire la focurile trase atât de dimineață.

De îndată ce ea închise ușa magazinului, el își repetă întrebarea.

Casey nu văzu nici un motiv pentru a nu răspunde.

Dădu scurt din cap, răspuns pe care el nu-l găsi satisfăcător, deoarece întrebă:

– *Cum* de ai știut?

Casey nu avu nici un motiv pentru a-i ascunde informațiile.

– Acum câteva săptămâni eram într-un loc mizerabil, ceva mai în sud, când l-am recunoscut pe unul dintre membrii bandei. Voiam să-l arestez, dar l-am auzit vorbind, lăudându-se prietenului său despre jaful plănuit.

– Despre jefuirea băncilor de aici?

– Da.

– Individul discuta despre asta într-un loc în care putea fi auzit?

– Nu știa că era ascultat. Pot să mă strecor pe neobservate atunci când doresc. În plus, era beat criță în noaptea aceea. Nu ar fi observat nici o muscă așezată pe propriul nas, cu atât mai puțin pe mine.

– Așadar știai exact ce au plănuit, dar nu ai spus nimic. La naiba, Casey, aș fi putut fi ucis în banca aceea. Nu ai putut pomeni despre asta noaptea trecută? întrebă el, iritat.

– Împărtășesc astfel de informații doar oamenilor legii. Ar fi trebuit să ai încredere în mine și să iei în serios avertismentul meu – nu am vrut decât să fii în siguranță, în afara schimbului de focuri. De ce naiba nu m-ai ascultat?

Spre cinstea lui, Damian roși ușor, dat fiind faptul că fusese prins ignorând atât de evident sfatul oferit.

– Trebuia să fiu înăuntru doar pentru un minut sau două. Voiam să mă asigur că mi se pot transfera aici fondurile necesare. Iar acum *am* nevoie de ele, de vreme ce banditii mi-au luat iarăși banii.

– Asta meriți pentru că mi-ai ignorat sfatul, spuse Casey fără nici o urmă de înțelegere. Lasă-mă să-ți mai spun ceva. Au murit oameni astăzi, în caz că nu ai observat, oameni care nu ar fi trebuit să moară. Aș fi putut preveni asta dacă aș fi ajuns aici ieri, așa cum plănuisem, dar de ce nu am ajuns? Pentru că ai apărut *tu*. M-ai făcut să pierd în plus o mulțime de bani, mai bine de zece mii de dolari, recompensa pentru banda Dalton.

El se crispă la aceste cuvinte.

– Stai puțin, copile! Nu poți arunca vina pe spinarea mea, nici pentru cei morți, nici în privința recompensei. Sau ai cumva impresia că i-ai fi putut captura pe toți de unul singur, fără să tragă nimeni nici un foc? Tonul lui Damian era disprețuitor. Mă îndoiesc serios de asta.

Casey oftă.

– Asta fac eu, Damian, îți amintești? Urmăresc, vânez și capturez banditi, în timp ce ei fac tot posibilul să evite asta. Dacă dau peste mai mulți deodată, cu atât mai bine. Cei mai mulți bărbați sunt suficient de deștepți pentru a nu scoate pistolul atunci când au deja unul ațintit asupra lor. N-ar face decât să aibă o întâlnire cu groparul, dacă ar proceda altfel.

– Bărbații disperați ar face-o. Te păcălești singur dacă nu înțelegi asta. De fapt probabil că ai fi sfârșit ucis dacă ai fi încercat să-i oprești. Dacă mă întrebi pe mine, se pare că ți-am salvat viața împiedicându-te să încerci să-i capturezi.

Lui Casey îi veni să-și dea ochii peste cap.

– Nu vom ști niciodată, nu-i așa? Tot ce știu este că după asta aș fi avut suficienți bani pentru a mă retrage, dar acum nu-i am. Îți voi da un ultim sfat, Damian. Du-te acasă! Nu aparții acestui loc. De fapt, îți mai dau un sfat. Stai naibii departe de mine!

Capitolul 10

Damian își petrecu următoarele câteva zile îngrijindu-și picioarele pentru ca băşicile formate să aibă timp să se vindece, ceea ce însemnă că-și petrecu aproape tot timpul în camera sa de hotel, luând chiar și mesele acolo, astfel încât să nu fie nevoit să se încalțe. Aranjase ca doctorul orașului să-i facă o vizită și să-i verifice rana de la cap. După multe țistuieli, acesta îi spuse că rana ar fi trebuit cusută, dar că nu mai avea rost să o facă acum, când era aproape vindecată.

Nu îi fu greu să rămână în hotel. Camera nu era pe măsura celor cu care era el obișnuit, însă era mai bună decât multe camere în care dormise de când plecase spre vest. Oricum nu-l interesa nimic de vizitat sau de văzut în acest orășel vestic. Avea de gând să-și cumpere totuși o altă pălărie înainte de a pleca – și o pușcă. Nu avea să mai fie surprins fără nici o armă asupra sa. Însă cumpărăturile puteau aștepta până când lua trenul pentru a-și continua călătoria.

Faptul că stătea în cameră nu-i oferea prea multe ocupații în afară de studierea dosarului cu banditii căutați la vest de Missouri. Frații Dalton și toți membrii cunoscuți ai bandei se aflau în acest dosar. Banda avea mai mulți membri decât cei care luaseră parte la dublul jaf al băncilor, însă cel puțin cei trei frați Dalton nu aveau să mai apară în alte dosare.

Damian se gândi destul de mult în timp ce se recupera de pe urma *greutăților* îndurate în sălbăticie. Îi părea rău că se despărțise de Casey atât de urât. Îi plăcuse băiatul. Casey îi dăduse sfatul său în ziua cu jafurile, apoi se îndepărtase pur și simplu. Damian nu-l mai văzuse de atunci. Nu că ar fi luat sfatul în serios, făcând tot posibilul să-l evite pe băiat. Doar că nu ieșise din camera sa de hotel, pentru a ști dacă acesta mai era sau nu în oraș.

Oricum ar fi fost, Damian se simțea vinovat. Casey îl ajutase atunci când avusese nevoie disperată de ajutor. Îi mulțumise, era

adevărat, însă ajunsese aproape să-l bată. Nu era modul potrivit de a trata o persoană care îi salvase probabil viața.

Una dintre afirmațiile lui Casey răsuna mereu în mintea lui Damian: „Urmăresc, vânez și capturez bandiți, în timp ce ei fac tot posibilul să evite asta".

Damian recunoscuse deja că el, unul, nu știa nimic despre cum să-l vâneze pe Henry Curruthers. Nu avea decât numele orașului în care acesta fusese văzut pentru ultima oară. Însă cineva precum Casey ar fi știut cum să procedeze pentru a-l găsi pe bărbat. La urma urmei, asta era slujba băiatului.

Ideea de a-l angaja îi veni curând după aceasta, însă nu acționă imediat. Motivul pentru care întârzie era acela că Damian era obișnuit să obțină ce voia de la oameni, însă se aștepta la un refuz hotărât din partea lui Casey. Nu se simțea în stare să facă față refuzului chiar acum, după toate aventurile prin care trecuse.

În cele din urmă, câștigă bunul-simț. Casey putea să-i scurteze căutările cu săptămâni sau chiar luni întregi. Nu făcea nici un rău întrebând. Dacă era respins, putea găsi oricând un alt vânător de recompense. Însă îl prefera pe băiat, cu care era deja familiarizat și ale cărui abilități îi erau deja cunoscute. În plus, avea încredere în Casey, deși nu putea spune foarte clar de ce, în timp ce un necunoscut...

Odată luată hotărârea, se temu că-și ratase șansa, că băiatul plecase deja. Făcu însă oricum efortul de a-l găsi. Avu noroc.

Îl găsi într-o pensiune de la marginea orașului, cea mai ieftină cazare posibilă. Proprietăreasa șleampătă îl îndrumă pe Damian spre prima ușă în sus pe scări. Acesta era îngrijorat că greutatea lui avea să distrugă câteva trepte, atât de tare scârțâiau sub pașii lui. Ciocăniturile lui în ușă nu primiră nici un răspuns. În mod surprinzător, ușa era deschisă, așa că el intră pentru a aștepta acolo.

Damian nu se aștepta ca băiatul să fie înăuntru, însă totuși era. Ieși dintr-o baie minusculă, cât un dulap, ștergându-și părul proaspăt spălat – fără îndoială, motivul pentru care nu-l auzise la ușă. Ponchoul fusese dat jos. Era prima dată când Damian îl vedea fără poncho.

Pentru un băiat în jur de cincisprezece sau șaisprezece ani, Casey era mai subțire decât crezuse Damian, cu umerii foarte înguști. Cămașa albă de bumbac, prea mare pentru el, era băgată în pantaloni,

evidențiind o talie suficient de îngustă pentru a le stârni gelozia multor femei. Chiar și picioarele lui erau mici și delicate, fapt evident acum când își dăduse mocasinii jos.

De fapt, acum că era curat, Casey arăta aproape ca o fată, și încă una foarte drăguță. Poate că Damian i-ar fi făcut o favoare dându-i un pumn în ziua precedentă. Un nas desfigurat ar fi distras puțin atenția de la atâta drăgălășenie.

Băiatul rămase absolut nemișcat, cu excepția îngustării ochilor căprui aurii, atunci când îl zări pe Damian lângă pat.

– Cum naiba ai intrat aici?

– Ușa nu era încuiată.

– Am pus cumva un semn pe care scria „Poftește înăuntru"? replică Casey sarcastic în timp ce-și drapă prosopul pe după gât, cu capetele atârnând peste piept, câte unul în fiecare mână. Sau te-ai apucat cumva să intri prin efracție în camerele oamenilor?

Damian roși.

– Femeia de jos a spus că ești aici. Când nu ai răspuns la bătaia mea... voiam doar să mă asigur că ești bine.

– Sunt bine. Dar voi fi și mai bine de îndată ce pleci.

– Nu ești foarte ospitalier, Casey.

– Ba cum să nu. Cel puțin nu am tras în tine.

Damian zâmbi. Nu se putu abține. Casey nemulțumit era mai rău decât o femeie îmbufnată.

– Aș vrea să-mi cer scuze pentru comportamentul din dimineața aceea. Recunosc, furia mi-a întunecat mințile.

– Am observat.

– Nu se va mai întâmpla, îl asigură Damian.

Casey ridică din umeri.

– Nu mă interesează dacă-ți ieși din minți. Nu voi fi acolo să văd. Acum ți-ai cerut scuze. Mă voi abține să fac același lucru. Ușa e în spatele tău.

Damian oftă. Băiatul *nu* făcea lucrurile mai ușoare. Își reluase expresia inscrutabilă, cea care-i ascundea atât de bine emoțiile și care-i cauzase lui Damian neliniște în mai multe situații. Aceasta nu era totuși una dintre ele, de vreme ce băiatul era neînarmat, pistolul și tocul fiindu-i așezate pe spătarul singurului scaun din încăpere, care era mai aproape de Damian decât de el.

– Înainte de a pleca, am o propunere pentru tine, spuse Damian.

– Nu mă interesează.

– Merită să mă asculți măcar, înainte de a refuza oferta.

– Cum ai ajuns la concluzia asta, când am *spus* clar că nu mă interesează?

Damian ignoră comentariul lui.

– Aș vrea să te angajez să mă ajuți să caut un criminal.

În acest moment, Casey oftă.

– Arăt ca și cum aș fi de închiriat, Damian? Nu sunt. Eu aleg după cine merg. Simplu și curat, fără nimeni care să-mi dea ordine sau să tragă de mine să termin treaba, sau să se plângă că nu fac lucrurile în felul în care ar crede el.

– Îți plătesc zece mii de dolari.

Expresia inscrutabilă dispăru de pe fața lui Casey, înlocuită de una incredulă. Suma la care ajunsese Damian nu era una aleasă la întâmplare, era suma pe care Casey pretinsese că o pierduse.

– Ești nebun? fu primul răspuns.

– Nu, doar foarte bogat.

– Asta înseamnă să arunci pur și simplu banii.

– Depinde de cum privești lucrurile. Bărbatul acesta mi-a ucis tatăl, Casey, și fiecare zi în care scapă de justiție mă scoate din minți. Am cheltuit deja mii de dolari cu detectivi particulari, care cel puțin au reușit să-i dea de urmă până în Fort Worth, în Texas. Dar de acolo l-au pierdut, motiv pentru care sunt în drum spre Texas, încercând să-l caut de unul singur. Dacă reușesc să-l găsesc mai repede cu ajutorul tău, merită fiecare ban pe care ți-l plătesc.

Casey se așeză pe marginea patului. Se uită în podea timp de câteva minute lungi. Damian nu mai scoase nici un alt cuvânt, lăsându-l pe așa-zisul băiat să mediteze, sperând că simțul dreptății avea să-i influențeze decizia finală.

Când își ridică privirea, Casey spuse:

– Trebuie să fiu sincer cu tine. Mă pot gândi la cel puțin alți doisprezece bărbați care ar accepta slujba asta pentru o fracțiune din suma pe care ești dispus să o plătești. Toți sunt pricepuți. Ai mai putea găsi o altă duzină dacă știi unde să cauți, pistolari care trăiesc din așa ceva.

– Faptul că-mi spui asta, Casey, este tocmai motivul pentru care vreau să te angajez pe tine. Am încredere că nu mă vei duce în direcția greșită și nu vei profita de lipsa cunoștințelor mele despre această parte a țării. Nu aș avea încredere în nimeni altcineva, de aceea oferta este doar pentru tine.

Trecură alte câteva minute de tăcere, și mai greu de îndurat decât cele de dinainte, de vreme ce Casey nu lăsa să se vadă la ce se gândea. Damian știa că băiatul ar fi preferat să nu mai aibă de-a face cu el. Dar mai știa și că banii erau importanți pentru el, altfel nu s-ar fi supărat atât de tare că pierduse recompensa pentru banda Dalton.

În cele din urmă, Casey spuse:

– În regulă, spune-mi tot ce știi despre acest bărbat.

Damian oftă ușurat în sinea lui.

– Îți spun pe drum.

– Poftim?

– Merg cu tine.

– Pe naiba!

– Face parte din înțelegere, Casey. Trebuie să fiu acolo, să-l identific...

– Și-apoi să-l ucizi? îi tăie Casey vorba, îngustându-și privirea. Din câte-mi amintesc asta era intenția ta. Dacă îți închipui că voi sta acolo și te voi lăsa să-l împușți cu sânge-rece pe individul acela, te înșeli.

– Nu este asta o regulă nescrisă a profesiei tale? sublinie Damian. „Viu sau mort" scrie pe toate posterele cu banditii căutați, dar fără detalii legate de cum se ajunge la partea cu „mort".

– Eu urmez propriile reguli, Damian, iar moartea nu face parte dintre ele.

– Da, am înțeles deja asta din felul în care îți faci treaba. Dar nu te îngrijora. Nu-l voi ucide dacă nu mă provoacă. Poate că sper să mă provoace, dar mă voi mulțumi să știu că-și va petrece restul zilelor în închisoare. Unii bărbați ar considera asta o pedeapsă mai îngrozitoare decât moartea.

– Am cuvântul tău?

– Dacă trebuie.

– Foarte bine, vom porni dimineață la drum. Ia-ți un cal...

Damian interveni.

– Vom lua trenul pentru a scurta timpul, cel puțin până nu mai merge în direcția potrivită pentru noi. Voi cumpăra biletele, de vreme ce eu acopăr toate cheltuielile călătoriei.

Băiatul îi aruncă o privire care spunea „Deja îmi dai ordine?", însă tot ce spuse fu:

– Din experiența mea, trenurile *nu sunt* întotdeauna mai rapide, dar facem cum vrei.

Capitolul 11

Casey își petrecu restul zilei dojenindu-se pentru că cedase tentației. Nu ar fi trebuit niciodată să fie de acord să se asocieze din nou cu Damian Rutledge. Una era să găsească ucigașul pe care îl căuta acesta, și alta să-l ia și pe el în călătorie... știa ea mai bine de atât. Deja trecuse prin destule de când îl întâlnise.

Jumătate din timp o făcea să se simtă ca o mamă cu un copil mic, nevoită să facă totul pentru el, deoarece nu se putea descurca singur. Dar apoi îl privea și nu se mai simțea deloc așa. Îi zăpăcea prea mult emoțiile. O făcea să simtă lucruri cu care nu era obișnuită. La naiba, chiar și după ce crezuse că-l văzuse pentru ultima oară, încă se gândise prea mult la el.

Însă zece mii de dolari pentru o singură treabă – nu avea cum să refuze așa ceva, când putea merge acasă imediat după aceea. Recompensa oferită pentru un bandit era de obicei corelată cu gradul lui de periculozitate, însă în acest caz se îndoia că era așa. La urma urmei, ucigașul era un estic, cât de periculos putea fi?

Avea să fie o treabă ușoară, prea ușoară pentru banii oferiți. Dar nu o privea pe ea dacă Damian voia să arunce banii. Trebuia totuși să se descurce cu aspectele neplăcute ale acestei aventuri... care începea în următoarea zi.

Casey apăru în gară la ora care îi fusese indicată în mesajul primit dimineață de la Damian. Fu ușor să-l găsească. Îmbrăcat într-un costum de calitate, având pe cap o pălărie caraghioasă, care nu-l ferea nicidecum de soare, ieșea în evidență ca musca-n lapte.

Căra pe lângă geanta sa de călătorie un toc de pușcă. Ea spera cu adevărat că nu era nici o armă înăuntru, deoarece dacă intenționa să tragă, Casey era sigură că avea să-i îngrijească degetele rănite.

–Ai întârziat, spuse el în loc de salut, de îndată ce ea ajunse lângă el.

– Am ajuns exact la timp, replică ea.

El nu mai spuse nimic. În schimb porni spre trenul în care urcau deja călătorii, așteptându-se ca ea să-l urmeze. Ea nu o făcu.

Casey aruncă o privire trenului și strigă în urma lui:

– Nu văd nici un vagon pentru animale în trenul ăsta.

El se opri, întorcându-se și ridicând dintr-o sprânceană în direcția ei.

– Un vagon pentru animale?

Ea îl privi cu subînțeles.

– Crezi că-mi las calul în urmă, ageamiule?

Extrem de stânjenit, Damian roși puternic. Era evident că nu se gândise la calul ei atunci când făcuse aranjamentele pentru călătorie, dar nimeni care nu mai urcase pe un cal decât cu câteva zile în urmă nu ar fi făcut-o. Acum trebuiau să aștepte un alt tren, unul care transporta și animale pe lângă pasageri, ceea ce-i putea întârzia cu o zi – sau chiar cu o săptămână.

Damian spuse:

– Mă întorc îndată. Într-adevăr, reveni după câteva minute și-i spuse lui Casey: vor adăuga un vagon pentru animale.

Casey aproape chicoti, însă se mulțumi să rânjească doar.

– Trebuie să te fi costat ceva.

El dădu scurt din cap. Era încă stânjenit. Iar trenul își întârzie plecarea, din cauza vagonului adăugat în ultimul moment. Probabil că pe Damian îl costase mai mult decât crezuse ea. La urma urmei, conductorii de trenuri se mândreau cu faptul că își respectau orarul.

În cele din urmă, se instalară într-unul dintre cele mai luxoase vagoane pe care Casey le văzuse vreodată. Damian avusese noroc în această privință; acest tren avea atașat unul dintre acele vagoane de lux, Eastern Pullman, sau cel puțin așa credea ea. Atunci când nici un alt pasager nu intră acolo, ea își dădu seama că Damian aranjase ca vagonul să-i fie livrat dintr-una din gările din nord, pentru uzul său exclusiv.

Fusese de acord să plătească un preț exorbitant, de cincizeci de dolari pe zi, pentru a-l închiria. Însă după ce experimentase călătoria în trenurile inconfortabile, cu locurile lor tari, îi spuse că era un preț mic pentru oportunitatea de a călători confortabil, mai ales că aveau de traversat atât Oklahoma, cât și nordul Texasului.

Casey nu se plânse. Era absolut de acord cu Damian în privința faptului că trenurile cu care călătorise în ultimele șase luni fuseseră extrem de inconfortabile. Dat fiind faptul că trăise la o fermă, prefera să fie afară, călare pe un cal, însă dacă tot trebuia să folosească calea ferată, unul dintre vagoanele luxoase ale lui George Pullman erau o metodă aproape la fel de plăcută de călătorie.

– Ar fi trebuit să mă gândesc la asta atunci când am plecat din New York, îi spuse Damian. Tatăl meu avea un astfel de vagon, pe care îl foloseam atunci când afacerile ne cereau să călătorim în afara orașului. Avea aproape tot confortul casei noastre, inclusiv un dormitor generos. Îmi pare rău să spun că nu mi-a trecut prin minte să-l folosesc pentru călătoria spre vest.

– Ce, în vagonul ăsta nu sunt paturi? întrebă Casey în zeflemea.

Lui îi scăpă sarcasmul ei.

– Nu, dar banchetele par suficient de confortabile pentru a dormi pe ele, dacă trenul nu oprește într-un oraș peste noapte. Nu toate opresc, iar banchetele acelea tari din gările din afara orașelor sunt la fel de confortabile ca pământul pentru dormit.

– Depinde dacă-ți place să dormi pe pământ sau nu, nu-i așa?

Remarca aceasta îl făcu să-și țintească ochii asupra ei.

– Presupun că ție îți place?

Casey se scufundă în scaunul tapițat cu cea mai moale și mai groasă catifea, cu mâinile încrucișate peste abdomen și zâmbi doar. Asta păru să-l enerveze pe Damian, după privirea dezgustată pe care acesta i-o aruncă. Așa că ridică din umeri.

– Am crescut la o fermă, Damian. Am petrecut multe nopți afară atunci când aveam de adunat vitele, dormind lângă un foc de tabără.

Unele dintre cele mai dragi amintiri ale ei erau din acele nopți petrecute alături de tatăl și frații ei, când tatăl lor îi învăța lucrurile pe care considera că trebuiau să le cunoască. Dar nu avea de gând să pomenească despre asta, mai ales că-i spusese lui Damian că era orfană.

Neavând nici un nume, așa cum pretinsese, îi făcea pe ceilalți să creadă că nu fusese crescută de părinți iubitori. Însă nu avea de gând să-și dezvăluie numele adevărat, nici măcar după atâta vreme, nu cât tatăl ei o mai căuta încă.

– Ești așadar un fermier priceput, pe lângă că ești vânător de recompense? întrebă Damian pentru a face conversație.

– Mă pricep la orice ține de viața la fermă.

– Sună ca și cum ți-ar fi plăcut să te ocupi cu așa ceva. De ce ai trecut la vânătoarea de recompense, care este o activitate mult mai periculoasă?

– Mai periculoasă? Casey nu se putu abține să nu rânjească. Asta este discutabil.

– Nu prea cred...

Ea interveni:

– Ai fost vreodată în preajma unei turme de vite, ca să știi? Cu un pistolar, este vorba doar de priceperea ta față de a lui, dar când vine vorba despre vite, ești pus în fața forței brute. Dacă te atacă vreun taur, sau dacă vitele intră în panică, nu mai este vorba de nici o pricepere, trebuie doar să te ferești din calea lor cât mai curând posibil.

– Dar dacă preferi să faci asta...

Casey ridică din umeri.

– Voi fi din nou fermier, de îndată ce termin de făcut ce am de făcut.

– Adică?

– Pui prea multe întrebări, Damian.

De data aceasta Damian fu cel care rânji.

– Nici pe departe câte aș putea pune, dar nu contează. M-am gândit doar că, de vreme ce vom petrece atâta vreme împreună, am putea să ne cunoaștem ceva mai bine.

– Singurul lucru pe care trebuie să-l știi despre mine este acela că-mi duc treaba la bun sfârșit. De ce nu-mi povestești despre bărbatul pe care trebuie să-l găsim?

Nu dură mult. Nu erau prea multe de spus. Damian îi povesti însă și despre toate dovezile găsite de către detectivi. Toți cei care îl cunoscuseră pe Henry Curruthers fuseseră șocați să afle ce făcuse acesta – bătrâna lui mătușă, colegii săi de muncă, vecinii lui. Nimeni nu putuse să creadă că ar fi putut fura bani de la compania pentru care lucrase, cu atât mai mult că recursese la crimă pentru a ascunde acest lucru.

Însă circumstanțele puteau schimba radical oamenii. Casey știa acest lucru. Era ea însăși un exemplu. Având la dispoziție două

mărturisiri, precum și faptul că Henry fugise în vest fără să spună nimănui că părăsea orașul, pe lângă indiciile clare despre banii furați descoperite în registrele de care doar *el* se ocupa, Damian avea suficiente dovezi pentru vinovăția lui.

– Va fi destul de ușor de găsit cu o astfel de descriere, remarcă ea după ce Damian termină de vorbit, deși adăugă: însă aș vrea să aud și varianta sa înainte de a-l preda oamenilor legii.

Damian se încruntă.

– După tot ce ți-am spus, doar nu crezi că ar putea fi nevinovat?

– Nu, nu pare să fie. Însă nu este nici banditul tipic, cu care sunt obișnuit. Cei pe care-i vânez au ceva în comun – au martori la crimele înfăptuite. Dacă trebuie să-l ucid pe vreunul dintre ei, nu-mi pare prea rău, deoarece sunt deja convins de vinovăția lui.

– Ai spus că nu s-a întâmplat niciodată asta, că nu ai fost nevoit să ucizi pe nimeni.

– Este adevărat, dar s-ar putea întâmpla, iar martorii simplifică situația, iar judecata se face apoi doar de dragul de a avea totul în ordine la tribunal. Am întâlnit o singură excepție, un caz în care un singur martor l-a acuzat pe un anume Horace Johnson că i-ar fi ucis fratele cu sânge-rece. Martorul era un membru cunoscut al societății. Johnson, nu, deoarece tocmai se mutase acolo, așa că pe numele lui a fost emis un mandat de predare, viu sau mort. Însă după ce am stat de vorbă cu mama lui și cu unul dintre prietenii săi, de a cărui urmă am dat, mi s-a părut că martorul ar fi fost cel vinovat. Iar după ce l-am confruntat, vinovăția care îl rodea l-a făcut să mărturisească în cele din urmă că el a fost cel care și-a ucis de fapt fratele.

– Uimitor, spuse Damian. Ai salvat un om nevinovat, care ar fi fost probabil împușcat de un vânător de recompense cu mai puține scrupule decât tine. Nu mi-am dat seama că ești atât de eficient în ceea ce faci.

Casey roși, ceea ce o enervă cumplit. Nu încercase să-l impresioneze, doar să își facă cunoscut punctul de vedere.

Spuse acest lucru.

– Am explicat doar de ce aș vrea să aud varianta lui Curruthers înainte de orice altceva.

– Dar există martori, cei doi oameni pe care i-a angajat...

– În ceea ce mă privește, ucigașii plătiți nu sunt martori, Damian, ei sunt complici. Iar ucigașii nu sunt cunoscuți ca fiind foarte scrupuloși. După câte știm, cei doi ar putea avea ceva împotriva lui Curruthers dintr-un motiv sau altul, și, după ce au fost prinși, s-au gândit că s-ar putea răzbuna numindu-l pe el drept persoana care i-a angajat. Este posibil ca el să fi fugit tocmai din acest motiv.

– Există, de asemenea, fondurile delapidate.

– Da, este adevărat. Dar facem vreun rău dacă-l interogăm după ce-l capturăm?

– Fă cum vrei – atâta vreme cât îl găsim.

Capitolul 12

Ar fi trebuit să aibă parte de o călătorie lipsită de peripeții până la Fort Worth, însă Casey și Damian ajunseră amândoi, deși din motive diferite, la concluzia că norocul îi părăsise. Erau încă la câteva ore distanță de granița cu Texasul atunci când trenul lor aproape deraie. Conductorul reuși să-l oprească la o mică distanță de locul din care șinele lipseau. Bruschețea opririi făcu însă ca mulți dintre pasagerii din vagoanele din față să fie aruncați de pe locurile lor.

Casey, scufundată într-unul dintre locurile acelea moi, plușate, din vagonul privat, fu doar zguduită. Îi aruncă lui Damian o privire, asigurându-se că era bine, apoi își scoase capul pe unul dintre geamurile vagonului. Nu putu vedea șinele lipsă, însă călăreții mascați care ieșiră dintr-un pâlc de copaci și se îndreptară în goană spre tren, fluturându-și armele, fură ușor de observat.

Se așeză la loc, își aranjă ponchoul și-i spuse lui Damian:

– Relaxează-te, este doar un jaf.

Ochii lui se aprinseră.

– *Încă* un jaf? Glumești, nu-i așa? Spune-mi că glumești. Șansele de a fi jefuit din nou, atât de curând...

– Erau destul de mari, îl întrerupse Casey, luând în considerare teritoriul pe care îl traversăm.

– Și, mă rog, ce are asta de-a face cu totul? întrebă el țâfnos.

– Regiunea aceasta a fost mereu tentantă pentru bandiți, Damian. Jumătate din ea a devenit teritoriu abia cu câțiva ani în urmă, când Cherokee Strip a fost cumpărată de la indieni, devenind colonie a oamenilor albi. Jumătatea aceasta prin care călătorim le aparține încă indienilor.

– Teritoriu indian? Nu puteai pomeni asta mai repede?

– De ce? Sunt indieni prietenoși. Dar înainte de 1890 întreaga regiune era dincolo de jurisdicția albilor, iar indienii pe care guvernul i-a relocat aici își vedeau de treaba lor, atât timp cât bandiții îi lăsau

în pace. La naiba, granița nu este prea departe de aici, și nu a fost cunoscut drept Teritoriul Nimănui degeaba.

– Teritoriul Nimănui?

– Era raiul nelegiuiților, de vreme ce nici albii și nici indienii nu aveau nici o jurisdicție, terenul nefiind revendicat de nimeni. Încă își au ascunzătorile în zona aceea. Doar pentru că cele trei colonizări susținute de guvern în ultimii câțiva ani au adus aici o mulțime de noi coloniști nu înseamnă că banditii aveau de gând să se mute.

– Și nici despre *asta* nu ai putut pomeni mai devreme? întrebă el.

Casey ridică din umeri, apoi rânji.

– Speram să nu fie nevoie. La urma urmei, în ciuda a ceea ce probabil crezi acum, jafurile trenurilor nu au loc zilnic.

– Statisticile care par să mă urmărească în această călătorie contrazic afirmația ta, spuse Damian, îndreptându-se spre tocul în care-și ținea carabina, în colțul vagonului.

Casey se încruntă la el.

– Ce crezi că faci cu aia?

El îi aruncă o privire hotărâtă.

– Intenționez să-mi păstrez banii de această dată.

– Mai degrabă vei face să fii ucis, mormăi Casey drept răspuns.

– Sunt înclinat să fiu de acord, bodogăni pe sub basmaua legata peste față bărbatul care intră atunci în vagon, auzind ultima remarcă făcută de Casey. Așa că așază-te, domnule, și s-ar putea să supraviețuiești.

Damian își opri înaintarea, însă nu se lăsă din nou pe locul său. Părea furios. Desigur că era, dar era prostesc să o arate, luând în considerare faptul că banditul care li se alăturase arăta neliniștit – și tânăr. Nu părea mult mai în vârstă decât Casey. Acesta era probabil primul jaf în care era implicat.

– Individul ăsta mare de aici nu are de gând să te atace, așa că nu face nimic prostesc, spuse Casey.

Se uita la bandit, însă cuvintele fuseseră spuse mai mult pentru urechile lui Damian.

Iar remarca nu ușură deloc nervozitatea tâlharului. Pistolul lui tremura în mod vizibil, în timp ce ochii i se plimbau de la ea la Damian și înapoi.

Însă își adună suficient curaj pentru a le ordona:

– Aruncați-vă banii încoace și voi pleca.

– Ar trebui să iei în considerare posibilitatea de a pleca fără nici un ban, sugeră Casey calmă.

– De ce?

– Ar fi mai puțin sângeros așa.

Casey nu fu deloc surprinsă când ochii lui se îndreptară din nou asupra lui Damian. Esticul uriaș părea să fie amenințarea cea mai mare. Însă de această dată nu o deranjă să fie neluată în seamă, de vreme ce acest lucru îi permise să își scoată pistolul fără ca banditul să observe ce făcea.

Deoarece aceasta era a doua tentativă de jaf în doar câteva zile, nu trase doar pentru a dezarma. Lovi mâna în care bărbatul ținea pistolul suficient de tare pentru a-l răni serios, asigurându-se că nu avea să-și mai poată folosi mâna pentru alte jafuri, cel puțin nu cu tot atâta eficiență.

Arma căzu cu un sunet înăbușit pe covorul moale; sângele țâșni peste tot. Țipătul lui fu intens, dar scurt, însă gemetele care urmară continuară fără întrerupere. Deasupra basmalei, ochii lui erau plini de durere și teroare. Nu se mișcă însă, nu atât timp cât pistolul lui Casey era încă ațintit asupra lui; nu făcu decât să se prindă de încheietura mâinii mutilate, strângându-și ambele mâini tare la piept.

Casey oftă în sinea ei. Oamenii idioți ignorau mereu sfaturile bune.

Cu glas tare, izbucni:

– Pleacă!

El făcu de îndată acest lucru. În timp ce ieșea în goană pe ușa vagonului, ea strigă în urma lui:

– Găsește-ți o altă ocupație, băiete! Asta te va ucide, mai devreme sau mai târziu.

Probabil că el nu o auzi, alerga prea repede. Casey se duse din nou la fereastră, doar pentru a se asigura că el se îndreptase spre calul lui și plecase, în loc să-și adune partenerii, căutând răzbunare. Fu bucuroasă să-l vadă îndreptându-se deja spre pâlcul de copaci. După alte câteva minute, ceilalți bandiți se îndepărtară de tren și plecară în aceeași direcție. Fie că auziseră împușcătura și intraseră în panică, fie că reușiseră să-și adune prada cu rapiditate, lucrul acesta nu-l puteau ști decât ceilalți pasageri.

Însă Casey aproape că sări în sus când carabina se descărcă în apropierea ei. Îi aruncă o privire urâtă lui Damian, dar numai pentru că reușise să o sperie.

– Lasă-i să plece!

El îi aruncă aceeași privire.

– Pe naiba...

Ea îi tăie vorba.

– Este doar o adunătură de cowboy tineri care nu au de lucru.

– Sunt jefuitori de tren, pur și simplu, spuse el, trăgând încă o dată. Și lasă-mă să mai spun că am douăzeci și șapte de ani. Este pur și simplu ridicol să fiu apărat de un copil, așa că nu o mai face.

– Poftim? replică ea încordată.

– M-ai auzit foarte bine. Sunt în stare să mă apăr și singur. Așa că de acum încolo, lasă-mă să-mi iau singur deciziile cu privire la cum să mă descurc în astfel de situații neplăcute, dacă nu te superi.

Casey ridică din umeri și se așeză pe locul ei. Să se apere singur. I-ar fi plăcut să vadă *așa ceva*. Cât despre faptul că trăsese cu pușca aceea nouă a lui, oricum nu nimerise nimic, așa că nu-i păsa dacă el avea de gând să risipească bunătate de muniție. Fusese surprinsă să-l vadă ținând corect carabina. Cel puțin nu avea de îngrijit nici un umăr dislocat din cauza manipulării greșite a armei.

După câteva împușcături succesive, el se întoarse către ea, părând că terminase, însă mai avu câteva comentarii.

– L-ai avut pe unul dintre ei. De când ești un susținător al libertății bandiților?

– De când am fost angajat să prind unul anume. Sau nu te-ai gândit la cât timp am pierde dacă ar fi trebuit să-i predăm autorităților?

– N-am fi pierdut timp deloc dacă i-am fi ucis, iar asta nu este decât ceea ce merită, oricum.

Casey nu fu surprinsă să audă un estic spunând așa ceva, de aceea pufni înainte de a replica:

– Atunci fii mulțumit că nu poți nimeri nici măcar peretele unui hambar, ageamiule, fiindcă deși acum ești suficient de furios pentru a spune așa ceva, conștiința nu ți-ar da deloc pace mai târziu.

El se uită afară prin geam pentru un moment. Apoi rânji satisfăcut.

Casey țâșni în picioare, dorind să se asigure dacă nimerise pe cineva sau nu. Însă banditii erau deja doar niște puncte în direcția orizontului, iar pe pământ nu se zărea nici un cadavru.

Scrâșni din dinți, gândindu-se că Damian o luase peste picior. Însă nu avea de gând să-i dea satisfacție, pomenind despre asta.

În schimb, îi spuse:

– Mă duc să văd dacă sunt probleme cu șinele, și dacă da, cât de serioase.

Apoi se îndreptă către ușă.

Însă următoarea lui întrebare o opri puțin din drum.

– Ce te-a făcut să crezi că sunt doar cowboy?

– Pantalonii de piele pe care îi purtau. Îngrijitorii de vite obișnuiesc să îi poarte după ce lucrează suficient pe pășune. În plus, nervozitatea individului care ne-a atacat. Era evident că nu mai făcuse așa ceva înainte, era fie disperat, fie, mai degrabă, a fost convins să participe când era beat.

– Faci o mulțime de presupuneri, Casey, spuse Damian în zeflemea.

Ea *ridică* din umeri.

– Nu am mereu dreptate. Apoi rânji. Însă se întâmplă rar să greșesc.

Părăsi vagonul. El o urmă, în ciuda pașilor mari pe care-i făcea Casey, care îl forțau să meargă mult mai repede decât era obișnuit.

– *Mereu* te grăbești în halul ăsta? o întrebă el din mers.

Ea îi aruncă o privire înainte de a spune, cu un aer gânditor:

– Nu m-am gândit niciodată, probabil că da. Probabil din cauza grabei de a crește.

– Dacă reușești vreodată să crești, anunță-mă și pe mine.

– Ei, dar ce plin de sarcasm ești astăzi! Adu-mi aminte să te apăr și de alte jafuri. Pur și simplu nu-ți priesc.

Fu rândul lui să pufnească, însă ea nu-i dădu ocazia să spună nimic altceva ce ar fi putut-o înfuria. Păși doar cu mai mare grabă. Apoi ajunseră în fața trenului, unde erau adunați cei mai mulți dintre pasageri. Ajunseră la timp pentru a-l auzi pe conductor anunțând că trebuiau să se întoarcă în ultimul oraș prin care trecuseră și să aștepte acolo până puteau fi reparate șinele. Damian arăta ca și cum era gata să explodeze din cauza acestei noi întârzieri.

Casey încercă să-i dezamorseze furia, întrebându-l:

– Vrei să călătorim în continuare cu trenul sau să călărim până în orașul următor și să luăm de acolo un alt tren? Ar trebui să călărim iarăși pe același cal.

Aproape că-i veni să-l lovească atunci când el se aplecă înspre ea, adulmecând-o, apoi spuse:

– Să mergem!

Capitolul 13

Următorul oraș nu era chiar un oraș, deși poate că într-o zi avea să fie demn de acest nume. Acum însă consta doar dintr-un număr de mici afaceri care se deschiseseră pe lângă gară: un bar care găzduia și un restaurant, un magazin universal, o brutărie, un oficiu poștal și ceva ce părea să fie un hotel, deși dispunea de numai două camere.

Luând în considerare ora târzie la care ajunseseră, Casey îl trimise pe Damian la hotel pentru a rezerva camere pentru noapte; ea se duse la gară să raporteze jaful și dispariția șinelor. Când i se alătură lui Damian în fața hotelului, avea vești rele.

– Trenul următor vine abia peste o săptămână, îi spuse ea fără nici un preambul, ceea ce este cam tot atât cât estimează individul de la depou că va dura să repare șinele, pentru ca trenul înspre sud să poată circula.

Damian oftă.

– Bănuiesc că pe aici nu trec diligențele?

– Nu, iar lucrurile devin și mai rele, îl avertiză ea. Aici nu există nici un grajd de unde să-ți cumperi un cal, iar ferma cea mai apropiată este la mai bine de o zi călare. Dar nu este sigur că au cai în plus, pentru vânzare, așa că s-ar putea să fie o pierdere de timp să mergem până acolo.

Damian aruncă o privire tristă clădirilor din jur.

– Suntem blocați aici pentru încă o săptămână?

– Doar dacă nu vrei să mai călărim împreună pe Old Sam. Nu m-aș supăra, dar el va începe cu siguranță să se plângă în curând de greutatea suplimentară.

Damian aproape zâmbi, însă nu de tot.

– Și eu am vești proaste. Există o singură cameră liberă în hotel, așa că va trebui să o împărțim.

Casey înțepeni. Să împartă un *dormitor* cu el timp de o săptămână? Poate că s-ar fi descurcat pentru o noapte, dar era improbabil să o facă timp de o săptămână.

– Vom face rost de un cal, spuse ea pe un ton care nu lăsa loc discuțiilor. De fapt tocmai atunci măsura cu privirea câțiva cai legați peste drum, în fața barului.

El îi urmă privirea.

– Nu se pune problema să-i furăm, se gândi el că era prudent să menționeze.

Casey pufni, însă nu mai spuse nimic, îndreptându-se deja de cealaltă parte a drumului. Damian o urmă fără prea mare entuziasm. În așezare nu exista nici o bancă, altfel nu i-ar fi fost dificil să plătească prețul cerut, oricare ar fi fost acesta, pentru a cumpăra un cal. Poate că s-ar fi descurcat cu banii gheață pe care-i avea la el, însă lipsa cailor din regiune făcea greu de crezut că cineva s-ar fi despărțit de animalul său, pentru orice preț.

Nu că lui Damian i-ar fi plăcut să continue restul călătoriei călare. Să călărească în spatele lui Casey, pe același cal, era un lucru, de vreme ce nu el îl controla pe Old Sam. Să călărească propriul cal ar fi fost ceva cu totul diferit, iar el ar fi preferat să nu adauge această experiență de învățare acestei călătorii deja îngrozitoare.

Barul era prima tavernă din vest în care Damian intrase, iar dacă era unul tipic, avea să fie ultima sa experiență de acest fel. Nu era mare și cu siguranță nu era aglomerat, însă mirosul de bere acră și whisky, combinat cu cel de fum și vomă, pusese stăpânire pe tot aerul.

Pe podea era împrăștiat rumeguș. Se putea sta la trei mese rotunde, pline de tăieturi și murdare. Una singură era ocupată. Exista o încăpere separată, cu un semn deasupra ușii deschise, pe care se putea citi: „Nu avem cea mai bună băutură, dar e tot ce puteți găsi pe-aici".

Înăuntru erau doar două mese, evident din cauză că nu așteptau prea mulți clienți.

Casey se așezase la barul lung și părea să se simtă ca acasă, ca și cum ar fi fost obișnuită să frecventeze astfel de locuri. Damian clătină din cap. Trebuia să existe vreo lege care să împiedice vânzarea de alcool copiilor.

Băiatul comandase deja ceva de băut și ținea paharul în mână atunci când se întoarse să supravegheze singura masă ocupată. La ea erau așezați trei bărbați care jucau un joc de cărți; banii de lângă coatele lor sugerau că pariaseră. Aruncaseră câte o privire în direcția băiatului, însă îl ignorară cu repeziciune. La Damian se uitaseră ceva mai lung atunci când intrase în bar, alăturându-i-se lui Casey.

Privind țintă în direcția bărbaților, Casey întrebă:

– Cine e proprietarul murgului rotat din față?

Un bărbat tânăr, cu o barbă deasă, netunsă, răspunse:

– Ar fi al meu, dacă nu cumva mai este și un altul.

– Îți place să pariezi?

– Când am chef, spuse el și se uită în direcția cărților pe care le ținea în mână, chicotind. Cred că acum mi-a cam pierit cheful.

– Am nevoie de încă un cal, îi spuse Casey. Ce zici de o mică prinsoare, calul tău contra calului meu?

Auzind asta, Damian sâsâi spre Casey.

– Ce naiba faci?

– Îți fac rost de un cal, așa că intră în joc, șopti Casey înapoi.

Bărbatul întrebă:

– Unde e al tău?

– Peste drum, în fața hotelului. Aruncă o privire. Nu vei găsi altul mai bun.

Bărbatul se ridică pentru a face acest lucru și, stând în fața ușilor batante ale barului, fluieră încetișor.

– Ăsta da cal! Se întoarse spre Casey, în mod evident interesat. Care-i prinsoarea?

– Ageamiul ăsta va lăsa să cadă o monedă în fața lui. Pun pariu că voi reuși să trag în ea, printre picioarele lui, înainte să atingă podeaua – și fără să-l nimeresc pe el, desigur.

Se auziră câteva chicoteli, însă numai din cauză că Damian se făcuse roșu ca racul – fie din cauza stinghereli, fie din cauza furiei, era dificil de spus. Însă bărbosul spuse zeflemitor:

– Am mai văzut trucul ăsta, nu e atât de greu.

– Am spus că voi scoate pistolul din teacă abia când trebuie să trag? adăugă Casey.

Individul ridică dintr-o sprânceană stufoasă.

– Abia atunci? Totuşi, are nişte picioare lungi, ai timp suficient de manevră. Dacă ratezi, nu pierzi decât calul.

– Crezi că-i puţin lucru?

Era evident că aşa i se părea, deoarece adăugă:

– Cum ar fi să împuşti moneda din mâna lui, scoţând atunci pistolul?

Damian înţepeni. Casey îi şopti:

– Ei bine, cred că nişte degete dureroase sunt un preţ mic pentru a ne putea vedea de drum.

– Atât timp cât nu este vorba despre degete însângerate, bombăni el.

Băiatul îi rânji.

– Aş zice să te asiguri că nu ţii moneda în mâna cu care tragi, dar nu ai o asemenea mână, aşa că nu prea contează, nu-i aşa?

El *nu* aprecie umorul lui Casey, însă nu era foarte îngrijorat. Văzuse ce putea face băiatul cu un pistol. Începu totuşi să se îngrijoreze atunci când în direcţia lui Casey fu aruncată o monedă mică de zece cenţi, însoţită de ordinul:

– Foloseşte-o pe asta!

Iar Casey se uită înspre ea ca şi cum nu ar fi văzut-o prea bine, ceea ce generă un val de râsete în rândul clienţilor tavernei.

Însă Casey îl făcu să se simtă uşurat atunci când îi înmână moneda, şoptindu-i:

– Relaxează-te, ageamiule! Am făcut asta de nenumărate ori.

El se întoarse şi se îndreptă spre capătul barului, întrebând:

– Este suficient pentru voi să mă duc la vreo trei metri, având în vedere că nu prea este loc aici?

– Trei metri e numai bine, dă-i drumul, spuse pariorul, rânjind. Ard de nerăbdare să călăresc pe noul meu cal.

Casey dădu din cap şi-şi dădu la o parte ponchoul, aşteptându-l pe Damian să ridice moneda în mână. Lui nu-i venea să creadă că lăsa demonstraţia de îndemânare să continue, când mâna *lui* era cea care avea să sufere dacă lucrurile nu mergeau bine. Însă încrederea arătată de Casey îl făcea să se simtă mai liniştit. Băiatul ştia că nu avea să rateze.

Apoi însă trase și rată. Moneda se afla încă între degetele lui Damian. Iar Casey... Damian nu mai văzuse o asemenea expresie devastată pe chipul nimănui până atunci.

Pariase și-și pierduse calul, dar nu pe acest rezultat contase. În timp ce bărbosul era felicitat de prietenii săi, Casey ieși în fugă din bar, rușinată. Damian nu era sigur, însă i se părea că văzuse lacrimi sclipind în ochii aceia aurii.

– Ei, sper că n-o să plece călare pe noul meu cal, nu? întrebă câștigătorul.

– Mă îndoiesc, replică Damian, pornind spre ușile batante. Este un om onorabil – chiar dacă nu chiar atât de îndemânatic pe cât credea.

Capitolul 14

Damian nu-l urmă imediat pe tânărul său prieten. Dacă băiatul *plânsese* într-adevăr, așa cum suspecta el, probabil că ar fi preferat să nu fie văzut de nimeni. Așa că Damian bău câteva pahare din băutura respingătoare pe care o serveau la bar, apoi se îndreptă spre hotel.

Supărarea lui Casey ar fi putut fi evitată complet, dar, ca de obicei, nu luase în considerare posibilitatea ca Damian să fie de ajutor, dorind să se descurce de unul singur – așa cum făcuse în tren.

În tren, Casey presupusese că Damian nu făcuse nici o ispravă atunci când trăsese pe geam, când de fapt el reușise să-i rănească pe toți banditii care jefuiseră trenul. Dacă nu aveau propriul medic, aveau să atragă atenția asupra lor căutând unul în oraș. Măcar asta avea să-i încetinească, dându-le șerifilor o șansă să-i prindă.

La hotel, o găsi pe Casey stând în fața ferestrei din micuța cameră pe care o împărțeau, uitându-se, fără îndoială, după Old Sam și jelindu-i pierderea. Damian ar fi putut spune ceva despre prea multă încredere în sine, care putea duce la pieire, însă hotărî să nu o facă. Probabil că băiatul se simțea oricum suficient de rău.

Casey nu-l auzi intrând. Damian trebui să-și dreagă glasul pentru a-i atrage atenția suficient ca să-i spună:

– Te poți opri din jelit. Am reușit să...

Nu-și termină propoziția, deoarece băiatul se întoarse brusc spre el, țipând:

– De ce m-ai lăsat să fac asta? *De ce?* Old Sam a fost cu mine de când aveam doisprezece ani. L-am crescut de când era numai un mânz. Este ca un membru al familiei pentru mine!

Damian rămase fără cuvinte pentru un moment. O astfel de revărsare de emoție din partea unui băiat care până atunci își controlase atât de bine sentimentele era puțin copleșitoare. Zidurile de apărare ale lui Damian se ridicară de îndată.

– Stai puțin, spuse el. Nu cred că mă poți învinui pe mine...

– Nu pot?

– Nu, nu poți. Nu eu am fost cel care a propus pariul, Casey. De fapt, dacă-ți aduci aminte, nu am fost foarte bucuros de discuția pe care ai început-o în bar, și ți-am spus acest lucru.

Damian încercă să-și țină în frâu propria furie, ceea ce nu era ușor cu atâta furie îndreptată înspre el. Avusese impresia că Old Sam însemna mai mult pentru băiat decât un mijloc de locomoție. Avusese dreptate, evident, altfel Casey nu s-ar fi supărat atât de tare.

Însă faptul că părea să-și controleze furia nu făcu decât să o intensifice pe cea simțită de către Casey, deoarece ignoră replica înțeleaptă a lui Damian și strigă:

– Nu s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi fost aici și n-aș fi fost dacă...

Damian îi tăie vorba, amintindu-i:

– Nu ai fost obligat să accepți slujba.

– Foarte bine, pentru că demisionez.

Damian nu se așteptase la asta. Se gândise că băiatul avea mai multă onoare și nu ar fi renunțat după ce s-ar fi lovit de o greutate sau două.

Clătină din cap, spunând cu dezgust:

– Am văzut crize de furie la viața mea, tinere, dar ești pe cale să câștigi premiul pentru cea mai mare.

– Cum îndrăznești...

– O, taci din gură, Casey! Dacă nu ai fi sărit la gâtul meu în momentul în care am intrat, ți-aș fi spus că ți-am recuperat calul.

Expresia surprinsă a lui Casey fu aproape comică.

– Ai făcut asta?

Însă de îndată ce-și dădu seama ce spusese, chipul i se albi. Făcu un pas în spate, periculos de aproape de fereastra deschisă, ca și cum ar fi primit un pumn. Hohotul pe care îl scoase fu patetic.

– O, Dumnezeule, îmi pare rău, gemu Casey.

– Prea târziu...

– Nu, *chiar* îmi pare rău, Damian. Dacă mă lași să-ți explic... Nu eram cu adevărat supărat pe tine, ci pe mine. Nu tolerez prea bine prostia, iar felul în care am procedat în barul ăla a fost de-a dreptul prostesc.

Damian nu putea să nu fie de acord cu această afirmație.

– De acord, nu ar fi trebuit să faci pariul acela...

– Nu la asta mă refer, îl întrerupse Casey. Pariul a fost bun.

Damian se încruntă.

– Atunci despre ce naiba vorbești?

– Vorbesc despre faptul că am țintit marginea monedei, pentru că era atât de mică. Iar când a trebuit să iau decizia, nu am vrut să risc să-ți ard degetele.

Damian clipi.

– Vrei să spui că ai ratat dinadins?

– Nu, clătină Casey din cap. Dar nu mi-am luat ținta așa cum ar fi trebuit, în centrul monedei. Cei câțiva milimetri pe care i-am lăsat drept marjă se pare că au contat prea mult.

Damian aproape că pufni în râs auzindu-l. Băiatului i se păruse prostesc să nu-l rănească pe Damian, iar acum considera că se scuza spunându-i *asta?* Totuși, dacă nu ar fi încercat să nimerească moneda, nu și-ar fi pierdut calul, iar Damian n-ar fi fost oricum rănit. Așa că probabil tot el trebuia învinuit, la urma urmei.

– N-am vorbit serios nici despre renunțarea la slujbă, adăugă Casey cu sfială, roșind din nou. Ți-aș fi spus asta, de îndată ce... ei bine, de îndată ce aș fi început să gândesc clar din nou, ceea ce cu siguranță nu am făcut în urmă cu câteva minute. Voi duce treaba la bun sfârșit, orice ar fi – dacă mai dorești să o fac, desigur.

Damian făcu în mod deliberat o pauză lungă înainte de a da aprobator din cap.

– Cred că am face amândoi foarte bine să uităm că am avut această mică... discuție.

Casey rânji, în mod evident ușurat.

– Nu este o idee rea, doar că nu ai apucat să-mi spui cum l-ai recuperat pe Old Sam.

– Cu bani, desigur. Au avantajul lor uneori, iar de această dată avantajul include și rotatul bărbosului.

– Ai cumpărat și calul lui? întrebă Casey surprinsă. Ei bine, Damian, ești al naibii de priceput la negoțul cu cai, nu-i așa?

– Nu chiar, admise Damian. În cazul de față, individul nu plănuia să meargă nicăieri în curând. Îi face curte fetei brutarului. Dar îi place să joace, iar o serie de mâini proaste la cărți l-au lăsat fără bani. Asta nu l-a făcut însă să ceară un preț rezonabil pentru cele două

animale. Nu s-a mulțumit decât după ce a luat toți banii pe care-i aveam la mine.

– Câți aveai?

– Nu i-a luat pe toți, rânji Damian. Doar ce aveam în buzunare, cam trei sute de dolari, dar cel puțin *el* a crezut că mi-a luat toți banii.

Casey chicoti.

– I-ai cumpărat chiar ieftin, de fapt.

– Glumești? Vrei să spui că pe-aici caii sunt mai scumpi de-atât?

– Nu, doar trăpașii ca Old Sam al meu. În plus, ai fi uimit de cât de mult crește prețul acolo unde cererea este mare, iar oferta insuficientă. Era ceva obișnuit aici în vest, mai ales odinioară, când raidurile indienilor împiedicau trenurile cu provizii să ajungă aici, sau când se înființa aproape peste noapte câte un orășel minier. Încă se întâmplă în orașele mici, prin care nu trece calea ferată și în așezările ca aceasta, care nu sunt încă orașe în adevăratul sens.

Pentru cineva din domeniul de activitate al lui Damian, acest lucru era o adevărată muzică pentru urechi. Importuri și exporturi, cerere și ofertă. Se întrebă dacă tatăl lui se gândise să își extindă afacerea și în această parte a țării. Era ceva de luat în considerare – atât timp cât nu era necesar să supravegheze personal lucrurile. La urma urmei, o altă călătorie spre vest, odată terminată aceasta, era ultima pe lista sa de priorități.

– Ei bine, acum că suntem gata să ne continuăm călătoria mâine, ce-ai spune să luăm cina înainte să ne culcăm? sugeră Damian.

– Voi sări peste cină, dacă nu te superi. Hotelul nu servește cina, iar eu nu sunt obișnuit să mă fac de râs în halul ăsta, așa că aș prefera să evit taverna. În plus, vom avea nevoie de niște provizii înainte să se închidă magazinul, dacă vrem să pornim dimineață la o oră decentă. Mă voi ocupa de asta, apoi voi dormi.

Damian nu avea de gând să se certe cu el, de vreme ce băiatul părea să fie destul de stânjenit, din nou.

– Cum vrei. Vin însă cu tine la magazin, să plătesc cumpărăturile.

– Am destui bani, Damian...

– Am spus că voi plăti toate cheltuielile călătoriei, nu-i așa? Oricum, nu-mi strică să aflu din capul locului ce consideri tu că avem nevoie pentru drum.

Casey îi răspunse cu aceleași cuvinte:

– Cum vrei – ceea ce-mi amintește să întreb, rotatul are șa?

Fu rândul lui Damian să roșească. Nu se gândise la șa, și dacă nu se ocupau în această seară de problema aceasta, aveau să-și întârzie plecarea de a doua zi dimineață până după deschiderea magazinului.

– De fapt bărbatul a păstrat șaua.

– M-am gândit că a făcut-o. Durează mai mult să te obișnuiești cu o șa nouă decât cu un cal nou. Să sperăm că găsim una la magazin. S-ar putea să nu aibă, dat fiind faptul că nu prea sunt cai de vânzare pe aici. Dar ar putea avea un mic stoc din orice, ca toate magazinele universale.

Casey nu părea să fie prea preocupat, însă Damian tot întrebă:

– Și dacă nu găsim?

Casey rânji.

– Nu te îngrijora înainte să fie cazul, Damian. Întâi să vedem care este situația; te poți îngrijora pe urmă.

Capitolul 15

Lui Damian nu i se păruse greșit să împartă patul. Casey insistase însă că prefera să doarmă pe podea. Tot nu o ajutase.

Nu putea gestiona prea bine situația prezentă, în care se afla în spatele unei uși închise, doar cu el, într-un dormitor prea mic pentru o persoană, cu atât mai puțin pentru două. În cele din urmă se forțase să rămână nemișcată până când el adormise, apoi ieșise din cameră și se culcase în șopronul pus la dispoziția cailor oaspeților. Acolo, înghesuită într-un colț lângă Old Sam, adormise imediat.

Acest lucru o irită însă a doua zi dimineață. Nu era ca și cum nu ar fi dormit deja lângă el. Însă în pădure, cu un foc de tabără între ei și cu alte lucruri la care să se gândească, fiind mereu cu simțurile la pândă pentru orice eveniment neașteptat, nu fusese același lucru. Siguranța camerei de hotel îi eliberase mintea, lăsând-o să se gândească doar la el. Iar unele dintre lucrurile la care se gândise erau destul de stânjenitoare în lumina crudă a dimineții.

Se întrebase cum ar fi să fie sărutată de către Damian. Se întrebase dacă părul lui ar fi la fel de moale pe cât părea să fie, și cum s-ar fi simțit să-și plimbe mâinile peste umerii lui largi. Își imaginase chiar cum ar fi ținut-o el în brațele lui puternice și transpirase din cauza imaginii care îi apăruse în minte.

Stinghereala ei crescu atunci când îl văzu dimineață și avu aceeași impresie ca de obicei – că ochii aceia pătrunzători îi puteau citi gândurile. Ar fi fost mult prea umilitor ca el să fie conștient de gândurile pe care le avusese despre el.

Însă el abia-i aruncă o privire atunci când i se alătură, în spatele hotelului. Ea își pregătise scuze despre cum dorise să supravegheze caii, care nu fuseseră găzduiți într-un grajd potrivit, însă se dovedise că nu era cazul. Din câte se părea, el nu-și dăduse seama că ea nu dormise în cameră noaptea trecută. Probabil presupusese că se trezise dimineață și coborâse mai repede decât el.

Nu porniră la drum foarte dimineață, așa cum sperase ea. Se gândise că avea nevoie să-l instruiască pe Damian înainte ca acesta să încalece murgul rotat, însă nu se așteptase să fie atât de dificil.

El nu se putea relaxa. Era prea ezitant în a prelua controlul asupra animalului. Calul simțea acest lucru și profita din plin. Avea de-a face cu o ființă pe care o putea intimida și speria, așa că murgul făcu tot ce putea pentru asta.

Din nefericire, între ea și Damian diferența de greutate era prea mare, altfel ar fi fost posibil să păcălească murgul. Trebuise să-l încerce întâi ea, cu șaua ei, de vreme ce nu găsiseră una de cumpărat la magazin, iar ideea de a-l urca pe Damian în spatele unui cal neînșeuat era pur și simplu ridicolă. Avea să folosească șaua ei până când găseau una de cumpărat.

Însă Casey trebuia oricum să testeze calul, de vreme ce unele animale refuzau lucrurile cu care nu erau obișnuite, iar șeile noi se încadrau în acest grup. Reușise să-l călărească foarte bine. Greutatea lui Damian îl făcea însă să pășească în lateral și să tropăie, ca și cum nu ar mai fi fost călărit vreodată.

Trebuia însă să recunoască meritele lui Damian. Nu se oprise din a încerca, în ciuda faptului că aterizase în praf de patru ori. Pierduse totuși o mulțime de timp scuturându-și praful de pe haine, de fiecare dată, însă Casey reușise să se abțină să spună ceva despre cum avea să se umple de praf încă de multe ori înainte să termine.

Era evident că Damian nu era făcut pentru călărie. Părea să disprețuiască fiecare scamă de pe hainele lui, dar trebuia să se obișnuiască cu așa ceva. Încercase să-l determine să-și cumpere haine mai potrivite pentru drum cu o zi înainte, măcar o pălărie pentru călărit, însă el insistase că hainele lui elegante de newyorkez aveau să fie perfecte. Era adevărat, atât timp cât nu-l deranjau arsurile solare, scaieții și spinii culeși din tufișurile de care se apropiau prea mult. Desigur, ea avea sentimentul că urmau să-l deranjeze toate acestea, chiar foarte mult. Se temea de ce s-ar fi întâmplat dacă aveau să-l treacă transpirațiile. De fapt, putea fi chiar distractiv.

După ce calul înțelese în sfârșit că nu avea să câștige bătălia, porniră la drum. Însă făcură un drum lung în ziua aceea, sau cel puțin aceasta fu impresia lui Casey, care nu dormise foarte mult în noaptea precedentă. Fu forțată să păstreze un ritm lent, doar pentru

ca Damian să poată rămâne călare. Ei nu îi era greu să călărească fără șa, o făcuse de multe ori în tinerețe. Însă atunci fusese pentru perioade scurte. Însă acest lucru se dovedi a fi solicitant pentru mușchii ei în cazul unei călătorii lungi, precum cea de față.

Făcură o pauză după-masa devreme, pentru Damian. Deoarece cumpăraseră de-ale gurii înainte să plece din așezare, și-ar fi putut continua drumul, mâncând din mers, însă Casey se gândise că lui Damian i-ar prinde bine o pauză. De fapt acesta gemu când ea spuse că era timpul să plece din nou la drum.

Seara însă o surprinse, oferindu-se să vâneze el cina, dacă nu conta că aveau să se audă gloanțele trase. Ea fu tentată să-i răspundă că, de fapt, conta. Avea poftă să mănânce carne și știa suficient de bine că nu urma să aducă nimic dacă mergea el la vânătoare. Însă Damian avusese o zi atât de proastă încât nu avu inima să-i spună că nu știa nimic despre vânătoare și că trebuia să lase asta în sarcina cuiva priceput.

Se resemnă să mănânce biscuiți și fasole, așa că începu să le pregătească. Adevărata surpriză sosi atunci când Damian se întoarse după o jumătate de oră cu un curcan sălbatic suficient de mare să-i hrănească timp de câteva zile. După ce îl luase în zeflemea în gând, Casey crezu că Damian avusese pur și simplu noroc, mai ales că nu auzise decât un singur foc de armă.

Îi spuse acest lucru în timp ce luă pasărea și începu să o pregătească.

– A fost o lovitură norocoasă.

– De fapt nu prea a fost vorba de noroc, replică el cu nonșalanță.

Casey ridică dintr-o sprânceană neagră.

– A venit direct spre tine, așa că nu ai putut rata?

– Nu, era suficient de departe cât să nu fiu prea sigur ce fel de pasăre era.

Casey își aduse aminte de poveștile vânătorești pe care le auzise crescând, așa că spuse:

– Sigur că da.

Scepticismul ei era greu de ignorat, așa că probabil acesta era motivul pentru care Damian sugeră:

– Poate că ar trebui să îți fac o demonstrație.

Acum nu o mai preocupa deloc faptul că el s-ar fi putut simți stingherit.

– Chiar te rog! spuse ea și arătă spre o posibilă țintă, la vreo doisprezece metri distanță.

Damian ținti, trase și nimeri ținta. Casey clipi, apoi arătă spre o alta. El o lovi și pe aceea. După cea de-a treia încercare, Casey renunță.

– În regulă, m-ai impresionat.

De data aceasta Damian ridică dintr-o sprânceană.

– Doar impresionat?

– Extrem de impresionat, murmură Casey.

Damian chicoti și se așeză și el lângă foc.

– Expresia ta a fost neprețuită, Casey, dar poate ar fi trebuit să menționez faptul că am fost campion la tragerea cu pușca în facultate. Mai obișnuiam și să merg la vânătoare cu tatăl meu.

– Unde? În curtea din spatele casei? Nu călărești sau nu ai făcut-o până astăzi.

– Luam trenul spre nord, unde avem o cabană de vânătoare, și da, vânam pe jos.

Casey nu mai spuse nimic, iritată. Părerea ei despre el se schimbase radical, dintr-odată. Însă acum trebuia să recunoască faptul că Damian putea probabil să aibă grijă de el însuși în situațiile cele mai periculoase. La urma urmei, o ajutase suficient de bine cu jefuitorii diligenței. Acum se întreba cu câte răni plecaseră totuși banditii care atacaseră trenul. I-ar fi putut ucide, la cât de bine trăgea, nu încăpea nici o îndoială, însă nu rămăsese nici un cadavru în urmă. Replica lui, „meritau să moară", fusese evident ceva spus la furie, nu ceva ce credea cu adevărat.

Totuși era prea orășean pentru a se potrivi aici. Asta nu se schimbase. Încă ieșea în evidență. Dar Casey credea că nu mai era cazul să se îngrijoreze cu privire la șansele lui de supraviețuire. Cu un cal și cu pușca lui, se putea descurca și de unul singur.

Continuă să gătească cina, făcând tot posibilul să îl ignore. Cu toate acestea, nu-i scăpă faptul că el o privea cu atenție. Dacă se aștepta la mai multe laude pentru abilitățile lui de țintaș, avea să fie dezamăgit. Dar se părea că nu la asta îi stăteau gândurile.

– Nu-mi place să spun asta, Casey, dar știi că arăți ca o fată? Ai încercat să-ți lași să crească barba sau mustața?

După un moment de liniște, în care ea gemu în sinea ei, Casey spuse:

– Ar fi cam greu de făcut așa ceva.

– De ce?

– Pentru că sunt o fată.

Își vârî capul între umeri, stingherită peste măsură de expresia lui oripilată. Nu fusese obligată să recunoască. Nu-și imagina de ce o făcuse. Tăcerea consternată care urmă o făcu să se vânzolească pe loc până când nu se mai putu abține și aruncă o privire în direcția lui și-l văzu holbându-se la pieptul ei atât de intens, că era evident că încerca să vadă prin poncho.

– Nu e prea mare lucru de capul lor, dar sunt acolo, reuși ea să spună fără să roșească, apoi adăugă cu prudență: dar să nu-ți treacă prin cap să ceri dovezi. Va trebui să mă crezi pe cuvânt.

Ochii lui se îndreptară încet înapoi spre chipul ei, scanând fiecare centimetru ca și cum nu ar mai fi văzut-o vreodată, și de fapt așa și era. Expresia lui era intensă, dar se schimbă brusc odată ce emoțiile preluară controlul asupra șocului. Noua sa expresie tăie avântul lui Casey.

Era furios, nu încăpea nici o îndoială.

Capitolul 16

– Cum îndrăznești să fii fată?

Idioțenia acestei întrebări arăta exact cât de furios se simțea Damian. Casey se așteptase la surprindere, dar nu la această furie, vizibilă acum în fiecare linie a trupului lui.

– Nu cred că am avut de ales în această privință. Casey nu făcea decât să sublinieze ce era evident.

– Știi ce vreau să spun! M-ai înșelat cu bună-știință, mormăi el acuzator.

– Nu. Nu am făcut *așa ceva*. Doar nu am corectat concluziile pe care le-ai tras singur. Iar de întrebat, nu ai întrebat niciodată. Dar nu te simți prost! La aceeași concluzie ajung majoritatea oamenilor.

– Eu nu sunt majoritatea oamenilor, eu sunt cel care călătorește cu tine. Nu-mi vine să cred cât de nepotrivită este toată această situație. Am dormit chiar în același dormitor!

– De fapt, eu am dormit în spate, cu caii, astă-noapte, recunoscu Casey.

Însă atunci el replică sarcastic:

– Sigur că da.

Casey își dori să-i fi pomenit despre asta dimineață.

Ea se încruntă atunci, încercând să-și dea seama de ce era el atât de supărat. Se opri asupra cuvântului „nepotrivit". Asta era problema? Credea oare Damian că ea avea rude care aveau să sosească cu pistoalele în mâini și să-l silească să o ia în căsătorie doar din cauză că petrecuseră puțin timp împreună într-un dormitor? Nu că asta *nu* s-ar fi putut întâmpla, dar nu avea să se întâmple, și ar fi fost poate o idee bună să-i pomenească acest lucru.

– Sper că nu ai impresia greșită că din cauza faptului că nu am fost supravegheați trebuie să facem ceva ridicol, ca de exemplu să ne căsătorim. Aproape că am pășit în noul secol, Damian. Consecințe ca asta...

– Se mai întâmplă încă, iar tu știi foarte bine lucrul acesta.

Ea tresări auzind cât de tare striga Damian.

– Ei bine, nu în această parte a țării – cel puțin nu atunci când nimeni în afara celor implicați nu știe despre asta. Dacă ți-ai lăsa deoparte furia și te-ai gândi puțin, ți-ai da seama că *nimeni* nu știe că ai călătorit alături de o femeie.

– Femeie? Cu greu te-aș putea numi așa, copilă, spuse el zeflemitor.

Acest lucru o duru pe Casey, care se considera femeie de trei ani deja. Iar discuția aceasta îi aducea aminte de cearta cu tatăl ei, lucru care era pe cale să o facă să izbucnească. Mai făcu o încercare de-a apela la rațiunea lui înainte să se întâmple așa ceva.

– Ce încercam să subliniez, Damian, este că nu s-a întâmplat nimic rău, așa că nu ai de ce să te superi în halul ăsta. Doar pentru că sunt... femeie, nu înseamnă că relația noastră profesională trebuie să se schimbe în vreun fel.

– Pe naiba nu!

Ea ridică întrebător dintr-o sprânceană.

– Da? Și cum așa, când asta nu schimbă abilitățile mele sau motivul pentru care m-ai angajat? Sunt în continuare printre cei mai buni urmăritori din regiune, mulțumită învățăturilor primite de la tatăl meu.

– Tatăl tău? Așadar acum ai și părinți, în mod miraculos? Și presupun că ai și un nume adevărat, nu unul pe care să *pretinzi* că nu-l cunoști?

„Sigur că a adus asta în discuție", mormăi ea în sinea ei, însă lui îi explică:

– Mințitul despre numele meu nu a avut de-a face cu înșelarea ta.

– Poftim? De vreme ce exact acest lucru s-a întâmplat, nu văd cum...

– Nu dau *nimănui* numele meu adevărat, Damian, pentru că tatăl meu mă caută și încă nu vreau să fiu găsită. Nu te deranja să întrebi de ce. Este ceva personal. Dar cel mai ușor mod de rămâne ascunsă este ca nimeni din jur să nu știe cu adevărat cine sunt, așa că, în loc să folosesc un nume fals, prefer să spun că nu mi-l cunosc.

– Și pretinzi că ești băiat.

– Nu, nu fac asta. Dacă părul meu scurt, înălțimea și faptul că sunt slabă lasă această impresie, nu este vina mea că lumea ajunge la concluzia că sunt băiat.

– Să nu uităm de hainele pe care le porți.

– Hainele pe care le port sunt necesare pentru călătoriile călare, îi spuse ea. Dar nu am pretins niciodată că aș fi băiat. Dacă lucrurile ar fi stat astfel, nu aș fi recunoscut acum că sunt fată, nu-i așa?

– De ce naiba ai făcut-o?

– Pentru că *nu* mint în această privință.

– Ar fi trebuit să o faci, Casey.

– De ce? Nu schimbă felul în care mă port cu tine. Și nu ar trebui să schimbe felul în care te porți tu cu mine. Așa că de ce faci un așa mare caz despre asta?

– Ești o *fată*.

– Și ce dacă?

El își trecu frustrat mâna prin păr înainte de a spune:

– Dacă ai impresia că asta nu schimbă complet lucrurile, înseamnă că nu ai prea multă minte, pentru o femeie.

Ea înțepeni.

– Sper că nu vrei să spui ce cred eu, dar în caz că totuși asta vrei, lasă-mă să te avertizez că există oameni care au încasat-o pentru că și-au bătut joc de mine.

– Asta nu rezolvă problema.

– *Ce* problemă? Doar nu te interesez în felul acela.

– Ești sigură?

Ea sări în picioare, își scoase pistolul și îl îndreptă spre mijlocul pieptului său.

– Atunci schimbă asta, Damian!

– Nu mă vei împușca!

– Nu cred că vrei să te bazezi numai pe o presupunere!

El o privi lung. Ea îi întoarse privirea, fără să clipească și fără ca brațul să-i tremure vreo clipă.

În cele din urmă el își îndreptă privirea către pistol și spuse:

– Pune-l deoparte! Voi sta de partea asta a focului – deocamdată.

Această afirmație nu o liniști complet, însă de vreme ce oricum nu voia să-l împuște, făcu așa cum îi sugerase el și se așeză înapoi

lângă foc. Cu toate acestea, nu-și modifică expresia inscrutabilă și nici nu-și luă ochii de la el.

După ce tăcerea se prelungi, în mod dureros, mai mult de un minut, în timp ce amândoi se priveau țintă, Damian spuse:

– Se arde pasărea.

– Fă ceva în legătură cu asta! Unde scrie că eu trebuie să gătesc de fiecare dată?

– Probabil în aceeași carte în care scrie că eu nu știu să gătesc.

Casey clipi. Apoi se relaxă. Dacă el putea spune așa ceva, terminaseră probabil cu cearta, cel puțin pentru moment.

Pentru a fi sigură însă, spuse:

– Mă culc imediat ce terminăm de mâncat. Ar trebui să faci același lucru. Dacă vrem să ajungem în următorul oraș mâine înainte de căderea întunericului, trebuie să pornim dis-de-dimineață și să călărim mai rapid. Crezi că vei putea face față unui ritm mai alert?

– Voi face ceea ce trebuie. Mereu am făcut asta.

Cuvintele erau suficient de plăcute, însă tonul era încă puțin iritat. Casey nu avea însă de gând să își forțeze norocul, continuând conversația. Spera că o noapte odihnitoare avea să schimbe perspectiva lui Damian asupra întregii situații. Se îndoia însă că avea să o ajute pe ea să uite că bărbatul se arătase interesat de ea.

Iarăși avea să piardă o noapte de somn gândindu-se la acest lucru.

Capitolul 17

Damian renunță să mai încerce să doarmă. Găsi câteva bețe pe care le puse pe foc, apoi se așeză lângă acesta, așteptând răsăritul soarelui și privind-o pe Casey. Nu era o sarcină neplăcută. Avea o delicatețe care dispărea atunci când era trează, ceva care făcea să fie evident cărui sex îi aparținea.

Nu o mai văzuse dormind până atunci, ceea ce era probabil un noroc. Gândul că era prea drăguță pentru un băiat fusese una atunci când crezuse că era un băiat. Dar dacă ar fi văzut acea delicatețe, care o făcea să arate de-a dreptul senzual, s-ar fi simțit oripilat să fie atras de ea... el... gemu el în sinea lui.

Încă nu putea trece peste surpriză. *Ar fi trebuit* să-și dea seama singur, fără să i se spună. Fusese mereu intrigat de ceva în legătură cu ea. Însă lăsase ca abilitățile și realizările ei să conteze prea mult. La urma urmei nici o femeie nu putea face ce făcea Casey – și cu toate acestea Casey îi dăduse peste cap acest raționament în noaptea care trecuse.

O femeie – nu, o fată. Încercă să țină minte acest lucru, însă nu prea reuși. Cel mai probabil, din cauză că nu arăta ca o fată, așa cum stătea întinsă lângă foc; arăta ca o tânără matură, una suficient de mare pentru a fi abordată într-o manieră intimă.

Nu-și dăduse seama până atunci cât de netedă și fără nici un cusur îi era pielea, cât de plină îi era buza de jos, pe care avea impulsul nebunesc de a o gusta. O văzuse cu părul curat, nu cu claia pe care o lăsa în mod deliberat să se încâlcească, și știa că-i ajungea, mătăsos, până la umeri. Însă așa cum era acum, aruncat pe spate, nu mai distrăgea atenția de la liniile delicate ale chipului ei, care o făceau atât de drăguță – și de dorită.

Ca băiat, Casey fusese interesant. Ca fată, era fascinantă. Damian avea o sută de întrebări pe care dorea să i le pună, însă știa că nu i-ar fi răspuns la nici una. Era adepta păstrării secretelor

ei și a *sentimentelor* pentru ea însăși. Doar pentru că-i dezvăluise unul dintre cele mai mari secrete ale sale nu însemna că avea să fie deschisă și cu restul.

Chiar și după ce îi provocase un asemenea șoc, rămăsese cu aceeași expresie inscrutabilă a ei, care nu lăsa să se vadă nimic. Furia lui era provocată mai cu seamă de amintirea tuturor momentelor în care acest obicei al ei îl făcuse să se simtă agitat. Fusese agitat din cauza unei *femei*.

Se calmase suficient pentru a depăși acel moment, mai cu seamă din cauză că probabil ea nu făcea acest lucru dinadins, sau cel puțin nu făcea pe nimeni să se simtă neliniștit în mod deliberat. Însă nu putea trece peste faptul că se simțea atât de atras de ea.

Mai simplu spus, nu știa cum avea să poată continua călătoria cu ea, ținându-și în același timp mâinile departe de Casey. De fapt, nici măcar nu era sigur de ce ar încerca să facă asta, nu când era evident că ea nu adera la principiile decenței, care împiedica bărbații să se comporte ca niște adevărați barbari în prezența femeilor. Fiind singură aici, cu el, Casey încălcase toate regulile după care fusese crescut Damian, așa că după care reguli trebuia el să se ghideze acum?

Însă exista un motiv pentru care se afla aici încă de la început. Iar pe când Casey începu să se miște, trezită de păsările din împrejurimi, care salutau sosirea zorilor, dreptatea pentru tatăl său câștigă lupta cu proaspăt găsita lui dorință. Se hotărî astfel că nu ar fi fost înțelept să complice lucrurile cu Casey, că modul cel mai potrivit de a gestiona situația era să păstreze distanța față de ea. Casey trebuia doar să ducă la bun sfârșit sarcina pentru care o angajase de fapt.

Era o decizie pe care *spera* să o poată respecta. În acest scop, trebuia să o liniștească pe Casey cu o minciună sau două despre el însuși, pentru ca ea să-l poată ignora din nou – în cea mai mare parte – și să-i ușureze lui sarcina de a o ignora, la rândul său. Începu de îndată ce ea se ridică.

– Aș dori să-mi cer scuze.

Trecură câteva secunde înainte ca ea să privească în direcția lui, și chiar și atunci căscă și clipi de câteva ori înainte de a spune, cu o voce încă îngroșată de somn:

– Abia mi-am deschis ochii, Damian. Înainte să spui ceva ce probabil voi dori să-mi amintesc, lasă-mă să-mi beau cafeaua.

El îi zâmbi. Casey nu observă, ocupată fiind să aţâţe focul, să adune cele necesare pentru cafea, să se întindă – la naiba, Damian îşi dorea ca ea să nu facă asta – şi apoi să se îndrepte spre tufişuri. Acesta era un alt lucru pe care nu-l observase înainte. De vreme ce el nu avea un obicei similar... roşeaţa lui aproape dispăruse până la întoarcerea ei. Din fericire, era încă suficient de întuneric pentru ca ea să nu-i observe stinghereala.

Nu privi direct spre el până când nu termină cu rutina de dimineaţă şi se aşeză pe vine în faţa focului, vizavi de el, cu ceaşca de cafea aburindă în mână. Iar atunci el avu parte de expresia ei tipică, netulburată. De ce nu era surprins de acest lucru?

– Spuneai ceva despre scuze, nu-i aşa?

Damian nu putu să nu observe felul în care genunchii ei se depărtară atunci când se aşeză pe vine. Deşi ponchoul căzu între ei, lui tot i se păru dificil să-şi mute privirea de la picioarele ei lungi, pentru a-i putea răspunde. Îşi drese vocea.

– Aseară am spus, la furie, câteva lucruri care nu erau adevărate.

– Ca de exemplu?

– Ca de exemplu aluzia că aş fi interesat de tine într-un fel... personal.

Ea păru să înţepenească, dar Damian nu era sigur.

– Aşadar nu eşti?

– Nu, sigur că nu, minţi el, păstrându-şi expresia neschimbată. Eram atât de tulburat atunci, încât aş fi spus orice doar pentru ca şi tu să simţi acelaşi şoc ca şi mine. A fost foarte urât din partea mea, lucru de care îmi pare teribil de rău acum.

Ea dădu încet din cap şi îşi mută privirea în direcţia răsăritului care colora acum cerul. Strălucirea aurie a cerului îi transforma chipul într-un mod fermecător, iar lui Damian îi era dificil să se concentreze asupra replicii ei.

– Sunt cunoscută că spun lucruri pe care nu le cred cu adevărat atunci când mă înfurii, admise ea încruntându-se, ca şi cum şi-ar fi amintit o situaţie anumită. Presupun că şi eu trebuie să-mi cer scuze.

– Nu este nevoie...

– Ba da, atâta vreme cât lămurim lucrurile, aşa că lasă-mă să o spun. Am sărit şi eu la nişte concluzii pripite seara trecută, sugerând

că ai putea fi îngrijorat de o căsătorie forțată. Destul de prostesc din partea mea, când, din câte știu eu, ai putea fi deja căsătorit.

Deja căsătorit? Damian se încruntă, deoarece își amintea de ultima întâlnire cu tatăl lui Winnifred, care îl abordase la înmormântare.

– Știu că este un moment prost, spusese el, dar asta nu va împiedica nunta, nu-i așa?

Un moment prost? Damian fusese uimit de insensibilitatea bărbatului, și știa că așchia nu sare departe de trunchi. De aceea nu se mai întâlnise nici cu tatăl, nici cu fiica de atunci, și nici nu avea dorința de a o mai face vreodată.

– Nu există nici o soție, spuse el sec.

– Nu te întrebam, îmi ceream doar scuze pentru că am presupus ceva ce nu trebuia. Nu mă interesează deloc dacă ești căsătorit sau nu.

Lui Damian i se păru amuzant felul în care ea subliniase acest lucru, ca și cum ar fi fost îngrijorată că el ar putea crede că o interesa din punct de vedere matrimonial. Evident că nu. Chiar părea puțin stingherită din acest motiv.

Se grăbi așadar să o asigure:

– Nu, nu credeam că te interesează.

Ea dădu scurt din cap, dorind să încheie subiectul, și remarcă:

– Este uluitor cum o noapte bună de somn pune lucrurile într-o cu totul altă perspectivă.

Damian nu avea de unde să știe. Încă nu resimțea efectele lipsei somnului, însă nu se îndoia că avea să le resimtă înainte ca ziua să se termine. De altfel atunci când intrară în următorul oraș, puțin înainte de căderea serii, se simțea atât de obosit și de morocănos, încât îi spuse lui Casey că, dacă nu avea să-l vadă a doua zi, nu trebuia să-l caute, deoarece avea de gând să recupereze somnul pierdut. Făcu exact acest lucru.

Capitolul 18

Casey crezu că Damian glumise despre faptul că avea să doarmă întreaga zi. Fu iritată să-și dea seama că de fapt nu glumise. Se duse la camera lui de vreo șase ori în ziua aceea, însă semnul cu „Nu deranjați" era încă atârnat în afara ușii, iar dinăuntru nu se auzea nici un zgomot.

După-masa târziu, decise în cele din urmă să bată la ușă. Dacă voiau să-și continue călătoria a doua zi dimineață, trebuiau să cumpere o șa pentru Damian înainte ca magazinele să se închidă. Ar fi cumpărat-o ea, însă orașul era suficient de mare pentru a avea mai multe variante, iar șaua era o chestiune de preferință personală. Nu că Damian ar fi avut vreo preferință, fiind începător într-ale călăritului, însă alegerea trebuia să fie a lui.

El își părăsi patul mormăind, fapt care o făcu pe Casey să-și dea seama abia atunci că probabil nu dormise prea bine, dacă dormise vreun pic, în noaptea în care mărturisise ea adevărul. Nu știa dacă trebuia să fie îngrijorată de faptul că lui părea să-i vină destul de greu să accepte adevărata ei identitate.

Când făcuse aluzia că ar fi interesat de ea, acest lucru o afectase, o pusese în încurcătură. Nu se așteptase la așa ceva. Cu toate acestea, se simțise mult mai rău atunci când el mărturisise că mințise. Ceea ce ar fi trebuit să-i ușureze temerile nu reușise decât să o facă să se simtă descurajată.

Însă el făcea toate eforturile pentru ca relația lor să continue așa cum fusese, ignorându-i sexul. Casey putea cel puțin să încerce să facă același lucru.

După ce-l scoase în sfârșit pe Damian din hotel și-l duse într-unul din cele două magazine de șei din oraș, după un drum rapid la bancă, Casey nu fu surprinsă când el cumpără cea mai arătoasă și mai scumpă șa, împreună cu un harnașament argintiu strălucitor.

Murgul acela rotat avea să fie văzut de la kilometri distanță, sclipind în bătaia soarelui.

Se abținu să facă vreun comentariu cu privire la șa. Erau bani aruncați în vânt, în opinia ei, dar era totuși o șa. Cu toate acestea, menționă din nou că Damian trebuia să-și cumpere niște haine potrivite pentru călărie.

Nu era sigură de ce se opunea, deoarece *știa* că ea avea dreptate, însă el o asigură din nou că hainele lui erau cât se poate de potrivite. Sublinie, de asemenea, că în orașul următor aveau să ajungă din nou la calea ferată, *așa că nu avea nevoie de alte haine.* Fie că ajungeau sau nu la calea ferată, hainele îl făceau să arate oriunde ca un ageamiu, iar ea începea să regrete că nu lăsase în urmă geanta lui de călătorie.

Își dori și ca perspectiva ei asupra lucrurilor să nu fi fost confirmată atât de repede și atât de radical, însă asta se întâmplă. În drum spre grajdul în care-și lăsaseră caii, trecură pe lângă un bar care părea destul de aglomerat, după sunetele care se auzeau dinăuntru.

Damian era în urma ei, cărând șaua grea pe umăr, *în timp ce* pașii mari pe care-i făcea Casey o purtaseră pe aceasta destul de în față. Deși nu era ceva intenționat din partea ei, nu păreau să fie împreună. Damian fu singurul observat atunci când patru bețivi ieșiră împleticindu-se din local, lovindu-se de el.

Casey nici măcar nu fu conștientă de faptul că el fusese reținut, decât abia când auzi focurile de armă și se întoarse pentru a vedea patru pistoale ațintite asupra picioarelor lui Damian. Mai văzuse astfel de lucruri întâmplându-se și în alte orașe. Prezența ageamiilor într-un oraș transforma cetățenii-model ai orașului în brute agresive.

Era un mod de a-și dovedi puterea, presupunea ea, plecând de la premisa că un ageamiu neînarmat putea fi ușor intimidat de bărbați care altfel nu puteau intimida pe nimeni. Iar dacă cei implicați băuseră înainte, adăugând fals curaj și nesăbuință situației, lucrurile nu se puteau decât înrăutăți. Odată chiar văzuse un estic împușcat în picior atunci când refuzase să danseze la cererea torționarilor săi. Nu i se părea că Damian era bărbatul care ar fi acceptat ceva doar pentru a dezamorsa o situație.

Nu avea de gând să o facă. Lăsase șaua jos și stătea acolo, lăsând ca gloanțele să se apropie tot mai mult de picioarele lui, în timp

ce agresorii deveneau din ce în ce mai nervoși. Nu-i distra suficient. Poate că era deosebit de îndemânatic cu pușca, însă nu era ceva ce putea căra cu el mereu, iar un drum la cumpărături era una dintre acele situații în care nu te puteai gândi că ai avea nevoie de o pușcă. Iar fără o armă, nu se putea face prea mult.

Probabil că el nu se gândise așa, deoarece după ce le ceru să înceteze și nu primi nici un răspuns, se apropie de unul din bărbați, încercând să pună capăt situației în mod fizic – ceea ce-l făcu pe bărbat să îndrepte pistolul spre pieptul lui Damian, în loc de picioare. Acela fu momentul în care Casey scoase pistolul și trase un foc de avertisment, deoarece se temea că Damian avea să ignore ceea ce devenise o adevărată amenințare și să-l atace pe individ oricum – lăsându-se ucis între timp.

Casey distruse tocul cizmei unuia dintre agresori și zbură pălăria altuia. Fu suficient pentru a le atrage atenția de la Damian. Ar fi făcut mai mult, însă nu fu nevoie. În mijlocul lor, Damian se puse pe treabă, lovind doi dintre bărbați cap în cap. Lovitura îi făcu pe amândoi să-și piardă cunoștința. Pe cel de-al treilea îl lovi atât de tare, încât îl trimise în zbor în mijlocul drumului. Cel de-al patrulea se îndoi din cauza unui pumn în stomac, întrebându-se probabil dacă avea să mai poată respira vreodată.

Apoi, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic ieșit din comun, Damian își scutură mâinile de praf, își îndreptă haina, luă șaua de jos și-și continuă netulburat drumul. Casey rămase cu privirea ațintită asupra celui rămas conștient dintre cei patru, doar pentru a se asigura că nu era atât de prost să încerce ceva. Nu era. Încă încercând să respire, omul se împletici înapoi în bar.

Casey își puse pistolul la loc și-și îndreptă atenția către Damian, care o ajunse.

– Ești bine?

– Ce oraș drăguț și prietenos, mormăi el drept răspuns.

– Probabil că este, spuse Casey, contrazicând sarcasmul lui evident. Urăsc să pomenesc asta, cu adevărat, adăugă ea cu un zâmbet. Însă asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi arătat ca și cum tocmai ai coborât din trenul din direcția est. Arăți ca un turist, Damian, iar oamenii îți vor juca feste, vor încerca să te șocheze și să se amuze de tine, așa cum fac cu toți turiștii care nu știu multe.

– Atunci învață-mă.

Ea clipi.

– Ce să te învăț?

– Învață-mă cum să supraviețuiesc aici.

Ea încercă să digere implicațiile acestor cuvinte, însă nu o putu face fără să se mai gândească, așa că spuse:

– Ei bine, pentru început, haide să mergem din nou la magazinul universal, înainte să se închidă. Este timpul să arăți ca și cum ai aparține acestui loc, nu ca și cum ai fi doar în trecere.

Falca lui se încleștă. Ea oftă în sinea ei, așteptându-se să o refuze încă o dată. Se întreba de ce erau hainele lui fanteziste atât de importante, încât îi era atât de greu să renunțe la ele. Voia doar să nu pară asemenea celorlalți? Era vorba doar despre asta?

Însă el o surprinse cu o aprobare din cap.

– Să mergem, spuse pe un ton brusc.

Porniră, deși după aceea ea își dori să nu fi deschis subiectul. Îmbrăcat într-un costum extravagant, Damian era suficient de frumos, însă cu o pereche de blugi strâmți, o cămașă albastră de batist, o basma neagră și vestă, ținută completată cu o pălărie cu boruri late, arăta prea bine făcut – arăta ca și cum ar fi fost în elementul său. Iar acest lucru îi oferi o perspectivă cu totul nouă asupra lui. Noua lui înfățișare îl făcea... disponibil.

Capitolul 19

După ce găsi un loc pentru adăpat, Casey propuse să ridice tabăra puțin mai devreme în ziua următoare, pentru a profita de el. Deoarece Damian se oferise să facă din nou rost de cină, ea reuși să facă repede o baie în timpul cât el fu plecat, reușind să-și spele și părul, lucru care nu era neapărat necesar. Încercă să nu se gândească la motivul pentru care simțise nevoia de a face baie, altul decât scuza că nu mai era nevoie să arate neîngrijită în mod deliberat.

Încă își usca părul atunci când apăru Luella Miller. Casey aproape că rămase cu gura căscată văzând-o. Nu doar din cauză că era neobișnuit să vadă pe cineva acolo, în sălbăticie. Se holbă nepoliticos, fără măcar să își dea seama ce făcea. Însă adevărul era că nu mai văzuse o femeie atât de uluitor de frumoasă până atunci.

Părul blond-deschis se unduia de sub boneta la modă. Ochii mari și albaștri erau înconjurați de gene dese. Pielea ei era atât de albă, încât era aproape translucidă. Avea sâni mari și o talie minusculă. Nu era foarte înaltă. Avea sânii mari. Era îmbrăcată numai în dantelă, de la umbrela de soare până la pantalonașii care-i intrau în cizme. Avea sânii mari. Se repeta? Nu se putea abține; pentru o femeie atât de mică, avea sâni *cu adevărat* mari. Era de mirare că greutatea acestora nu o făcea să se aplece în față, însă postura ei era dreaptă ca o scândură, ba chiar puțin înfiptă.

– Slavă Domnului, fură primele cuvinte ale himerei, deși nu se grăbi să înainteze. Nu îți închipui ce fericită sunt să te văd. Nu știu ce aș fi făcut dacă ar fi trebuit să dorm aici singură în noaptea aceasta.

Casey nu înțelegea ce legătură avea remarca aceea cu tot restul, însă, pentru a fi politicoasă, răspunse:

– Ești bine-venită să împarți cu mine focul și ceva de-ale gurii.

– Este *atât* de drăguț din partea dumitale, spuse femeia apropiindu-se cu mâna întinsă. Eu sunt Luella Miller, din Chicago. Dumneata cine ești?

Casey se holbă la degetele ei delicate, cu manichiura impecabilă, apoi își îndepărtă repede privirea, de teamă că Luella aștepta mai mult decât o simplă strângere de mână, iar ea nu avea de gând să-i sărute mâna întinsă.

– Casey, fu tot ce spuse ea.

Ignoră în mod deliberat mâna întinsă a femeii.

– Este în regulă dacă mă așez pe asta? întrebă Luella zâmbind, arătând înspre șaua lui Old Sam, care era așezată lângă foc. Însă se așeză înainte să apuce să spună ceva Casey, luând drept sigur un răspuns pozitiv. Urmă un oftat lung, după care adăugă: a fost o călătorie *atât* de îngrozitoare. Iar eu am fost asigurată că va fi foarte ușor să ajung la Fort Worth, în Texas.

De vreme ce se uita țintă la Casey, parcă așteptând ceva, aceasta întrebă politicos:

– Într-acolo te îndreptai?

– Da, pentru înmormântarea unchiului meu. Însă camerista m-a părăsit în St. Louis. Îți poți imagina? Apoi trenul a întârziat, am auzit ceva despre înlocuirea șinelor înainte să-și poată continua drumul înspre sud. Am sperat să ajung la Fort Worth înainte de înmormântare, dar trebuie să ajung înainte de citirea testamentului, deoarece este posibil să fiu menționată în el. Altfel aș fi putut aștepta după tren.

– Așa că ai decis să mergi pe jos până la Fort Worth?

Luella clipi, apoi izbucni în râs.

– Cât de amuzant! Nu, sigur că nu. M-am întâlnit cu un preot amabil și cu soția lui, care călătoreau înspre sud cu căruța, și au fost suficient de amabili să mă ia și pe mine cu ei – cel puțin așa am crezut, că era un gest frumos, până când m-au abandonat.

Casey ridică dintr-o sprânceană.

– Cum te-au abandonat?

– M-au lăsat jos, pur și simplu. Efectiv *nu* mi-a venit să cred. Am oprit astăzi pentru prânz, iar eu m-am îndepărtat timp de câteva minute pentru... pentru a avea câteva minute doar pentru mine, iar când m-am întors căruța gonea în josul drumului dispărând curând în zare. Am așteptat câteva ore, crezând, de fapt sperând, că se vor întoarce după mine, însă nu au venit nici ei, nici altcineva. Așa că mi-am continuat drumul spre sud, însă drumul a părut să dispară

pur și simplu. Presupun că nu este suficient de circulat pentru a rămâne vizibil, acuma că este mult mai ușor de călătorit cu trenul – cel puțin atunci când circulă. Așa că mă tem că m-am pierdut destul de repede.

Pentru cineva care rătăcise prin sălbăticie întreaga zi, arăta destul de curată și îngrijită. Însă existau persoane care refuzau să lase orice urmă de murdărie să-i atingă. De aceea străina confiscase șaua lui Old Sam și se așezase pe ea, în loc să încerce să se așeze pe jos.

– Ți-au luat bagajele cu ei? întrebă Casey.

– Da... acum că pomenești de asta... și aveam câteva bijuterii valoroase în geamantan, și toți banii în poșetă. Urmă un alt oftat. Crezi că au plănuit de la bun început să mă jefuiască, și acesta a fost motivul pentru care s-au oferit să mă ia cu ei?

– Așa se pare.

– Dar nimeni nu-mi face mie așa ceva.

Casey reuși să se abțină să nu pufnească. Era evident că, din cauza frumseții ei, doamna avea impresia că toate ofertele de ajutor erau oneste.

– Cei mai mulți hoți nu fac mofturi când e vorba să jefuiască pe cineva, domnișoară Miller.

– Ei bine, preotul acela, dacă este preot, trebuie să fie orb, insistă Luella.

– Poate că pretindea să fie preot doar pentru a-ți câștiga încrederea. Oricum, nu poți face mare lucru până nu raportezi jaful autorităților.

Alt oftat.

– Da, știu. Dar tot trebuie să ajung la Fort Worth săptămâna aceasta. Nu se întâmplă cumva să te îndrepți spre sud?

Casey își dori cu adevărat să poată spune nu, însă nu vedea nici un mod de a ocoli adevărul, decât dacă evita să menționeze că se îndrepta tot către Fort Worth.

– Ne oprim în următorul oraș.

– Ne? Mă iei atunci și pe mine?

– Mă refeream la mine și la prietenul meu. El tocmai vânează ceva pentru cină. Dar da, sigur că te luăm cu noi până în următorul oraș.

Continuară să stea de vorbă, cel puțin Luella vorbi, cel mai mult despre viața ei în Chicago. Din ce înțelese Casey, era o debutantă

de douăzeci și doi de ani din înalta societate, care trăia alături de fratele ei mult prea indulgent. Fusese pe cale de a se căsători, *de opt ori*, însă de fiecare dată anulase nunta în ultimul moment, oftând că nu fusese niciodată sigură dacă logodnicii ei o doriseră pentru că era frumoasă sau pentru că o iubiseră cu adevărat. Opt încercări pentru a-și da seama de acest lucru i se părură cam multe lui Casey, însă nu spuse nimic.

Apoi se întoarse Damian, iar Casey fu nevoită să-l vadă făcându-se de râs din cauza felului în care se holbase la frumoasa lor musafiră. Probabil că nu auzise nici un cuvânt spus de Casey, care încercase să-i explice cine era Luella și ce făcea în tabăra lor. Nici măcar nu se gândise să descalece, rămăsese pur și simplu acolo, holbându-se la domnișoară.

Era evident că Luella observase cât de frumos era Damian. Casey nu mai văzuse niciodată vreo femeie dând atât de mult din gene și zâmbind atât de afectat. Era pur și simplu dezgustător, însă Damian nu părea să creadă la fel.

– I-am spus Luellei că o luăm cu noi până în orașul următor, spuse Casey, terminându-și explicațiile.

– Da, sigur că da. Poate călări cu mine.

Cât de repede spusese asta! Și probabil că s-ar fi descurcat să o facă. La urma urmei, se înțelesese cu murgul rotat mult mai bine. Însă ideea o scoase din sărite pe Casey.

De aceea sublinie:

– Greutatea suplimentară ar putea face calul să devină năbădăios din nou. Este mai bine dacă Luella călărește cu mine.

El dădu din cap. Cel puțin nu avea de gând să se certe. Însă Luella păru dezamăgită.

În cele din urmă, Damian descălecă și-și lăsă prada aproape în poala lui Casey – fără să se uite. Ochii lui nu păreau să se poată desprinde de Luella. Se prezentă într-un mod destul de formal. Casey își dădu ochii peste cap atunci când el sărută mâna femeii.

Pentru restul serii, cei doi stătură de vorbă, găsind aproape totul în comun, dat fiind faptul că proveneau din același mediu. Casey fu ignorată în cea mai mare parte. Deși, la un moment dat, Luella încercase să o includă politicos în conversație, dacă o formulare

precum „sper că nu te plictisim, domnule Casey" putea fi considerată politicoasă.

Însă replica negândită a lui Damian, „nu este un domn" fu lucrul care provocă explozia de furie a lui Casey.

Nu-i venea să creadă că spusese aşa ceva. Nu ajută deloc nici faptul că Luella stătea acolo, chicotind şi spunând:

– Nu fi prostuţ, ştiu cum arată un bărbat.

Dar atunci când nimeni nu râse alături de ea, păru şocată şi o observă mai îndeaproape pe Casey, apoi fu stingherită din cauza remarcii pe care o făcuse, toate acestea nefiind deloc necesare.

Însă Casey nu o băga în seamă pe Luella atunci, privirea ei fiind aţintită asupra lui Damian, ca şi cum ar fi fost gata să scoată pistolul şi să-l împuşte. Ridicându-se, îi spuse:

– Aş vrea să stăm de vorbă – deoparte.

Intră apoi cu paşi mari în întuneric.

El o urmă – din fericire, deoarece nu fusese sigură că avea să o facă – şi după câteva momente îl auzi spunând:

– Stai puţin! Nu văd la fel de bine ca tine în întuneric.

Ea se opri, însă numai pentru că erau suficient de departe de tabără pentru a nu fi văzuţi sau auziţi.

– Nu pot vedea în întuneric mai bine decât tine. Mă asigur doar că învăţ configuraţia terenului înainte de a se întuneca, ceva ce ar trebui să faci şi tu deja.

– Bine, dacă spui tu.

Ea ignoră ţâfna care răzbătea din cuvintele lui. El o ajunse, dar ea era prea ocupată să-l înghiontească – tare – în piept.

– De ce *naiba* i-ai spus despre mine? Crezi că e ceva ce împărtăşesc cu toată lumea? Nu este treaba ei cine sunt eu. Dacă voiam să ştie, îi spuneam singură, nu crezi?

– Eşti supărată pe mine, Casey?

Ea detectă nota de umor din glasul lui, era ca şi cum el era convins că nu avea nici un motiv să fie supărată pe el. Acesta fu ultimul strop. Mugi pe un ton jos şi-şi trimise pumnul în direcţia lui. Cum de el văzuse lovitura venind şi se ferise din calea ei, Casey nu putea spune. Însă în secunda următoare se trezi înlănţuită de braţele lui, împiedicată să mai încerce să lovească.

Probabil că doar atâta dorise el să facă, să o împiedice să lovească. Însă Casey rămase perfect nemișcată, șocată să-i simtă trupul lipit de al ei. Nemișcarea ei trebuie să-i fi plăsmuit alte gânduri în minte, deoarece dintr-odată Damian o înclină pe spate și o sărută.

Capitolul 20

Un accident. Așa numise Damian sărutul care o șocase pe Casey până în străfundul sufletului. O gustase, făcându-i fluturii din stomac să prindă viață, iar pulsul să i-o ia razna; apoi, cu o mângâiere delicată pe obraz, îi dăduse drumul.

–A fost... a fost un accident. Nu se va mai întâmpla, îi spuse el înainte de a se îndepărta.

O lăsase acolo, uluită, și... nici măcar nu-și dădea seama ce altceva mai simțea. Iar el se întorsese la focul de tabără, se așezase și își reluase conversația cu Luella, ca și cum nimic cutremurător nu s-ar fi întâmplat. Casey căutase un bolovan pe care să se așeze, teribil de enervată din cauza frustrării.

Trebuia să facă față unor lucruri. Atracția pe care o simțea față de Damian crescuse în ceva mult mai puternic decât putea ea gestiona. Dorea sărutările lui. Dorea probabil mai mult de atât, însă se abținu să-și lase imaginația să zboare prea liberă.

Dar nimic din toate acestea nu conta, deoarece nu-și putea închipui un viitor alături de el. El era un turist, dornic să se întoarcă la viața lui obișnuită. Știa că nu s-ar fi potrivit niciodată în lumea ei, nici ea într-a lui. Din nefericire însă, faptul că știa aceste lucruri nu pusese capăt dorințelor pe care el le aprinsese în ea.

Trebuia să decidă dacă să exploreze sau nu aceste sentimente noi, știind prea bine că nu aveau să ducă nicăieri. Sau poate că trebuia să-și înnoiască eforturile de a păstra distanța față de el, sperând să-și vadă fiecare de drum cât mai curând posibil. Pe el nu îl interesa ea cu adevărat, însă se puteau întâmpla și alte *accidente* – asta dacă reușeau să se despartă de Luella Miller, de care Damian era evident interesat.

Pe de o parte, Casey ar fi trebuit să fie bucuroasă că Luella apăruse în tabăra lor, deoarece îl ținea pe Damian atât de ocupat, încât acesta părea să nici nu mai știe că și Casey făcea parte din micul lor grup.

Pe de altă parte însă, o deranja prea mult să-l privească aproape salivând la vederea tinerei.

Nu părea că aveau să scape prea curând de Luella, așa cum sperase Casey. Trenul către sud apăru a doua zi, trecu pe lângă ei, în zare, și ajunse în orașul următor, unde intrară și ei o oră mai târziu. Era același tren cu care plecaseră, care avea atașat vagonul comod al lui Damian.

Sigur că Damian *trebui* să o invite pe Luella să li se alăture, de vreme ce aveau cu toții aceeași destinație. Ce obiecții putea Casey să aibă, în afară de recunoașterea faptului că era geloasă?

După câteva zile, când trenul ajunse în Fort Worth, părea că frumoasa domnișoară din Chicago era pe cale să-și găsească al nouălea logodnic.

În cele câteva zile în care călătoriseră împreună, fusese o singură situație în care Damian păruse iritat de Luella. Fusese atunci când ea pomenise că o cunoștea pe mama lui, care locuia și ea la Chicago și care făcea parte din cercul social în care se învârtea Luella.

Era evident, sau cel puțin era evident pentru Casey, că Damian nu dorea să vorbească deloc despre mama lui. Luella nu observă însă acest lucru și continuă să vorbească despre femeie, menționând că știa despre primul ei soț, că devenise văduvă după al doilea soț cu câțiva ani înainte și că acum părea să fie o singuratică, locuind în casa ei mare, unde Damian ar fi trebuit să o viziteze.

În cele din urmă el se ridică pur și simplu și ieși din vagon pe platforma deschisă din spatele acestuia. Casey, ascunsă în scaunul ei plușat din cealaltă parte a culoarului, murmură ceva despre cum unii oameni nu știau când să-și țină gura.

Fără să asculte, ca de obicei, Luella privi în direcția ei și spuse:

– Ce l-a apucat acum?

Casey ridică din umeri, zâmbi și replică:

– Probabil e prea înăbușitor pentru el aici.

Luella își țuguie buzele și-și făcu vânt.

– Bănuiesc că da. Este destul de cald înăuntru, nu? Dar și el mă încălzește, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Casey nu înțelegea și nici nu voia să înțeleagă. Luella ignoră încruntătura ei și adăugă:

– Îmi imaginez că și eu am același efect asupra lui, ceea ce este un lucru bun. Facem cu adevărat un cuplu încântător, nu-i așa?

Aștepta oare femeia un răspuns la această întrebare? Era o adevărată figură! Casey era de acord că Luella era o priveliște frumoasă, poate puțin prea frumoasă, însă nu putea înțelege cum un bărbat putea tolera o persoană atât de vanitoasă și plină de sine, cum era Luella. Damian ar fi trebuit să aibă mai multă minte, însă gusturile unora erau îndoielnice.

Mai exista o parte pe care Luella o ascunsese cu grijă de Damian. Cu toate acestea, femeia nu avea nici o reținere în a-și dezvălui caracterul neplăcut în fața lui Casey, intenționat sau nu.

La ultima gară în care oprise trenul pentru prânz, Luella o trăsese pe Casey deoparte, spunându-i:

– Am crezut că ai putea fi geloasă pe mine, însă Damian m-a asigurat că nu ești interesată de el. Nu că ar conta. N-ai fi deloc o soție potrivită pentru el, trebuie să recunoști. În plus, atunci când vreau ceva, nu las nimic să-mi stea în cale, așa că încearcă să ții minte asta, dragă.

Casey nu își putea imagina ce o făcuse pe Luella să spună așa ceva, singurul motiv fiind acela că se simțea ușor nesigură pe poziția sa. Casey fusese prea șocată pentru a replica imediat, apoi pierdu oportunitatea de a o face, deoarece Luella plecă și i se alătură lui Damian pentru prânz, iar Casey nu avusese de gând să facă o scenă.

Acest lucru se întâmplase cu o zi în urmă. Acum ajunseseră deja în Fort Worth, un oraș mare care păstra încă numele fortului militar care-i pusese bazele, iar Casey voia să se asigure că nu mai avea să dea ochii cu Luella Miller.

Femeia îl convinsese pe Damian să o însoțească la casa unchiului ei, însă Casey își luase rămas-bun la gară și plecă să se îngrijească de cai. Se cazează apoi într-un hotel ieftin, de vreme ce nu știa cât timp avea să-i ia să găsească informații despre Henry Curruthers într-un oraș de asemenea dimensiuni.

Pe când Damian o găsi în seara aceea, în micul restaurant al hotelului, unde lua cina de una singură, avea deja câteva vești bune, pe care plănuise să i le dea dimineață. Nu se așteptase să-l vadă în această seară, presupusese că avea să cineze cu iubita lui.

– De ce stai aici? fură primele lui cuvinte atunci când ajunse la masa ei.

– Pentru că este ieftin.

El clătină din cap.

– Trebuie să-ți amintesc din nou că eu plătesc toate cheltuielile?

– Toate paturile sunt la fel, Damian, arătă ea. Mă descurc aici.

– Am găsit un hotel excelent în josul drumului, unde am plătit deja o cameră pentru tine.

– Cere-le banii înapoi, replică ea cu promptitudine, continuând să-și mănânce cina. Și ce faci aici, de fapt? Nu ți-a oferit Luella cina?

El oftă și se așeză lângă ea.

– Ba da, dar am refuzat. Cinstit vorbind, nu am mai rezistat la flecăreala ei continuă.

Casey aproape se înecă cu bucata de friptură pe care o mesteca. Damian o lovi peste spate, ajutând-o să tușească. Cu fața roșie, ea se răsti:

– Îmi rupi oasele!

– Îmi pare rău, spuse el. Arăta iritat, probabil din cauză că ea nu-i apreciase ajutorul așa cum se cuvenea. Apoi întrebă: este bună mâncarea de aici?

– Nu, dar este ieftină.

El se holbă la ea pentru un moment înainte de a izbucni în râs.

– Ce este cu tine și cu dorința ta ca totul să fie ieftin? Știu că în meseria ta, câștigi destul de bine. Trebuie să fie așa, la cât de periculoasă este.

– Sigur că da, dar nu voi avea prea mulți bani după ce mă voi retrage, dacă sunt mână spartă, nu?

El o privi curios.

– Sună ca și cum ai plănui să te retragi curând.

– Așa este.

– Dar ce vrei să faci?

– Să merg acasă.

– Să te căsătorești și să crești mici cowboy? întrebă el.

Ea îi ignoră tonul sarcastic.

– Nu, să conduc ferma pe care am moștenit-o.

El fu surprins în mod evident.

– Unde este ferma?

– Nu este important, Damian.

– Spune-mi oricum.

– Nu.

Încruntarea lui era grăitoare. Nu-i plăcea acest refuz categoric absolut deloc și nu voia să renunțe la subiect.

– Individul ăla, Curruthers, a luat-o spre sud de aici, remarcă ea pe un ton nonșalant. Am auzit vorbindu-se despre San Antonio, dar nu ca destinație finală.

Nevenindu-i să creadă, el o întrebă:

– *Cum* ai aflat deja asta?

– Am vizitat toate grajdurile din oraș.

– De ce?

– Pentru că, dacă nu a părăsit orașul cu trenul, iar detectivii tăi spun că nu a făcut-o, înseamnă că și-a cumpărat un cal. Descrierea lui este suficient de distinctă pentru ca el să fie ținut minte.

– Ai crede că detectivii ar fi aflat așa ceva, mormăi Damian.

– A fost vorba de noroc. Individul care i-a vândut calul a plecat a doua zi să-și viziteze mama, în New Mexico. A lipsit mai bine de o lună, de aceea detectivii tăi nu au aflat nimic.

Damian clătină din cap, zâmbind.

– Și eu care credeam că vom sta aici măcar o săptămână.

Casey ridică din umeri.

– Și eu. Păcat! Acum trebuie să renunți la curtea făcută domnișoarei Luella – sau să mă lași să termin singură treaba pentru care m-ai angajat.

– Nici o șansă, spuse Damian, părând foarte puțin preocupat de faptul că trebuia să-și lase iubita în urmă. Ți-am spus, trebuie să fiu acolo, să mă asigur că l-ai găsit. Vreau să-l înfrunt față în față. Ai mai aflat și altceva?

– Da, și-a cumpărat un cal bălțat, care este la fel de ușor de recunoscut ca și el.

El ignoră comentariul.

– Vorbești despre cal?

– Da. A mai întrebat despre orașele care se înființează în regiunea asta. Când domnul Melton, negustorul de cai, l-a întrebat de ce îl interesează, Curruthers a râs și i-a spus că i-ar plăcea să aibă propriul oraș. Lui Melton i s-a părut că ideea era destul de îndrăzneață pentru

un țărănoi atât de mic – acestea au fost cuvintele lui –, însă l-a direcționat înspre sud, unde orașele răsar ca ciupercile după ploaie, de-a lungul liniei ferate Southern Pacific.

– Care este așadar planul tău?

– Ne îndreptăm spre San Antonio și ne continuăm căutarea de acolo. La est de San Antonio așezările sunt destul de stabile, așa că presupunerea mea este că s-a îndreptat spre vest de acolo, dacă voia să găsească un oraș nou. Dar ar trebui să putem găsi pe cineva care să ne confirme asta, în San Antonio.

– Putem merge cu trenul până acolo?

– Da, din păcate.

El zâmbi la auzul tonului ei acru.

– Recunoaște, Casey! Vagonul-salon este confortabil.

Ea nu avea de gând să admită așa ceva.

– Trenul trebuie să recupereze întârzierea, așa că pleacă mâine-dimineață devreme. Dacă vrei să-ți iei rămas-bun de la cineva, nu ai prea mult timp la dispoziție.

– De fapt sunt destul de înfometat, spuse Damian și chemă chelnerița. Adu-mi ce are ea... se opri să tușească, înainte de a se corecta. Ce are el.

Casey îi aruncă o privire urâtă pentru greșeala pe care aproape că o făcuse și-l avertiză:

– Nu-ți va rămâne prea mult timp să o anunți pe Luella că pleci din oraș.

El se aplecă pentru a-i mângâia brațul cu condescendență.

– Nu ți se potrivește să te joci de-a pețitoarea, Casey, așa că lasă-mă *pe mine* să mă ocup de viața mea amoroasă.

Pețitoare? S-ar fi bâlbâit dacă ar fi încercat să spună ceva, așa că nici măcar nu încercă. Însă privirea pe care i-o aruncă l-ar fi putut ucide pe loc.

Capitolul 21

În drum spre gară, a doua zi dimineață, Casey avu un șoc neplăcut. Călărind pe mijlocul drumului, acoperit pe praf, cu o barbă neîngrijită, îl văzu pe tatăl ei. Arăta ca și cum tocmai călărise dinspre prerie. Casey nu avea de gând să-l întrebe, pentru a fi sigură.

Fără a-i oferi nici o explicație lui Damian, care mergea alături de ea, ținându-și calul în frâu, ea se îndreptă cu repeziciune spre cea mai apropiată alee și se lipi de peretele care o mărginea, rugându-se ca tatăl ei să nu o fi zărit pe ea, sau mai rău, pe Old Sam, pe care l-ar fi recunoscut cu mai mare ușurință. Damian o urmă, evident.

Întrebă doar, ridicând dintr-o sprânceană:

– Ce faci?

– Ce ți se pare că fac? mormăi ea.

– Te ascunzi, deși nu-mi închipui de ce.

Ea pândi pe după el, însă Chandos călărea fără grabă în josul drumului. Trase capul lui Old Sam în jos, încercând să-l ascundă cât mai bine posibil. Damian, așteptând încă răspunsul ei, oftă.

– Nu avem un tren de prins?

– Vom ajunge la timp.

Damian aruncă și el o privire pe drum, însă nu văzu nimic ieșit din comun – nici un chip familiar de pe afișele cu banditii căutați – și o privi nerăbdător pe Casey.

– Explică-mi, te rog!

– Tatăl meu tocmai a ajuns în oraș – nu te uita din nou, îi vei atrage atenția.

Nimic nu l-ar fi putut opri pe Damian să mai arunce o privire. Pe drum călăreau câțiva bărbați. Unul părea să fie om de afaceri. Unul arăta ca un cuțitar care dorea să evite orice om al legii. Altul purta pantaloni de piele și mâna doi juncani. Numai doi păreau suficient de în vârstă pentru a putea fi tatăl lui Casey, așa că Damian îl observă mai cu atenție pe afacerist.

– Nu mi se pare că arată foarte intimidant, cu siguranță nu suficient ca să te facă să te ascunzi, remarcă Damian și primi un pufnet drept răspuns, ceea ce duse la o întrebare. De ce nu vrei să te găsească?

– Pentru că mă va târî acasă înainte să fiu pregătită, de aceea. Și, crede-mă, Damian, tatăl meu este cât de formidabil se poate. Nu vrei să-ți încrucișezi pașii cu ai lui.

Damian se uită din nou la omul de afaceri și se încruntă; ochii lui se îndreptară apoi din nou asupra cuțitarului, observând părul negru, pometii înalți și alte lucruri care aveau o oarecare asemănare cu Casey. Ochii lui Damian se căscară.

– La naiba, *acela* este tatăl tău? Cel care arată ca un bandit?

– Nu arată deloc așa, bodogăni ea. Dar da, el este. Nu te mai holba! Poate simți când cineva îl privește stăruitor.

– Cum?

– Habar nu am, dar poate.

– Crezi că știe că ești aici, în oraș?

– Nu avea cum să știe, doar dacă nu cumva a ghicit că eram în tren și m-a urmărit aici. Dar este puțin probabil, de vreme ce tu ai fost cel care a cumpărat biletele. Tu te-ai ocupat și de hotelurile în care am stat, așa că nu a avut ce pistă să urmărească.

– Poate că nu ar trebui să pomenesc asta, dar camerele au fost rezervate pe numele tău, Casey.

– Poftim??

El tresări.

– Ei, nu chiar numele tău, dar inițialele tale.

– Nu ai putut inventa un alt nume?

– De ce? Chiar tu mi-ai spus că foloseai inițialele acelea.

– Doar atunci când este necesar, și numai când predau bandiți autorităților. Este improbabil ca tatăl meu să mă caute prin birourile tuturor șerifilor, dar este foarte probabil să mă caute prin hoteluri și pensiuni.

– Sunt inițialele tale adevărate?

– Nu, dar sunt inițiale pe care le-ar remarca imediat, explică ea.

– Sunt ale sale?

– Nu.

– Ale cui, atunci?

– Pui prea multe întrebări, Damian. Tatăl meu a trecut de noi. Urc imediat în tren. Crezi că poți duce caii în vagonul lor fără să atragi prea mult atenția asupra lui Old Sam?

– Ți-ar putea recunoaște și calul?

– Sigur că da. El mi l-a dăruit.

Casey se îndreptă spre gară, într-un ritm mult mai alert decât înainte. Nu spera prea mult să poată pleca din Fort Worth fără să dea ochii cu Chandos, însă reuși să o facă. Trenul plecă la timp, fără ca tatăl ei să dea buzna în compartiment pentru o confruntare.

Fusese cât pe ce să dea de necaz, dar, la urma urmei, fusese doar o coincidență. Nimic mai mult de atât – cel puțin așa încercă să-și spună tot drumul până în San Antonio.

Doar pentru a preveni repetarea acestei întâmplări, îi trimise mamei ei o telegramă în care îi scrise:

Dacă poți, anulează vânătoarea. Voi veni curând acasă.

Cât despre treaba pentru care fusese angajată, nu găsi indicii concludente în San Antonio. De fapt, urma lui Henry se răcise. Dacă individul luase trenul de aici, nimeni nu-și mai amintea nimic. Însă Casey era sigură că se îndreptase spre vest cu unul dintre trenurile Southern Pacific – dacă într-adevăr căuta un oraș nou în care să se stabilească. Nu aveau însă cum să afle acest lucru decât urmând aceeași rută.

Desigur, Damian aranjă ca vagonul său confortabil să fie atașat noului tren. De fapt, Casey începuse să se obișnuiască cu luxul și se plângea acum doar din principiu. Cum jumătate din opririle pe care le făcea trenul erau în gări unde nu puteau decât lua masa, începură să doarmă tot mai des în vagon – cel puțin Casey făcea asta, până în noaptea în care se trezi și-l găsi pe Damian aplecat deasupra ei.

Capitolul 22

Casey dormea pe una din banchetele plușate din vagonul-salon. Era îngustă, însă mult mai moale decât unele paturi în care dormise în ultimul timp. Mai mult, îl visa pe Damian, acesta fiind motivul pentru care nu se grăbise să se trezească.

Fusese un vis plăcut. La K.C. fusese organizată o petrecere, iar ei doi dansau împreună. Nu se întrebase ce făcea Damian acasă la ea – i se păruse perfect natural ca el să fie acolo. Chiar și părinții ei îl trataseră ca și cum ar fi aparținut acelui loc. Apoi, dintr-odată, el o sărutase în mijlocul tuturor acelor dansatori, însă nimeni nu păruse să observe. Fusese ca data trecută, însă sărutul nu luă sfârșit.

Toate sentimentele acelea pe care le stârnise în ea se treziră iarăși la viață, însă mult mai intense, în starea de relaxare în care se afla. Iar sărutul nu fusese numai mult mai lung, ci și mai profund. El își folosea limba cu o deosebită dexteritate, explorând adâncurile gurii ei. Îi sugea buza de jos, ca și cum ar fi intenționat să o păstreze. Ea îi putea simți mâinile mângâind-o, însă nu pe spate, acolo unde ar fi trebuit să le simtă. Ciudat!

Nu era sigură de ce se trezise în cele din urmă, însă își dădu seama că partea cu sărutul, cel puțin, nu fusese un vis. Poate că fusese șocul cauzat de mâna lui Damian, care-i masa cu blândețe sânul. Casey simțea o plăcere prea intensă pentru a mai putea rămâne adormită sau relaxată.

Trupul ei înțepeni apoi, când își dădu seama că Damian era într-adevăr îngenuncheat lângă bancheta pe care dormea Casey, cu mâinile și buzele pe trupul ei. Încercă să se gândească la o explicație, însă mintea nu îi funcționa corespunzător.

Tot ce putu spune fu:

– Damian, ce faci?

Trebui să-și repete întrebarea de trei ori înainte ca el să o privească. În lumina difuză care venea de la singura lampă care rămăsese aprinsă, ea putu vedea că Damian părea să fie confuz.

Însă nimic nu se compară cu confuzia ei atunci când el replică:

– Ce faci tu în patul meu?

– Ce pat? Nu sunt paturi aici, doar banchetele astea suficient de mari pentru *o* persoană, spuse ea cu emfază. Iar tu ești în partea *mea* de vagon, Damian.

El aruncă o privire în jur și observă că ea avea dreptate, așa că spuse:

– La naiba, ce vis realist!

Casey clipi. Tocmai avusese un vis foarte plăcut despre *el*, așa că trebuia să accepte că poate și el experimentase ceva similar. Nu însemna neapărat că visul fusese despre ea. De fapt, era mai probabil că o visase pe Luella.

Ochii ei se îngustară.

– Te implici întotdeauna fizic în visele tale?

– Din câte știu, nu – până acum. Am... îți datorez scuze?

Scuze pentru plăcerea pe care i-o oferise? Pe de altă parte, el nu știa cum o făcuse să se simtă. Cum ar fi putut? Ea nu scosese nici un sunet și nu făcuse nici o mișcare care să arate cât de mult îi plăcea ce făcuse el, nu?

De fapt, nu avea nici cea mai mică idee cât de mult participase la ceea ce făcuse el, deoarece fusese prea atentă la... ce simțea. El nu fusese însă treaz, așa că, indiferent dacă ea trădase cât de mult îi plăcuse sărutul lui, el nu avusese cum să-și dea seama.

– Nu mă interesează ce faci tu cu visele tale, Damian. Dar încearcă să rămâi în jumătatea ta de cameră.

– Desigur, replică el. Urmă o pauză lungă. Deși am impresia că a fost foarte plăcut.

Ea roși din cap până-n picioare. Din cauza luminii difuze însă, era puțin probabil ca el să-i fi observat stinghereala. Având în vedere următoarea sa remarcă, gândul său era încă la „plăcut".

– Ai vrea poate să vezi la ce mă refer?

Ea știa deja la ce se referea. Ce sugera el era să continue să se sărute, și lăsa decizia pe seama ei. La naiba, tentația era incredibilă. Iar

de această dată nu pe Luella visa să o sărute. Știa exact ale cui buze aveau să cadă pradă buzelor sale.

Nu îndrăzni să spună da. Dacă ar fi sărutat-o pur și simplu din nou, fără să o întrebe, probabil că nu ar fi obiectat. Dar întrebând-o, o făcea să admită că voia să fie sărutată, iar ea nu putea face asta, afirmând în același timp, în continuare, că nu era interesată de el. Încă dorea să lase acea impresie. Trebuia să o facă.

La naiba, de ce trebuise să o întrebe? Dar era la fel de bine. Se apropiau tot mai mult de momentul despărțirii. Avea să fie suficient de greu să-și ia a doua oară rămas-bun de la el. Existența unei intimități împărtășite între ei ar fi făcut lucrurile și mai dificile.

Așa că, înainte de a se răzgândi, spuse:

– Ce aș vrea eu, este să mă culc înapoi, Damian. Îți sugerez să faci același lucru – și să-ți ții visele pentru tine.

Auzise oare un oftat? Probabil că nu.

El dădu aprobator din cap și se ridică în picioare. Păru însă să ezite înainte de a-i întoarce spatele, o pauză lungă care o făcu pe Casey să se încordeze anticipativ. În cele din urmă el se întoarse la scaunul pe care dormea de obicei – banchetele erau puțin prea scurte pentru statura lui – și făcu un spectacol din felul în care-și căută o poziție confortabilă. Acum se auzi în mod categoric un oftat.

Casey se întoarse cu fața la perete, întrebându-se cum avea să mai adoarmă.

Capitolul 23

Casey punea întrebări la fiecare oprire a trenului, încercând să găsească pe cineva care și-l amintea pe Curruthers. Părea însă să fie un efort zadarnic, dar tocmai când Damian începea să creadă că-și pierdeau timpul urmând linia Southern Pacific înspre jumătatea de jos a Texasului, ea găsi primul răspuns pozitiv.

De vreme ce Damian avusese două ore de pierdut așteptând ca trenul să se pună în mișcare, o urmă pe Casey în timp ce ea își conducea cercetările. Crezu însă că prea exagera, atunci când ea îl abordă pe bărbierul orașului. Cu toate acestea, el își aminti de Henry.

După ce Damian se gândi puțin, își aduse aminte cât de meticulos fusese Henry mereu cu privire la felul în care arăta. Doar pentru că individul se afla pe fugă, nu însemna că devenise brusc neglijent, așa că era probabil să fi interacționat cu un bărbier.

Bărbierul acesta anume era tipul de persoană căreia îi plăcea să converseze în timp ce lucra, și reușise să-l facă pe Henry să vorbească. Unul dintre lucrurile pe care și le aminti despre Henry era că acesta întrebase când aveau să fie următoarele alegeri în oraș și dacă locuitorii erau mulțumiți de primarul lor sau nu.

Putea să fie vorba doar de curiozitatea lui Henry, sau o încercare de a menține vie conversația. Dar când adăugară acest detaliu la ceea ce știau deja, și anume faptul că Henry căuta un oraș pe care să-l „posede", informația căpătă o cu totul altă valoare.

La urma urmei, se putea crede că cineva cu autoritatea unui primar ar controla un oraș, ceea ce în multe cazuri însemna mai mult decât „posedarea" unui oraș. Se răzgândise oare Henry cu privire la modul în care dorea să obțină puterea pe care o căuta sau plănuise o abordare politică încă de la început?

Însă un oraș care avea primar era un oraș destul de bine cunoscut. Așa că se părea că acum aveau de căutat în și mai multe locuri.

Casey fu iritată de concluzia aceasta.

– Știm că a venit până aici, însă va trebui să căutăm și în zonele care se ramifică de la calea ferată, de acum încolo, evidențiе ea.

Era adevărat, iar asta însemna că avea să treacă și mai mult timp înainte de a-l găsi pe Curruthers. Dar mai însemna, de asemenea, că Damian avea să fie în compania lui Casey mai mult timp, iar el nu era atât de dezamăgit pe cât ar fi trebuit să fie.

Pe de o parte, dorea să-l găsească pe asasinul tatălui său și să se întoarcă acasă, la viața cu care era obișnuit. Dar pe de altă parte, trebuia să recunoască, gândul de a conduce Rutledge Imports fără tatăl său era destul de deprimant. Știuse mereu că avea să fie nevoie să facă acest lucru într-o bună zi, fusese crescut pentru așa ceva, însă nu se gândise niciodată că avea să își înlocuiască tatăl atât de repede.

Apoi mai era vorba despre Casey.

Știuse că avea să-i fie greu să-și țină mâinile departe de ea, dar nu crezuse că avea să o dorească în fiecare minut al zilei. Luella Miller îl ajutase, distrăgându-i atenția pentru un timp, însă nu suficient. Poate că debutanta din Chicago fusese excepțional de frumoasă, însă flecăreala ei nesfârșită devenise curând foarte enervantă, aducându-l într-o asemenea stare, încât tot ce dorise să-i spună era: „Te rog taci!"

Cât despre Casey a lui cea tăcută, cu secretele ei bine păstrate, îi era greu să o facă să vorbească, mai ales despre ea însăși. Cu toate acestea se întreba mereu despre motivele pentru care ea făcea ceea ce făcea, despre familia ei, despre motivele pentru care se ascundea de ea, dacă avea și pe altcineva în familie decât pe tatăl ei, care arăta atât de amenințător.

Dar cea mai prezentă era dorința lui de a face dragoste cu ea. În noaptea trecută, în tren, cedase, nu mai putuse păstra distanța.

Fusese incapabil să doarmă și incapabil să se oprească din a o privi pe ea dormind. Văzându-i chipul adormit, catifelat și ademenitor, tentația fusese prea mare pentru a mai putea rezista. Apoi ea se trezise. Nu era obișnuit să se prefacă, însă o făcuse pentru a păstra pacea atunci când ea se trezise și îi vorbise pe tonul acela acuzator.

Punerea în practică a viselor. Îi venea să pufnească de fiecare dată când se gândea la scuza aceasta idioată. Însă în focurile pasiunii

nu gândise foarte limpede, iar Casey îl crezuse, cel puțin. Își dorea ca ea să fi rămas adormită, totuși, pentru că răspunsul ei fusese exact așa cum sperase – cel puțin până în momentul când se trezise.

Seara următoare îi găsi în micul oraș Langtry, unde trenul oprise pentru noapte, astfel încât pasagerii să se poată odihni în hotelul local. Damian găsi camere și se retrase devreme în a sa. Casey spusese că avea să-și continue investigațiile, de vreme ce plecau a doua zi dimineață.

Damian adormi de îndată.

Însă în dimineața următoare, când o căută, Casey nu era în camera ei. Nu era nici la gară, nici cu caii. De fapt Damian nu reuși să o găsească nicăieri – până când cineva sugeră să caute la închisoare. Era acolo, în spatele gratiilor groase de fier, cu expresia ei inscrutabilă. La o examinare mai atentă, însă, ochii ei aurii ardeau de furie.

– Este ceva serios? întrebă el când i se permise să se apropie de celula ei.

– Este ridicol, asta este, mormăi Casey.

– N-ai împușcat pe nimeni pe care nu trebuia, nu? fu prima lui concluzie.

– Pistolul meu nu a ieșit din teacă.

– Atunci ce cauți aici?

– La naiba dacă știu, fu replica ei nesatisfăcătoare. Beam un pahar de whisky în barul Jersey Lilly, stând la tejghea și văzându-mi de treburi, când a izbucnit o bătaie. Încă stăteam acolo, văzându-mi de treburi, când s-a terminat, iar jumătate din oamenii de-acolo erau pe podea, ștergându-și nasurile însângerate.

– Dacă nu ai făcut nimic...

– Ajung la asta, îi tăie ea vorba. Bătrânul judecător Bean, beat criță, a fost acolo și a început să strige că i-a fost distrus tribunalul.

– Vrei să spui că barul funcționa și ca sală de judecată?

– Nu este ceva atât de neobișnuit, Damian. O mulțime de orașe mici nu au propriile lor tribunale, cu atât mai puțin propriul judecător, așa că folosesc barurile atunci când judecătorul ajunge în oraș, deoarece de obicei barurile dispun de cele mai mari încăperi ale unui oraș. Însă cei mai mulți judecători nu petrec tot timpul în sala lor de judecată, atunci când nu sunt în sesiune.

– De ce am impresia că-l cunoști personal pe judecătorul Bean?

– Nu-l cunosc, dar am auzit destule despre Roy Bean de la celălalt deținut cu care am împărțit celula aceasta noaptea trecută, până când soția lui a venit și l-a târât acasă. Se pare că judecătorul folosește legile statului Texas după bunul său plac, împărțind amenzi în stânga și-n dreapta atunci când i se termină fondurile pentru băutură. Își îndeplinește totuși datoria de-a spânzura hoții de cai și ucigașii fără să clipească – atât timp cât nu sunt partenerii săi de pahar.

– Ce vrei să spui?

– Înseamnă că sucește legea să se potrivească scopurilor sale și reușește să scape cu asta. Dacă unul dintre amicii săi împușcă pe cineva, găsește o modalitate de a-l achita. Într-una dintre faimoasele sale decizii, a afirmat că victima nu ar fi trebuit să stea în calea pistolului cu care trăgea amicul său.

Damian clătină din cap.

– Cred că vecinul tău de celulă te-a păcălit, Casey.

– Aș vrea să cred asta, dar mă îndoiesc.

– De ce?

– Deoarece îmi amintesc vag că am mai auzit de judecătorul Bean înainte, de la un cowboy tânăr care a trecut prin Langtry cu câțiva ani în urmă. Era aici când un om a căzut mort exact în fața tavernei în al cărei pridvor stătea judecătorul. Acesta s-a împleticit până jos...

– Împleticit?

– Bea atât de mult, că nu prea poate merge drept, îi explică ea. Dar, după cum spuneam, s-a împleticit până la cadavru, vrând să facă pe legistul. După ce a căutat prin buzunarele mortului, găsind niște bani și un revolver, și-a asumat din nou rolul de judecător, aplicându-i omului o amendă post-mortem pentru port neautorizat de armă. Amenda, desigur, avusese exact valoarea banilor pe care-i găsise.

– Și reușește să scape cu așa ceva?

– De ce nu, când el este singurul reprezentant al legii? Dar, așa cum spuneam, aseară a făcut o criză de furie din cauză că i-a fost distrusă sala de judecată, așa că a arestat pe toată lumea prezentă. Cineva i-a arătat că închisoarea nu este suficient de mare pentru a-i putea ține pe toți acolo, așa că s-a mulțumit să mă aresteze doar pe mine.

Damian se încruntă.

– De ce?

– Crede-mă, și eu am întrebat asta, și mi s-a spus că, deoarece îi cunoștea pe toți cei implicați, știa unde să-i găsească pentru a-i amenda. La naiba, jumătate din ei erau partenerii lui de băutură, așa că probabil nu-i va amenda deloc. Dar pe mine nu mă cunoștea, așa că a trebuit să-mi petrec noaptea în închisoare pentru ca el să fie sigur că nu voi pleca din oraș înainte să convoace curtea, în dimineața aceasta.

Damian oftă.

– Așadar totul se rezumă la faptul că trebuie să plătești o parte din daunele produse aseară înainte de a fi eliberată – deși nu ai avut nici o vină în producerea acelor daune?

– Cam asta e.

– Știind cum îți place să ții lucrurile pentru tine, ai încercat măcar să spui că nu ai fost implicată în scandal?

Casey îl privi dușmănos.

– Crezi că mi-a plăcut să-mi petrec noaptea în închisoare? Sigur că am spus. Dar a emis o „lege" oficială, conform căreia toți cei prezenți acolo aseară trebuie să contribuie la repararea stricăciunilor, fără nici o excepție.

– Inclusiv el?

Casey pufni.

– Cum toate amenzile ajung la el, iar el plătește apoi reparațiile, are impresia ca își îndeplinește partea lui din obligațiile ce-i revin.

– Vom pierde trenul din cauza asta? întrebă el.

– Poate că nu. Cineva s-a dus deja să-l trezească pe judecător. Mi s-a spus că nu va mai dura mult.

– Ei bine, Casey, orice faci, nu-l enerva pe judecător, altfel riști să ajungi din nou după gratii.

– Mi-am dat deja seama de asta, bodogăni ea. Oricum, îmi displace total să fiu amendată pentru ceva ce nu am făcut.

– Nu-ți face griji pentru asta, voi plăti eu amenda.

– Nu despre asta este vorba.

El zâmbi.

– Nu, dar te va scoate de aici și ne vom putea vedea de drum.

După cum se dovedi, ar fi fost mai bine ca Damian să fi stat departe de taverna-sală de judecată. Însă nu ar fi avut de unde să știe că judecătorul Roy Bean avea să fie într-una dintre cele mai proaste dispoziții ale sale în acea dimineață.

Capitolul 24

Barul Jersey Lilly, unde-și avea judecătorul Roy Bean sala de judecată, fie că era, fie nu curtea în sesiune, era o tavernă tipică, cu o singură excepție, boxa martorilor. Bean nu arăta însă ca un judecător tipic. Abia își putuse încheia ultimul nasture al hainei, atât era de gras, iar ceilalți nasturi fuseseră o cauză pierdută de la bun început.

Judecătorul se apropia de șaptezeci de ani, iar ochii săi injectați atestau pasiunea sa pentru rom. Urmele de frânghie din jurul gâtului dovedeau faptul că aproape fusese linșat cândva. Era foarte probabil să fie adevărat, de vreme ce zvonurile spuneau că participase la mai multe dueluri necinstite, în care oponenții săi muriseră. Toate acestea se întâmplaseră însă înainte să fi fost numit judecător de pace.

Casey fusese atât de supărată din cauza arestării sale de noaptea trecută încât nu observase că barul nu suferise stricăciuni prea mari, cu siguranță nu suficiente pentru a explica furia lui Bean. Însă nu ar fi fost surprinsă să afle că furia lui fusese inventată doar pentru a-i permite să mai adune niște amenzi.

În sala cea largă, unei mese îi lipsea un picior. Un scaun fusese rupt pe spatele cuiva. Însă asta era tot, în afară de câteva sticle sparte. Nu-și amintea să se fi întâmplat ceva mai grav noaptea trecută, ceva care să fi fost îndepărtat în efortul de a face curat. De fapt, nu părea să fi fost făcut nici un efort de a curăța locul.

Chiar și la acea oră a dimineții, câțiva dintre amicii judecătorului erau lipiți de bar, servind primele băuturi ale zilei, așteptând ca el să-și termine „treburile" și să li se alăture. Din câte auzise Casey, chiar dacă se judeca un proces, cu boxa martorilor plină, era încurajat consumul de băuturi.

Însuși Bean avea un pahar înalt de rom așezat la îndemână, lângă ciocănel, pe masa de la care își împărțea verdictele. Nu avea un podium special. Probabil se gândise că boxa martorilor era suficientă pentru a lăsa impresia unei săli de judecată, și că orice altceva în plus

ar fi fost o pierdere de bani. Tribunalul lui era atât de neprotocolar, încât până și aprodul său stătea în colțul aceleiași mese cu el, sorbind dintr-o cană de cafea, în loc să stea în picioare, alert, gata să protejeze curtea, așa cum ar fi trebuit.

Casey fu escortată în această caricatură de sală de judecată de unul dintre funcționarii curții. Damian venea chiar în spatele ei, iar când ajunseră la masa lui Bean, se așeză lângă ea, ceea ce atrase imediat atenția judecătorului.

– Găsește-ți un loc, tinere! Ajung la tine de îndată ce termin cu micuța doamnă de aici.

Casey înțepeni, întrebându-se cum naiba putuse boșorogul acela să-și dea seama că era femeie, când toți ceilalți se înșelaseră. El plescăi din buze văzându-i reacția, părând să fie bucuros că reușise să o surprindă.

– Am ochi buni, domnișorico, se lăudă el. Am putut mereu observa o domnișoară drăguță, indiferent de hainele cu care se îmbracă. Recunosc însă că nu prea multe ajung în fața mea în sala de judecată, adăugă el cu o încruntătură dezaprobatoare, care aproape că o făcu să roșească.

Judecătorul ridică apoi dintr-o sprânceană stufoasă în direcția lui Damian.

– De ce ești încă aici, fiule? Nu auzi prea bine?

– Sunt cu... ea, îi explică Damian. Vreau să plătesc amenda, să ne putem vedea de drum.

– Ei, trebuia să spui așa de la început, replică judecătorul cu o strălucire avară în ochi. Pentru participarea la distrugerea proprietății, precum și pentru perturbarea liniștii publice... o sută de dolari. Plătește-i aprodului.

– O sută de dolari! țipă Casey.

– Ai o problemă cu asta, domnișorico? întrebă judecătorul Roy Bean pe un ton amenințător.

Sigur că avea, însă Damian o înghionti pentru a-i aduce aminte că era mai bine să tacă. Fu probabil un noroc că ghemotocul de bancnote pe care îl scoase Damian se dovedi a nu depăși o sută șaizeci de dolari, altfel judecătorul ar fi găsit o altă scuză pentru a-i mai amenda. Așa însă, Damian îi înmână aprodului banii, care-i dădu imediat

judecătorului, iar acesta îi îndesă fără nici o rușine în propriul buzunar.

– Este liberă să plece? dori Damian să clarifice.

– Da, da, spuse Bean nerăbdător, gata să-și iasă din rolul oficial, acum că avea din nou buzunarul plin. Dar de ce ai plătit amenda în locul ei? Ești soțul ei cumva?

– Nu.

– Atunci avocatul ei?

– Nu.

– Dar călătoriți împreună?

După expresia de pe chipul lui Damian, acesta părea să devină îngrijorat din cauza întrebărilor personale, așa că preluă Casey discuția.

– Căutăm un bărbat care a comis o crimă în est, vrem să-l aducem în fața legii.

– Lăudabil, aprobă Bean. Sunteți bine-veniți să-l aduceți pe acest criminal în curtea mea, atunci când îl găsiți. Îl voi spânzura repede și curat. Dar călătoriți totuși împreună, iar asta vorbește de la sine, nu-i așa, domnișorico? întrebă judecătorul încruntându-se.

Casey se încruntă și ea.

– Cum adică asta vorbește de la sine? Ce vreți să insinuați, domnule judecător?

– Este destul de evident că trăiți în păcat, călătorind singuri împreună, iar eu nu pot tolera așa ceva. Nu, domnule! Nu am putut, nu voi putea niciodată. Dar sunt bucuros să spun că putem îndrepta asta cu ușurință. Așa că, prin puterea cu care sunt învestit, vă declar soț și soție, și fie ca Domnul să aibă milă de sufletele voastre. Lovi cu ciocănelul în masă înainte de a adăuga: Asta mai costă cinci dolari. Plătiți-i aprodului.

Casey rămase fără cuvinte.

Damian reuși să spună:

– Stați puțin....

Înainte ca judecătorul să-și îngusteze ochii injectați.

– Nu ai de gând să te certi cu mine cu privire la corectitudinea procesului și datoria morală, nu-i așa, tinere? întrebă el pe un ton amenințător.

În acel moment Casey scoase din buzunarul ei cei cinci dolari și-i aruncă aprodului, îl apucă pe Damian de braț și-l târî afară din sala de judecată înainte să sfârșească amândoi în celula aceea mizerabilă.

Afară în pridvor rămase însă fără energie, de vreme ce Damian nu colabora deloc. Era și ea încă prea uluită de cele tocmai întâmplate pentru a sublinia că trebuiau să urce de îndată în tren.

– Nu e adevărat ce a spus, nu? o întrebă Damian.

– Dacă te referi la faptul că ne-a căsătorit, mă tem că e adevărat, chiar asta a făcut.

– Foarte bine, măcar spune-mi că nu a fost legal.

– Îmi pare rău, aș vrea să pot spune asta. Însă e un judecător *bona fide*, numit în mod legal.

– Casey, lucruri de genul acesta nu se *întâmplă* pur și simplu, spuse el pe un ton frustrat. De obicei mirele și mireasa spun și ei câteva cuvinte – ca de exemplu că sunt de acord.

Era sarcastic, iar ea nu-l putea învinui absolut deloc.

– Nu în toate cazurile, fu ea forțată să-i amintească. Și nu atunci când ești pus față în față cu puterea arbitrară a judecătorului Bean. Boșorogul ăsta a fost hotărât să ne facă rău, iar noi nu putem face nimic în legătură cu asta – nu aici.

– De ce ai făcut pauză?

– Pentru că mi-am dat seama că ne supărăm pentru nimic.

– N-aș spune că faptul că suntem brusc căsătoriți este *nimic*.

– Nu, sigur că nu, dar putem anula căsătoria destul de ușor. De fapt nu trebuie decât să găsim un alt judecător și să-i explicăm ce a făcut acesta. Ne va fi cu siguranță mai ușor să găsim un alt judecător decât să-l găsim pe Curruthers, așa că hai să plecăm naibii din Langtry înainte să se mai întâmple ceva, bine?

El nu putu să nu fie de acord, așa că-și recuperară caii și ajunseră la tren tocmai când conductorul fluiera, anunțând plecarea. Însă aprodul judecătorului Bean îi ajunse și întârzie plecarea trenului și mai mult. El îi înapoie pistolul lui Casey, care fu uimită să-și dea seama că umblase, ca pe jumătate goală, fără pistol, fără să își dea seama măcar de acest lucru. Aprodul mai trebuia să colecteze câteva semnături pentru registrele curții, acte necesare pentru căsătoria lor.

Casey dădu dovadă de încăpățânare.

– Ce se întâmplă dacă nu le semnăm?

– Atunci trebuie să vă escortez înapoi la tribunal, îi spuse bărbatul.

Ea tocmai își recuperase pistolul. Decizia de a se supune sau de a-l împinge pe aprod jos din tren îi aparținea numai și numai ei.

Înclina spre cea de-a doua variantă, când Damian îi spuse:

– Am hotărât deja să remediem asta, așa că semnează naibii registrul ăla, Casey.

Avea dreptate. De vreme ce el îi pronunțase oricum numele cu voce tare, ea semnă în registru „Casey Smith". Văzând ce făcuse ea, semnă și el cu numele de „Damian Jones".

Cel puțin aveau un motiv de zâmbit în timp ce trenul pleca încet din orașul acela mizerabil.

Capitolul 25

Deși își dădea seama că era ceva temporar, gândurile lui Casey se concentrau numai asupra căsătoriei ei cu Damian. În mintea ei, era ceva plăcut. El probabil ura situația, și de fapt primul lucru de care se interesa în fiecare oraș în care opreau era dacă exista un judecător acolo sau unde-l puteau găsi pe cel mai apropiat.

Casey ura faptul că un eveniment care ar fi trebuit să fie special fusese redus la câteva secunde, fără curtare, fără cerutul mâinii – fără noaptea nunții. Dintr-un motiv prostesc, gândurile ei se întorceau mereu la partea cu noaptea nunții.

Însă adevărul era chiar în fața ei: acum putea face dragoste cu Damian, fără să se simtă deloc vinovată. Nu ea ceruse asta. Un judecător îmbibat în rom făcuse ca lucrurile să se întâmple așa. Dar *așa* stăteau acum. Îi era foarte greu să reziste, știind că avea „permisiunea", iar acest lucru o făcea să-l dorească pe Damian mai mult ca înainte.

În orașul Sanderson, Casey se sperie din nou, ceea ce o făcu cel puțin să-și mute atenția de la „căsătorie" pentru un timp. Ar fi putut jura că-și văzuse tatăl din nou, intrând într-una din pensiunile locale. Nu-i văzuse fața, totuși. De fapt oricine ar fi putut purta hainele pe care le prefera Chandos. Mai mult, ar fi fost imposibil pentru el să călătorească atât de repede și de departe de Fort Worth călare – doar dacă nu fusese în același tren cu ea. Dar nu fusese în tren. În vagonul pentru animale mai fuseseră și alți cai, dar nici unul nu fusese calul lui Chandos. L-ar fi recunoscut imediat.

Mai târziu în aceeași zi, aflară noi informații. Un oraș nou, înființat abia cu un an în urmă, răsărise de-a lungul unei vechi rute comerciale la două zile călare spre nord de ruta Southern Pacific. Compania nu construise încă o bifurcație încolo, deși era planificată una în viitorul apropiat, de vreme ce Culthers se dezvolta atât

de rapid. Avea deja propria sa școală, trei biserici, un primar și un consiliu al orașului.

Mențiunea despre primar îi făcuse pe Casey și pe Damian să se îndrepte într-acolo, deși asta însemna că aveau din nou de mers călare. Probabil că și numele orașului, care semăna destul de mult cu Curruthers, îi atrăsese în acea direcție. Însă, încă îngrijorată de faptul că tatăl ei putea fi în oraș, Casey nu voi să-și asume nici un risc. Când se trezi, înaintea zorilor, se strecură în camera lui Damian și-l scoase din pat, apoi se strecurară pe nevăzute din oraș.

În mod neașteptat, Damian se plânse.

– Știi, deși eu nu am beneficiat deloc de pe urma așa-zisei noastre căsătorii, tu ai făcut-o din plin.

Casey îl ignoră. Menținând un ritm încet și constant pe drum, cel puțin până la ivirea zorilor, nu avu nici o problemă în a-l auzi pe Damian bodogănind din nou.

– Nu, căsătoria asta temporară nu mi-a adus nici un beneficiu.

Tonul său era atât de acru, încât Casey fu nevoită să replice:

– Ce beneficiu am eu?

– Nu ți-ai dat seama că, fiind o femeie căsătorită, tatăl tău nu te mai poate târî acasă sau oriunde altundeva – cel puțin nu fără permisiunea mea? Drepturile soțului au întâietate în fața drepturilor părintești.

Când el spuse asta, Casey rânjea deja.

– Știi ceva, ai dreptate! Nu că aș visa să mă împotrivesc tatălui meu astfel, mai ales când asta nu este o căsnicie adevărată – dar *el* nu are de unde să știe, nu?

– Doar dacă-i spui tu.

– Ei bine, aș vrea să nu am de testat această variantă, oricum. Așa că nu te mai plânge că ai pierdut câteva ore de somn. Putem să ne oprim astăzi mai devreme, dacă dorești.

El nu încetă să se plângă. Casey nici nu crezuse că avea să o facă. Damian avea o dispoziție mai puțin plăcută în acea zi, presupuse ea. Însă se opriră într-adevăr mai devreme, și avură norocul să își ridice tabăra lângă un pârâu cu apă proaspătă.

Casey plănuise să-i sugereze lui Damian să nu mai facă focul peste noapte, doar pentru a fi în siguranță. Luase provizii care nu aveau nevoie de foc, iar apa era destul de călduță. Însă Damian era atât

de prost dispus, încât nu mai pomeni nimic. Apoi zări un pește în pârâu. Posibilitatea unei cine cu pește prăjit suna prea bine pentru a o rata.

Îl lăsă pe Damian să îngrijească de cai, în timp ce ea plecă să-și facă rost de o țepușă cu care să pescuiască. Era în apă până la genunchi și prinsese doar un pește atunci când apăru Damian.

– Există un mod mai ușor și mai relaxat de a face asta, observă el de pe malul pârâului.

Ea nu se obosi să-și ridice privirea spre el, concentrându-se asupra peștelui care reușea mereu să-i scape.

– Nu văd nici un fir atârnând aici, la îndemână – doar dacă nu te gândești să deșiri una din cămășile tale elegante.

– Mă gândesc să mă curăț de praf. Nu te uiți la mine, nu?

Casey clipi.

– Să mă uit? Ochii ei se îndreptară asupra lui, la timp pentru a-l vedea dându-și jos vesta. Stai puțin! Poți aștepta cu spălatul până termin eu de prins cina.

– Sunt prea prăfuit să mai aștept.

– Vei speria toți peștii! strigă Casey la el.

– Abia voi face apa să clipocească, replică el în timp ce-și descheia cămașa.

– Ești nebun.

– Sunt plin de praf.

Nu mai auzise niciodată pe cineva atât de încăpățânat, dar adevărul era că și ea putea să fie la fel.

– Fă cum vrei, mormăi ea, dar tu ești cel care nu va mânca pește diseară dacă nu reușesc să mai prind unul.

Casey refuză să se miște de la locul ei doar pentru că idiotul era pe cale să se dezbrace. Nu era nici o diferență pentru ea. Avea să stea cu spatele la el și să-și vadă de treabă. Dar asta era mai ușor de zis decât de făcut.

Câteva secunde mai târziu, Damian era în pârâu. O înnebunea gândul că era la doar câțiva metri distanță de ea, gol pușcă. Îl putea auzi stropindu-se cu apă. Nici un clipocit, sigur că da. Nu că ar fi contat, oricum, deoarece, chiar dacă ar fi văzut atunci un pește, nu l-ar fi văzut cu adevărat. Mintea ei, întregul ei trup erau concentrate asupra lui Damian și la ceea ce făcea el.

Încercă să se mute pe nesimțite mai în susul pârâului, pentru ca cel puțin să nu-l mai audă. Apa era mai rece acolo, pentru că era mai adâncă, însă nu chiar înghețată. Ea abia observă răceala, deoarece trupul ei se înfierbântase.

Apoi auzi, drept în spatele ei:

– Fugi de mine, Casey?

Se întoarse brusc, uluită. La naiba, asta fusese o greșeală, și era prea târziu să o mai poată corecta.

Damian se apropiase de ea fără să scoată nici un sunet. Era scufundat în apă, dar ieși încet, cu apa alunecându-i peste piept și brațe, strălucind în ultimele raze ale soarelui, până când tot trunchiul lui fu afară. Casey fu pur și simplu fermecată de forma și contururile masculine ale trupului lui. Era mai musculos decât își imaginase, cu brațele groase și cu pieptul larg și acoperit de păr contrastând plăcut cu talia îngustă.

Nu-i răspunse, nici măcar nu-și aminti ca el să o fi întrebat ceva, dar Damian puse o altă întrebare:

– Sau poate te-ai hotărât să faci și tu o baie, aici, unde apa e mai adâncă?

Ea tot nu-l auzea cu adevărat, dar nu avea nici o problemă în a-l vedea sau a-l simți atunci când degetele lui îi mângâiară obrazul, lăsând să-i cadă picături reci de apă pe gât. Fiorul care urmă reuși să o scoată din amorțeală, deși nu se putea spune că reușea să gândească limpede din nou. Însă auzi când el spuse:

– Se pare că ai nevoie de puțin ajutor, totuși.

Ponchoul fu ridicat de pe trupul ei, și, cu coada ochiului, îl văzu zburând prin aer și aterizând într-o grămăjoară pe malul apei. Urmă pistolul ei, care reuși să aterizeze peste poncho. Lucrul care o scoase destul de repede din starea de uluire în care se afla fu să-și vadă pistolul zburând prin aer, departe de ea.

Nu reuși să spună decât următoarele cuvinte:

– Ce crezi că...

Adevărul era că reușise să-și termine întrebarea, însă n-ar mai fi putut-o auzi decât cineva de sub apă. Damian o scufundase. Efectiv o împinsese sub apă.

Casey ieși uluită la suprafață, împroșcând apa în toate părțile. Îi aruncă lui Damian o privire ucigătoare printre șuvițele ude de păr

care-i acopereau fața, văzu rânjetul pe care el nu avusese bunul-simț să și-l ascundă, și aruncă niște apă în direcția lui. El icni din cauza apei reci care îl lovi în piept, ridică dintr-o sprânceană și apoi se aruncă în direcția ei.

Casey țipă și sări într-o parte, dar stropii de apă provocați de căderea lui Damian o udă din nou din cap până-n picioare. Când reuși să scape de apa din ochi destul cât să poată vedea, nu-l putu găsi. Apoi însă picioarele îi fură smulse brusc de sub ea.

Trecuse mult timp de când Casey țopăise într-o piscină cu frații ei, dar încă mai știa cum să se „răzbune". După aproximativ douăzeci de minute, Damian cerea îndurare. Casey își pierduse cu totul răsuflarea, mai ales din cauza râsului. Cine ar fi crezut că s-ar fi putut distra atât de bine cu cineva din est? Nu și-ar fi imaginat niciodată așa ceva.

Se târî până la mal, lăsându-l pe Damian așezat în apă, privind-o. Încă zâmbea pentru sine. El făcea același lucru. Apoi își dădu seama în sfârșit de ce. Hainele i se lipiseră de trup. Ar fi putut fi la fel de bine goală.

Roși imediat, însă roșeața nu ținu mult, nu odată ce observă ochii lui Damian. De obicei aveau o culoare gri-deschis, însă acum culoarea lor era mai întunecată, tulbure, indicând o emoție puternică. Bărbatul începu să-și croiască drum prin apă spre ea. Nu avea de gând să iasă din apă cu ea privindu-l, nu? Nu avea... O făcu însă, și înainte ca ea să aibă suficientă minte pentru a-și întoarce privirea.

Probabil că avea să poarte acea imagine cu ea până în mormânt, atât de tare i se imprimase în minte. Trupul lui semăna cu o statuie perfectă, al cărei autor fusese prea mândru pentru a adăuga vreo imperfecțiune unei asemenea splendide creații. Scurta privire pe care i-o aruncase fusese suficientă pentru a o face să simtă fluturi în stomac.

Îl simți, mai degrabă decât să-l audă, îngenunchind alături de ea, pe mal. Nu avea de gând să se uite pentru a se asigura, însă respirația i se precipită, anticipativ. Ar fi trebuit să se ridice și să se îndepărteze, însă, dintr-un oarecare motiv, picioarele nu o ascultau deloc. Dintr-odată, mâinile lui îi cuprinseră obrajii, forțând-o să-i întâlnească privirea.

Ochii lui îi aduseră în minte imaginea unui foc scăpat de sub control. Soarele începea să apună, învăluindu-i pe amândoi într-o strălucire aurie, însă era încă suficientă lumină pentru ca ea să-și dea seama de intensitatea privirii lui.

– Nu mai merge, Casey, îi spuse el răgușit.

Aștepta oare să-i răspundă ceva, când ea abia putea gândi?

– Ce... nu merge?

– Să-mi spun că mariajul nostru nu este adevărat.

– Dar nu este adevărat.

– Acum, în acest moment, este foarte, *foarte* real.

Probabil că nu mai dorea nici o replică din partea ei, deoarece gura lui o împiedica acum să facă acest lucru. Foc scăpat de sub control? Sărutul lui semăna mai degrabă cu o erupție vulcanică. În câteva secunde, pasiunea lui Casey ajunse la aceeași intensitate cu cea a lui Damian.

La așa ceva se gândise încă din momentul în care judecătorul acela țâfnos o căsătorise cu Damian, așa că era înclinată să fie de acord cu el din toată inima. Dar chiar în acel moment căsătoria lor era reală – iar Casey obosise să tot lupte să ignore lucrurile pe care soțul ei o putea face să le simtă.

Nu mai putea ignora ce simțea, chiar dacă încă ar fi vrut să o facă. Tumultul sălbatic preluă conducerea în timp ce ea se ridică în genunchi pentru a se apropia de Damian, își înfășură brațele în jurul gâtului său și îi răspunse cu pasiune la sărut. Faptul că brațele lui o strânseseră și mai aproape, făcând-o să simtă fiecare curbă a trupului său, o tulbură peste măsură, în timp ce buzele lui continuau să-i răvășească gura, adâncind și mai mult sărutul.

Era atât de absorbită de sărut, încât, puțin mai târziu, nici nu-și dădu seama că Damian trebui să-i desfacă mâinile din jurul lui pentru a-i putea da jos cămașa. Ajuns la cămășuța mătăsoasă și la pantalonașii dantelați de dedesubt, se opri uimit, pentru că erau atât de feminini în comparație cu restul ținutei ei. Ea abia observă cum el întinsese ponchoul ei pe pământ, ridicând-o apoi în brațe și așezând-o cu blândețe peste el. Însă observă când Damian se întinse lângă ea și începu să-și plimbe mâinile peste trupul ei.

Atingerile lui nu erau deloc ezitante. Mâinile i se mișcau peste brațele și peste gâtul ei, întârziind asupra sânilor, testându-le sensibilitatea și forma, înainte de a coborî spre abdomenul ei, cu o îndrăzneală la care ea nu s-ar fi așteptat, dar pe care o savura din plin.

Apoi însă el îi aprinse pasiunea dincolo de limitele impuse de puțina ei experiență. Damian se aplecă și-și plimbă limba peste sfârcul ei, făcând-o să geamă incontrolabil. Casey încercă să-l tragă mai aproape, însă el nu se lăsă mișcat din loc. Avea de gând să-i tortureze sânii după bunul lui plac, nepăsător la faptul că acum erau atât de sensibili, încât senzația o înnebunea. Când el își puse gura în cele din urmă peste sfârcul ei, ea crezu că avea să izbucnească în flăcări.

Acela fu momentul în care Damian își mișcă din nou mâna de pe abdomenul ei, tot mai jos, până când degetele îi alunecară în locul umed dintre picioarele ei. Răspunsul lui Casey fu imediat, o explozie de plăcere atât de incredibilă, pe care nu și-ar fi putut-o niciodată imagina. Extazul acela pulsă și se răspândi în interiorul ei, eliberând tensiunea și inducându-i o stare plăcută de moleșeală.

Damian își lăsă greutatea peste ea, aducându-i aminte că nu era singură. Ea își deschise ochii și-i văzu zâmbetul blând, pe care i-l întoarse, fără să se poată abține. Se simțea apropiată de el acum, o apropiere care nu avea nimic de-a face cu apropierea trupurilor lor. Era un sentiment plăcut, prea plăcut, de fapt, dar nu avea de gând să se îngrijoreze în această privință tocmai acum.

El o sărută din nou, în timp ce o altă parte a sa își făcea loc printre picioarele ei. Se simțea pătrunsă acum de ceva mult mai gros, mult mai fierbinte, iar scurta pocnitură dinăuntrul ei o făcu să-și deschidă ochii, cu uimire. Privirea lui era din nou tulbure de dorință. Tensiunea reveni imediat, pulsând în jurul acelei părți a lui care-și făcuse loc în ea, umplând-o cu fermitate.

Casey uită să mai respire, atât de minunate erau aceste noi senzații produse de penetrarea lui adâncă. Apoi începu să respire greu, deoarece el începuse să se miște în ea, dând startul unui ritm căruia Casey i se alătură fără să vrea. Se întâmpla din nou, însă de data aceasta știa la ce să se aștepte, așa că se ținu strâns, icnind, lăsând plăcerea să o cuprindă și să o poarte încet spre extenuare.

La sfârșit, în timp ce el o ținea strâns la pieptul său, cu buzele lipite de fruntea ei și mângâindu-i blând spatele cu o mână, ea se simți învăluită de cea mai profundă mulțumire. Ar fi putut rămâne acolo pentru totdeauna dacă nu ar fi auzit zgomotele care veneau din stomacul lui Damian. Zâmbi – și sfârșiră împărțind totuși la cină singurul pește prins.

Capitolul 26

La început, lui Damian i se păru destul de amuzant; calmul legendar al lui Casey dispăruse. A doua zi, de fiecare dată când privea în direcția lui, obrajii i se colorau vizibil. Abia când începu să se întrebe de ce, acest lucru începu să îl îngrijoreze.

Desigur, ea avea probabil sentimente amestecate în privința celor întâmplate între ei. El, unul, le avea cu siguranță. Spera însă că ea nu regreta. El ar fi trebuit să aibă regrete, însă nu avea.

Până atunci, obiceiurile sale sexuale fuseseră destul de simple. Obișnuia să petreacă câteva ore cu câte o femeie sau alta, apoi se retrăgea în casa sa de burlac. Nu conta foarte mult dacă le mai revedea după aceea sau nu. Casey fusese prima femeie cu care petrecuse întreaga noapte, și cu care împărțise apoi cafeaua de dimineață. Fusese o experiență nouă pentru el, una pe care nu știa foarte bine cum să o gestioneze fără a crește și mai mult stinghereala lui Casey.

Ar fi trebuit să facă din nou dragoste cu ea în această dimineață, pentru a ușura tensiunea sexuală pe care păreau să o aibă amândoi. Asta și-ar fi dorit să facă. Însă ea devenise din nou persoana aceea eficientă, concentrată asupra sarcinii pe care o aveau de îndeplinit, așa că el nu încercă nimic. În plus, Casey fusese virgină. Din puținul pe care Damian îl știa despre virgine, probabil că ea suferea acum de iritația care urma primului contact sexual și care avea să dureze câteva zile. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-i provoace și mai multă durere lui Casey, care, din fericire, păruse să nu sufere prea mult în noaptea care trecuse.

În ceea ce-l privea, însă, se blama pentru că cedase atât de ușor tentației. Sperase din toată inima că aveau să găsească repede un judecător, deoarece „mariajul" lor temporar îl scosese din minți, oferindu-i posibilitatea de a face dragoste legal cu Casey,

în timp ce el se străduia să se poarte cu noblețe și să nu profite de acest lucru.

Cu o zi în urmă, însă, nu avusese nici un gând nobil în minte – ci tocmai opusul. Găsise o scuză după alta pentru a raționaliza motivele pentru care se purtase atât de prostește, suferind atât de mult fără să fie nevoie. Însă nu fuseseră decât scuze. Știa foarte bine că ar fi trebuit să-și țină în continuare mâinile departe de ea.

Cu toate acestea, nu avea regrete. Casey se dovedise a fi minunată, în toate privințele. Fusese atât de pasională. Acest lucru fusese surprinzător, mai ales că încerca atât de mult să-și păstreze emoțiile doar pentru sine.

Abia vorbeau unul cu celălalt atunci când ajunseră în Culthers, mai târziu în acea după-masă. Orașul era, așa cum li se povestise deja, unul mic, dar care se dezvolta cu repeziciune. Avea două cartiere, cu încă unul în construcție, și oferea o varietate de mici afaceri care să tenteze coloniștii să se stabilească în regiune. Părea de asemenea mult mai pașnic decât multe dintre orașele prin care trecuseră, cu copiii însoțiți de animalele lor de companie cutreierând străzile, un indiciu al faptului că liniștea nu era tulburată de prea multe dueluri. Existau mai multe taverne, dar văzuseră, de asemenea, și mai multe biserici pe drumul de intrare în oraș.

De îndată ce ajunseră, Casey ceru informații despre cum să ajungă la o casă de oaspeți. Fusese aproape o insultă să facă acest lucru, știind că Damian era obișnuit să stea la cel mai bun hotel din fiecare oraș în care se opreau, iar aici exista un hotel, deși unul mic. El știu că ceea ce voia ea să-i transmită era ca fiecare să stea în partea lui de oraș. Cu alte cuvinte, nu mai voia să aibă de-a face cu el.

Nu s-ar fi putut exprima mai clar nici dacă i-ar fi spus toate acestea cu voce tare. Ce simțea Damian în legătură cu asta era o altă poveste. Nu-i plăcea deloc, el, unul, s-ar fi cazat în aceeași cameră cu ea, dacă l-ar fi întrebat. Dar avea să-i respecte dorințele. Ea avea cu siguranță regrete, și voia să se asigure că nu aveau să se mai adauge și altele.

Se despărțiră după ce-și puseră caii la adăpost, înțelegându-se să se întâlnească la cină într-un restaurant pe care îl observaseră

în trecere, unde să discute ce aveau să facă dacă îl găseau într-adevăr pe Henry în Culthers.

Când Damian intră în hotel, văzu un ziar la recepție – cu poza lui Henry tipărită pe prima pagină. Se opri brusc. Curruthers candida la alegerile pentru noul primar, care aveau să aibă loc peste câteva săptămâni.

Citind repede articolul, Damian observă că era vorba despre denigrarea unui candidat de către celălalt, Henry fiind cel care lansa toate acuzațiile. De natură exclusiv politică, articolul nu releva nimic personal despre Curruthers, ca de exemplu de când locuia în Culthers sau de unde venea. Nu se menționa nici măcar prenumele lui, însă într-un asemenea oraș mic, probabil că toată lumea cunoștea pe toată lumea, așa că era de înțeles.

Damian avea de ales între a-l căuta imediat pe Henry, ocupându-se de el, și a o căuta pe Casey, pentru ca și ea să fie prezentă la această confruntare mult amânată. Oricât de nerăbdător era să termine odată toată această afacere, îi datora lui Casey un loc în față, cum se spune, pentru tot timpul și eforturile pe care le depusese în căutarea lui Henry. Își câștigase banii de recompensă.

Fu ușor să localizeze casa de oaspeți către care fusese îndrumată. Cel puțin aceasta era curată, părea confortabilă și era condusă de către o guvernantă. Probabil că tânăra aceasta cu principii solide nu l-ar fi lăsat pe Damian să urce scările, dacă ar fi știut că și Casey era femeie. Însă de vreme ce nu știa, îl direcționă pe Damian spre a doua ușă la stânga, în capul scărilor – care era deschisă, camera fiind goală.

Auzind apa curgând, Damian se îndreptă spre singura ușă închisă. Bătu nerăbdător la ușă.

– Ești înăuntru, Casey?

– Ce faci aici? întrebă ea imediat.

Lui nu-i plăcu să stea de vorbă prin ușă, așa că, în loc să răspundă, întrebă, la rândul lui:

– Ești îmbrăcată?

– Nu prea. Sunt pe cale să fac o baie.

Deloc surprinzător, gândul la Casey făcând o baie fierbinte schimbă șirul gândurilor lui Damian. Se întrebă dacă ușa era încuiată. Era pe cale să afle, când o auzi din nou.

– Mai ești acolo?

– Da. Oftă, aducându-și aminte motivul vizitei sale.

– Nu ai spus de ce ai venit.

– Henry este aici.

– Știu.

Damian se încruntă auzind replica ei.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Am văzut probabil același ziar pe care l-ai văzut și tu, cu poza lui pe prima pagină.

Încruntarea lui se adânci puțin.

– Și ai venit să faci o baie în loc să vii să-mi spui?

– Nu pleacă nicăieri, Damian. Va fi aici și după ce termin eu de făcut baie.

– Eu nu aștept.

Damian auzi un mormăit iritat înainte ca ușa să se deschidă brusc. Dezamăgit, observă că fata era complet îmbrăcată, îi lipseau doar ponchoul și pistolul.

– De ce te grăbești așa? întrebă ea.

– Chiar trebuie să întrebi, știind cât de mult l-am căutat pe Henry?

Beligeranța ei dispăru. Chiar oftă.

– Nu, presupun că nu. Se întoarse pentru a-și lua tocul și-l puse la locul lui, la centură, adăugând: Ai întrebat pe cineva unde poate fi găsit Curruthers la ora asta?

– La barul lui Barnet. Se pare că-și conduce campania electorală de acolo.

– Nu fi atât de dezgustat. Casey rânji în direcția lui. Barurile sunt locuri excelente din care să-ți conduci și alte afaceri, în afară de băut, de jocurile de noroc și... făcu o pauză, tușind. Ei bine, pricepi tu.

El pricepu, însă negă.

– Și?

Ea se încăpățână, refuzând să menționeze orice de natură sexuală.

– Și de petrecut timpul în mod plăcut, improviză ea cu o încruntătură.

Damian se aplecă în față și-i fură un sărut, apoi spuse, cât timp ea era prea uluită pentru a avea vreo reacție:

– Cam așa?

Casey pufni și-și apucă ponchoul, însă roșise din nou și refuză să-i întâlnească privirea amuzată. Aruncă o ultimă privire apei fierbinți pe care o lăsa în urmă, apoi se îndreptă spre ușă, spunându-i tăios:

– Haide să terminăm odată cu asta!

Capitolul 27

Primul lucru pe care ea îl observă la barul lui Barnet era curățenia acestuia. Al doilea lucru fu acela că nu semăna cu nici un alt bar pe care Casey îl mai văzuse vreodată. Mesele erau acoperite cu piele roșie. Scaunele erau tapițate. Barul era o adevărată operă de artă, sculptat bogat, șlefuit și completat cu un blat de marmură. Pereții aveau tapet. Pe podea era așezat un covor subțire și, pentru numele lui Dumnezeu, nu se zărea nici o scuipătoare nicăieri. Dacă nu ar fi fost barul, i s-ar fi părut că se afla în holul unui hotel elegant, sau într-unul dintre cluburile exclusiviste ale bărbaților.

Casey era impresionată. Ieși chiar afară și se mai uită o dată la plăcuța cu numele, doar pentru a se asigura că era în locul corect. Erau, însă taverna lui Barnet arăta deosebit, ca și cum ar fi fost amenajată de cineva din Europa – sau din est, iar asta o făcu să se gândească din nou la Henry Curruthers.

Acesta era acolo, ușor de recunoscut cu ochelarii lui groși și negul de pe obraz, exact așa cum îl descrisese Damian. Era așezat la o masă cu alți trei bărbați. Alți doi stăteau în apropiere, ascultând conversația. Toți purtau costume, deși, în afara lui Henry, toți arătau caraghioși îmbrăcați astfel. Grupul arăta ca și cum ar fi fost o bandă care-și planifica următorul jaf, nu o mână de bărbați într-un bar elegant, discutând strategii politice.

Casey alungă acest gând. Era prea bănuitoare. Doar pentru că cei cinci bărbați de lângă Henry aveau alura aceea amenințătoare, asociată de obicei cu pistolarii, nu însemna neapărat că erau pistolari. Nici măcar nu erau înarmați.

Damian nu păru să observe decorul, sau să-l considere neobișnuit, însă de îndată ce-l localiză pe Henry, rămase cu privirea ațintită asupra lui și numai a lui. Aștepta ca Henry să-l observe. Casey aștepta și ea același lucru, ca o confirmare a identității lui Henry. Nu că era neapărată nevoie de o confirmare, însă Henry avea

să-l recunoască pe Damian, iar în acel moment de surpriză, reacția lui îi putea dezvălui vinovăția.

Însă din păcate nu se întâmplă așa. Când se uită în cele din urmă în direcția ușii și-i văzu stând acolo, păru puțin surprins, însă asta fu tot. Poate că de fapt locul avea o politică privitoare la ținuta pe care o putea purta cineva acolo, iar ea și Damian nu erau nicidecum îmbrăcați în costume. Dacă era așa, toți cei prezenți ar fi fost surprinși să-i vadă acolo, nu doar Henry.

Se dovedi că așa stăteau lucrurile. Toți ceilalți se uitau acum la ei, nu atât curioși, cât mai degrabă contrariați.

Unul dintre cei prezenți vorbi pe un ton de gâlceavă.

– Hei, ăsta e un bar privat, doar pentru membri. Dacă vreți ceva de băut, mergeți la Eagle's Nest, peste drum.

Ei nu se mișcară, desigur. Casey se gândea că avea să fie nevoită să-și folosească pistolul, cel puțin până când terminau, însă nu fu nevoie.

– Te arestez, Henry, spuse Damian. Vrei să vii de bunăvoie, sau îmi vei da satisfacția de a te scoate cu forța de aici?

Casey trebui să admire abordarea lipsită de menajamente folosită de Damian, deși acesta nu avea autoritatea necesară pentru a face vreo arestare. Ceilalți din încăpere găsiră însă declarația sa ilară. Aproape toți izbucniseră în râs, inclusiv Henry.

– Ce ai făcut, Jack, ai lovit iarăși câinele doamnei Arwick? întrebă cineva batjocoritor.

– Nu, așteaptă, spuse altcineva chicotind. Bătrânul Henning a pus ca Jack să fie arestat pentru că l-a ridiculizat în ziar – ca și cum nu ar fi adevărat fiecare cuvințel.

Henning era celălalt candidat la funcția de primar, pe care Henry îl denigrase în ziarul local, dar cine era acest Jack la care se refereau ei? Se părea că mai era cineva confuz, deși în sens invers.

– Te-am auzit strigat în multe feluri, domnule Curruthers, dar Henry?

Curruthers zâmbea în timp ce răspunse:

– De fapt mi s-a mai spus așa, dar au trecut mai bine de douăzeci de ani de când cineva a făcut această greșeală, confundându-mă cu fratele meu geamăn. Se uită apoi la Damian și întrebă direct:

– Asta s-a întâmplat, domnule? M-ai confundat cu fratele meu, Henry? Și, de fapt, cine ești?

Damian se încruntase îngrozitor, impresionat neplăcut, în mod evident, de implicațiile acestor întrebări.

– Sunt Damian Rutledge – dar lasă-mă să înțeleg corect. Spui că tu și Henry sunteți gemeni identici?

– Da, din păcate.

– Din păcate?

Curruthers ridică din umeri.

– Nu am nimic împotriva fratelui meu, deși l-am considerat mereu un papă-lapte, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dar nu mi-a plăcut să am în preajmă pe cineva care putea oricând să pretindă că eram eu și să scape cu asta, doar pentru că arăta exact ca mine. De aceea am plecat din New York și mi-am părăsit familia de îndată ce m-am putut descurca singur. Nu am privit niciodată în spate și nu mi-am regretat decizia. Am păstrat legătura cu Henry și am mai primit vești de la el din când în când, dar nu m-ar deranja deloc dacă nu mi-aș mai vedea fratele niciodată.

– Când ai primit ultima oară vești de la el?

– De fapt, am primit vești de vreo două ori anul acesta. Am fost cât se poate de surprins când mi-a scris, primăvara trecută, că se gândea să vină să mă viziteze. Nu m-am gândit niciodată că Henry ar vrea să plece din New York și să-și părăsească slujba lui confortabilă. Este contabil.

– Da, știu acest lucru.

– Dar este o persoană timidă, dacă înțelegeți ce vreau să spun, iar regiunea aceasta a țării nu este pentru cei timizi. Prietenii lui Curruthers chicotiră la auzul acestei afirmații, înainte ca el să adauge: Trebuie să se fi răzgândit, totuși, de vreme ce mi-a mai scris o dată, acum câteva luni, din San Antonio – a reușit să ajungă până acolo, dar nu a mai apărut aici.

– Nu-l așteptați aici, așadar?

– După atâta vreme? Nu durează trei luni să ajungi aici din San Antonio. Bănuiala mea este că Henry s-a speriat. Pentru cineva care a trăit întreaga viață în New York, Texasul poate părea cam primitiv. Doar anumiți oameni se pot stabili aici, iar Henry nu este unul dintre aceștia, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

– Dar dumneata ești?

– Ei bine, eu am trăit în Texas în ultimii cincisprezece ani, așa că presupun că asta vorbește de la sine.

– Orașul acesta nu are cincisprezece ani, arătă Damian.

– Am spus că am trăit în Texas, nu în acest oraș, spuse Jack, pe un ton condescendent acum. Nu, am locuit în Culthers doar în ultimele opt luni, sau așa ceva – nu-i așa, băieți?

– Da, cam acum opt luni ai apărut aici, Jack, spuse bărbatul din dreapta lui Curruthers.

– Cam la vreo două luni după anul nou, după cum îmi amintesc, confirmă un altul.

Jack dădu din cap, rânjind în direcția lui Damian.

– Apropo, ce a făcut Henry, de ce vrei să-l arestezi?

– A comis o crimă.

– Henry? Curruthers izbucni în râs și dură un timp să-și revină. Trebuie că te înșeli – din nou. Singurul mod în care Henry ar putea omorî pe cineva ar fi să plătească pe cineva să o facă. Nu ar avea curajul să facă singur așa ceva.

– Dar tu ai avea acest curaj, nu, Jack?

Omulețul înțepeni, poate pentru că pauza pe care Damian o făcuse înainte de a-i rosti numele arăta că Damian nu credea tot ce auzise. Deloc surprinzător, de vreme ce nici Casey nu credea. Însă Jack răspunse doar la această întrebare.

– Aș ucide pe cineva în legitimă apărare, nu există nici un dubiu. Dar nu am spus că sunt ca fratele meu. De fapt, suntem la fel de diferiți ca noaptea de zi. Eu nu tolerez slăbiciunea, deși asta e singura categorie în care s-a încadrat vreodată fratele meu – dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Casey avusese această impresie încă de la primele cuvinte rostite de Jack. Individul acesta mărunțel avea o aroganță de neconfundat, care nu se potrivea deloc cu ce-i spusese Damian despre Henry. Nu trebuia să-i sublinieze nimeni faptul că unul din frați era un laș, în timp ce celălalt era mai mult sau mai puțin un fanfaron. Ce o interesa cu adevărat era dacă era totul de fațadă sau chiar avea pe ce să-și bazeze spusele.

Nu interveni însă în interogatoriu, de vreme ce Damian se descurca foarte bine. Era uimită, de fapt, simțind cât de tare îl înfuriase

această turnură a evenimentelor, de cât de bine își ținea temperamentul sub control. Căutările lui ar fi trebuit să ia sfârșit aici. Trebuia să fie extrem de supărător pentru el să își dea seama că, aparent, ajunsese într-un punct mort.

Tăcerea lui Damian, sau poate expresia sceptică de pe fața sa, îl făcu pe Jack să-și modifice atitudinea „ofensată". Oftă și spuse:

– Uitați, domnule Rutledge, dacă nu mă credeți, și presupun că așa este, de vreme ce nu ați mai auzit de mine niciodată, vă sugerez să-i trimiteți o telegramă mătușii mele din New York. Din câte am auzit, încă trăiește. Ea poate confirma faptul că Henry și cu mine suntem gemeni.

– Unde este oficiul poștal?

În acest moment, Jack rânjea din nou.

– Nu avem unul aici, în Culthers. Ne așteptăm să-l avem înainte de sfârșitul anului, dar acum, cel mai apropiat oficiu poștal este în Sanderson, la una sau două zile călare de aici. Desigur, mă aștept să vă întoarceți și să îmi cereți scuze. Nu pot accepta să mi se ponegrească numele în timpul campaniei electorale, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Mărunțelul era plin de sine, însă într-un fel care irita.

Capitolul 28

– Doi frați și ambii vor să devină primari? Crezi așa ceva, Casey?

Damian se abținuse până atunci în mod deliberat să vorbească despre întâlnirea pe care o avuseseră cu Jack Curruthers. El și Casey ajunseseră aproape la jumătate cu mâncatul unor fripturi pe jumătate crude – de care cel puțin *ea* se bucura. Dezamăgirea lui că nu-l găsiseră pe Henry în bar îl înfuriase la început. O sticlă de vin roșu și deschiderea celei de-a doua reușise să-l calmeze suficient pentru a putea sta de vorbă.

Casey mestecă gânditoare niște cartofi prăjiți înainte de a spune:

– Poate că Henry a decis să urmeze exemplul fratelui său. Știi, așa cum fac fiii cu tații lor, adăugă ea cu subînțeles, de vreme ce Damian se încadra în acea categorie. Pe de altă parte, se poate ca Henry să fi pus întrebări peste tot pe unde a trecut, pentru a ajunge la fratele lui. Poate că a uitat numele orașului, însă și-a adus aminte că era vorba de unul nou-înființat. În acest caz, este de înțeles că punea întrebări despre orașele noi, nu?

– Este o presupunere cam exagerată, Casey.

– Poate, dar este posibil. Încearcă să-ți imaginezi. Henry are nevoie de un loc în care să dispară și decide să ceară ajutorul fratelui lui. Ajunge la jumătatea drumului, însă rătăcește scrisoarea de la Jack, în care acesta menționa numele orașului în care se stabilise recent, așa că nu-și poate aminti nicidecum numele orașului, motiv pentru care începe să întrebe despre orașele nou-înființate. Ori poate că două orașe din Texas au același nume, iar el a ajuns în orașul greșit. Oricum, el știe că Jack plănuiește să candideze la primărie, așa că reduce cercetările la orașele noi care au primari. În cele din urmă își dă seama că Texasul este prea mare și că nu-și va putea găsi fratele în acest fel, așa că renunță și se îndreaptă din nou către est.

– Ei bine, *sper* că te înșeli, deoarece cu o urmă atât de rece...

– Nu aș spune că am ajuns încă într-un punct mort, Damian, spuse ea criptic.

– Crezi că Henry este aici, iar Jack face tot ce poate pentru a-l ascunde?

– Cred că și asta poate fi o posibilitate. Însă în acest caz, de ce ar recunoaște Jack intențiile lui Henry de a-l vizita?

– Pentru că i-am luat urma până aici.

Casey dădu încet din cap.

– Da, așa este. Cu toate astea, să ne gândim puțin la Jack. Părea un dur, dar orice laș poate cădea pradă iluziilor bravurii cu cinci mercenari fioroși care-i apără spatele, așa cum au făcut cei din tavernă. Poate că plătește pentru aroganța lui – dacă înțelegi ce vreau să spun.

Damian rânji atunci când ea folosi fraza favorită a lui Jack, însă, referindu-se la afirmațiile ei, spuse:

– Da, m-am gândit la asta. Doar că eu pe Henry îl cunosc, nu pe fratele lui îndrăzneț. Este mai probabil să semene unul cu celălalt, decât să fie atât de diferiți, așa cum vrea Jack să ne facă să credem.

– O, nu știu. Am și eu doi frați care se întâmplă să aibă firi complet opuse. Unul ar sta mereu cu nasul în cărți, urăște viața la fermă și este pe cale să devină avocat, în timp ce al doilea este cât se poate de țâfnos, greu de târât de pe pășune, și...

– Ai *frați?*

Întrebarea o făcu să roșească imediat. Se părea că nu intenționase să dezvăluie astfel de informații, însă băuse și ea suficient din vinul roșu – și, deși băutura putea fi stimulantă, reușea să dezlege limbile suficient pentru a uita că anumite lucruri trebuiau să rămână secrete.

– Ei bine, da, replică ea moale.

– Ce altceva mai ai?

Ea mai luă o înghițitură de vin înainte de a spune morocănoasă:

– O mamă, ca și tine.

O menționase în mod deliberat pe mama lui, știind că nu dorea să vorbească despre acea femeie – era felul ei personal de a-i transmite că era mai bine să păstreze lucrurile personale în afara conversației. Asta ar fi funcționat dacă el nu ar fi tânjit atât de mult să afle tot ce se putea afla despre ea.

– Surori? Unchi și mătuși?

Ochii ei aurii se îngustară, iar ea replică cu o lovitură directă.

– Cum se face că nu-ți place deloc mama ta, Damian?

El își dori ca ea să nu fi jucat atât de murdar. Doar gândul la mama lui îl înfuria peste măsură.

– Dacă răspund, primesc și eu niște răspunsuri în schimb?

O surprinse faptul că el nu-i ignorase întrebarea, așa cum făcuse ea, însă nu făcu decât să ridice din umeri.

– Poate.

Nu era un răspuns prea satisfăcător, însă nu avea să primească unul mai bun, presupunea ea.

– Foarte bine. Pentru început, ar trebui să menționez faptul că mi-am iubit ambii părinți, așa cum face orice copil. Însă mama nu a răspuns iubirii mele – sau, cel puțin, iubirea ei pentru un alt bărbat a fost mai importantă. A divorțat de tata cu mulți ani în urmă, ceea ce i-a făcut rău atât pe plan personal, cât și profesional. Ar fi putut la fel de bine să divorțeze și de mine, pentru că a plecat din New York pentru a se căsători cu iubitul ei, și nu am mai văzut-o niciodată.

– Niciodată? A fost alegerea ei sau a ta?

– Poftim?

– Ce vreau să întreb este dacă s-a întors vreodată în New York pentru a te vizita? Iar dacă nu a făcut-o, ai încercat vreodată să o găsești și să afli motivul?

– Răspunsul este nu la ambele întrebări. Dar de ce aș face un astfel de efort, când știu deja motivul? Pur și simplu nu i-a păsat suficient de mine. S-a dus și și-a croit o nouă viață, și la naiba cu ce a lăsat în urmă.

Nu reuși să-și ascundă amărăciunea din voce. De ce naiba îl durea la fel de tare, după toți acești ani?

– Nu știu, spuse Casey, cu o expresie mai plină de simpatie decât ar fi fost confortabil pentru el. Dacă ar fi fost vorba de mine, aș fi căutat-o și i-aș fi cerut niște răspunsuri. Dacă nu mi-ar fi plăcut răspunsurile primite, atunci aș fi făcut-o cel puțin să se simtă mizerabil pentru că m-a abandonat astfel. Desigur, persoanele crude nu se simt vinovate de nimic. De aceea sunt crude. Însă aș fi încercat măcar.

Încerca cumva să-l înveselească?

– Cum ai fi încercat, verbal, sau cu pistolul acela al tău?

Ea îi aruncă o privire acră. Se părea că vorbise serios.

– Ai trăit toată viața cu aceste presupuneri, Damian. Nu te deranjează acest lucru? Eu, una, aș vrea o confirmare, oricare ar fi aceea.

– Nu a fost acolo atunci când am avut nevoie de ea. Acum nu mai am nevoie. De ce aș face asta acum?

– Poate pentru liniștea ta. Poate pentru că este singura familie pe care o mai ai. Poate pentru că ai aflat recent că a rămas văduvă și este singură. Asta aș simți eu, în locul tău. Desigur, părinții mei au fost mereu alături de mine, așa că ce știu eu?

Mustrătoare și plină de remușcări, în același timp. Era uimitor cum putea face asta. Însă poate că avea dreptate. Poate că ar fi trebuit să o înfrunte cu mult timp în urmă, să afle ce avea de spus în apărarea ei. Nu l-ar fi putut face să se simtă mult mai rău. Oricum deja credea ce era mai rău.

– Mă voi gândi la asta, ceda el, mormăind în barbă.

Drept răspuns, ea zâmbi și schimbă subiectul.

– Cât despre Jack Curruthers...

– Nu atât de repede, o întrerupse el. Uiți de înțelegerea noastră? Ce e corect e corect, Casey. Să auzim un pic despre familia ta acum.

Casey oftă adânc și luă sticla de vin de pe masă, umplându-și din nou paharul.

– Ei bine, știi deja că amândoi părinții mei trăiesc încă.

– Împreună?

– O, da, împărtășesc o dragoste adâncă. Uneori e de-a dreptul stânjenitor, când nu-și pot ține mâinile departe unul de celălalt.

Reuși să nu roșească spunând acest lucru. El nu ar fi trebuit să pună întrebarea, totuși. Cei mai mulți oameni căsătoriți, care aveau copii, stăteau împreună, mai ales când divorțul era atât de scandalos, în special pentru persoanele din înalta societate.

– Am doi frați și nici o soră, continuă ea. Tyler este mai mare decât mine cu aproape un an. El este cel care va deveni avocatul familiei. Dillon iscă mereu necazuri, deși are abia paisprezece ani. Mi-am pierdut de curând un bunic, un bătrân certăreț pe care l-am iubit mult. Dar mai am unul, care a fost medic întreaga sa viață și care încă practică medicina, deși numai pentru pacienții lui obișnuiți.

Nu mai am alte rude, totuși, de vreme ce nici mama și nici tata nu mai au alți frați.

– Și care este motivul pentru care ai plecat de acasă?

Ea se încruntă. Tăcu aproape un minut întreg înainte de a spune, în sfârșit:

– Am avut o mică neînțelegere cu tatăl meu.

– Nu cred că a fost atât de mică, dacă a trebuit să pleci de acasă pentru asta.

– Ei bine, pentru mine a fost ceva important. El nu crede că aș fi capabilă să mă descurc cu anumite lucruri, din cauză că sunt femeie. A fost de-a dreptul încăpățânat în legătură cu acest subiect.

– Așa că tu te-ai hotărât să-i dovedești că a greșit – și ai devenit vânător de recompense, ceva ce majoritatea femeilor nici nu ar visa să facă?

– Ceva de genul ăsta, mormăi ea.

– Luând în considerare pericolele unei astfel de ocupații, cine a fost cu adevărat încăpățânat?

– Nu ți-am cerut aprobarea, Damian, îi aminti ea.

– Nu, nu ai făcut-o. Poți să nu te mai uiți atât de urât la mine. Știu că te-am forțat să-mi dezvălui atât de multe. Dar nu-mi voi cere scuze. *Ești* o femeie fascinantă, Casey. Nu mă pot abține să nu vreau să aflu tot ce pot despre tine.

Ea roși acum. Își atacă cu hotărâre ultimele bucăți de friptură.

Probabil că nu ar fi trebuit să spună așa ceva. Era evident că ea nu-și dorea ca discuția lor să ia o turnură și mai personală decât se întâmplase deja. Dar după ce stătuse așezat în fața ei atâta vreme, liber să o privească după pofta inimii, deoarece contactul vizual era de așteptat în timpul unei conversații, avea acum o problemă cu o dorință de altă natură.

Ar fi trebuit cu adevărat să se abțină să acționeze în urma acestor impulsuri, știa ce răspuns era probabil să primească, însă întreabă oricum.

– Vii în camera mea în noaptea aceasta, doamnă Rutledge?

Ea îl privi încruntată.

– Vrei să spui că nu ai aflat dacă au judecător în orașul ăsta sau nu?

– Nu au.

Casey își strânse buzele.

– Cum am ghicit că știai deja asta? Se ridică în picioare, continuând să-l privească. Am camera mea, mulțumesc foarte mult. Iar dacă trebuie să plecăm dimineață devreme, ar fi mai bine să merg și să o folosesc.

– Casey...

Ea nu-l lăsă să termine.

– Mută-ți gândurile din nou la ce este important și nu te mai purta ca și cum aș fi singura femeie din preajmă. Nu sunt, așa că ai putea profita de asta înainte să pornim din nou la drum.

Părăsi apoi masa în trombă. El se așteptase la un astfel de răspuns, după felul în care ea se purtase toată ziua. Însă era ridicolă sugestia pe care i-o făcuse, de a-și găsi o prostituată. Nu dorea orice femeie, o dorea pe cea cu care era căsătorit.

Capitolul 29

Casey nu era într-o formă prea bună a doua zi dimineață. Se oprise într-un bar după ce plecase din restaurant în seara precedentă, cumpărând o altă sticlă de vin, pe care o luase în camera ei. Nu fusese o idee prea grozavă, însă emoțiile o copleșiseră cu o zi în urmă. Altfel nu ar fi reușit să adoarmă.

În ziua anterioară, fusese sigură că aveau să-l găsească pe Henry în Culthers, așa că știa că ea și Damian aveau să-și ia rămas-bun înainte de sfârșitul zilei. Încă simțea în adâncul sufletului că Henry era acolo, fie ascunzându-se, fie pretinzând că era propriul frate, Jack. Însă vânătoarea nu luase sfârșit. Iar Casey se simțea în continuare torturată.

Nu ar fi trebuit niciodată să facă dragoste cu Damian. Nu ar fi trebuit să-și lase trupul să-i dicteze, atunci când mintea ei știa mai bine. Satisfacerea curiozității nu reușise decât să o facă să-și dea seama ce altceva avea să mai piardă odată cu plecarea lui. Era oricum suficient de rău că avea să-i fie dor de el. Dar știa că așa avea să se întâmple. Reușise cumva să se atașeze de el într-un fel care nu avea nimic de-a face cu mariajul lor temporar. Fusese nesăbuită să lase să se întâmple așa ceva – nu că ar fi avut în vreun fel de ales.

Resimțea acum deja pierderea. Aceasta era partea neobișnuită. El nici măcar nu plecase, dar ea știa că avea să o facă în curând, și ura felul în care acest lucru o făcea să se simtă.

Nu ar fi trebuit să se răzbune pe el, totuși, dar asta era exact ce făcuse cu o zi în urmă. Nu era vina lui că nu erau și nici nu aveau să fie vreodată compatibili. Fuseseră crescuți în moduri prea diferite, în două culturi total diferite. Ea s-ar fi simțit nefericită în lumea lui, iar el într-a ei, iar acest lucru nu avea nici o rezolvare.

Nu-și făcuse treaba așa cum se cuvenea în ziua precedentă, însă corectase acest lucru în această dimineață, când se oprise la o discuție cu domnișoara Larissa, învățătoarea din oraș și proprietara

pensiunii la care se cazase. Mai vorbise de asemenea cu câteva persoane cu care se întâlnise în drum spre grajd. Toți spuseseră același lucru despre Curruthers, ceea ce ea îi transmise apoi lui Damian atunci când îl întâlni la grajd.

– Jack Curruthers nu e în oraș de când pretinde că ar fi. A fost o minciună gogonată, susținută de minciunile acoliților lui.

– Asta este doar opinia ta, sau ai primit confirmări în acest sens? întrebă Damian.

– La început a fost doar o suspiciune, dar m-am gândit că nu-i poate avea în buzunar pe toți locuitorii orașului, așa că a fost simplu să aflu adevărul. Proprietara pensiunii spune că el a sosit cam în același timp cu ea, cu mai puțin de cinci luni în urmă. Alte două persoane au spus același lucru.

– Au spus ceva despre venirea lui Henry?

– Nici unul nu-și amintește nimic de un frate geamăn, au fost chiar surprinși să audă că individul ar avea unul. Însă un bărbat a menționat că a fost *sfătuit* de comitetul electoral al lui Curruthers să voteze pentru acesta.

Damian ridică dintr-o sprânceană.

– Sună a amenințare?

– Venind din partea acelor trepăduși? Cred că a fost mai degrabă o promisiune.

– Intenționează așadar să-și facă loc cu forța în biroul primarului?

– Nu ar fi pentru prima dată.

– Într-un oraș mare, nu m-ar mira o asemenea tactică. Aș fi crezut însă că lucrurile stau altfel aici, unde oamenii își croiesc vieți noi.

– Ah, dar Curruthers nu este de aici; el vine dintr-un oraș mare. Mai mult, corupția se poate găsi peste tot, Damian, dacă o cauți suficient de bine. Nu este atât de des întâlnită acolo unde toată lumea cunoaște pe toată lumea, așa cum se întâmplă în majoritatea orașelor din vest. Însă în ceea ce-l privește pe Jack, întrebarea este dacă ar minți în cazul în care este cu adevărat geamănul lui Henry, și nu chiar Henry, care pretinde a fi Jack?

– Crezi că ne trimite după potcoave de cai morți, doar pentru a câștiga niște timp, să poată dispărea din nou?

– Nu, nu cred că vrea să plece și să renunțe la ce are aici. Mai probabil este că i-am creat o problemă pe care va încerca să o elimine.

– Te aştepţi să avem necazuri?

– Fii sigur.

În starea în care era, Casey abia aştepta necazurile.

– Atunci de ce să ne deranjăm să mergem până în Sanderson să trimitem telegrama aceea?

– Pentru că avem nevoie de toate dovezile pe care le putem strânge înainte de a-l înfrunta. Ceea ce-mi aduce aminte – presupun că ştii numele mătuşii sale din New York, de vreme ce nu ai întrebat asta ieri.

– Da. După dispariţia lui Henry, a fost şi ea interogată. A jurat că era nevinovat, incapabil să facă ceva atât de mişelesc – acestea au fost întocmai cuvintele ei. Nu uita, el a întreţinut-o întreaga lui viaţă. Aş fi fost surprins dacă nu l-ar fi apărat cu orice preţ.

– Nu a pomenit niciodată despre existenţa unui frate geamăn?

– Nu, dar nici nu a cooperat foarte mult, după cum îţi poţi imagina. A răspuns la întrebările care i s-au pus, fără a mai adăuga nimic în plus care ar fi putut ajuta la găsirea lui.

Casey dădu din cap.

– Ei bine, să pornim. Cu cât mai repede trimiţi telegrama, cu atât mai repede ne putem întoarce aici, să ne terminăm treaba.

– Crezi aşadar că Jack *este* Henry?

– De fapt, nu. Ceea ce cred, însă, este că ştie unde e Henry. Aici sau altundeva, ştie. Partea interesantă va fi să-l facem să ne spună unde se ascunde.

Damian se încruntă.

– Sper că nu sugerezi să-l bat până ne spune, nu?

Casey rânji.

– Doar în ultimă instanţă.

Capitolul 30

Așteptându-se la necazuri, Casey nu dormi prea bine în prima noapte pe drumul către Sanderson. La fel se întâmplă și cu Damian, așa că făcură cu rândul de pază de-a lungul întregii nopți. Nimeni nu apăru însă pentru a insista să părăsească regiunea și să-l lase în pace pe în-curând-primarul Curruthers.

Damian trimise telegrama și se cază la hotel în așteptarea răspunsului, încercând să recupereze în același timp somnul pierdut. Casey era încă prea tulburată pentru a se retrage. Hoinări până la cel mai gălăgios dintre cele două baruri din centrul orașului, bău cel puțin un pahar la bar, apoi ceru să se alăture unuia dintre cele trei jocuri de poker care se desfășurau înăuntru.

Alese masa la care jucătorii păreau că se distrează mai degrabă decât să parieze prea serios, cu trei indivizi care făceau o mulțime de glume și povesteau în timp ce jucau, ceea ce era exact ce avea ea nevoie, cel puțin în privința povestitului. O primiră cu brațele deschise, ca și cum ar fi cunoscut-o de ani întregi, începând chiar să o tachineze în privința vârstei și a abilităților ei de a juca poker.

Ea lăsă să treacă o jumătate bună de oră, timp în care pierdu cu consecvență, înainte de a pune prima întrebare aparent întâmplătoare.

–Ați auzit vreunul de Jack Curruthers, bărbatul care candidează la funcția de primar din Culthers?

–Nu prea. De ce? întrebă John Wescot.

John se prezentase drept singurul dentist din oraș și garantase o experiență lipsită de orice durere, în cazul în care Casey ar fi avut nevoie de serviciile sale. Ea reușise să se abțină să nu pufnească în timp ce refuzase oferta lui.

–Am auzit că este un cocoșel care încearcă să pășească pe niște urme prea mari pentru el, spuse Bucky Alcott.

Bucky lucra ca bucătar la una dintre fermele locale. Până să menționeze acest lucru, Casey nu-și dăduse seama că era sâmbătă seara – acesta fiind motivul aglomerației din taverne, cu toate ajutoarele de la ferme ieșite în oraș pentru distracția obișnuită de la sfârșitul săptămânii.

– Tocmai am fost acolo, replică ea, pe un ton la fel de nepăsător, în timp ce studia cărțile pe care le avea în mână. Am auzit de la mai multe persoane că oamenii lui îi cam presează pe cei din oraș să voteze cu el.

– Oare de ce nu mă surprinde deloc? remarcă Peter Drummond, clătinând din cap.

Pete era și el un fel de ageamiu, deoarece sosise în vest doar cu doi ani în urmă. Cu toate acestea, se adaptase destul de ușor, adoptase chiar argoul local, deși acest lucru însemna că măcelărea limba pe care, fără îndoială, era capabil să o vorbească cu o dicție perfectă. Era vânzător de arme și-și deschisese un magazin aici, în Sanderson.

– Îl cunoști așadar pe Jack? îl întrebă Casey pe Pete.

– Nu, dar l-am văzut când a trecut pe aici în drumul său spre Culthers. Micuțul se comporta ca și cum ar fi fost proprietarul orașului – al întregului stat, de fapt. N-am întâlnit niciodată pe cineva atât de arogant în mod fățiș.

– Știi cine sunt indivizii care lucrează pentru el în Culthers?

– S-ar putea să fie Jed Paisley și băieții lui, spuse dentistul încruntându-se meditativ. Au lucrat un timp la ferma Hastings, pe la jumătatea drumului spre Culthers, dar am auzit că s-au plâns că era o muncă prea domoală pentru ei, așa că au plecat de-acolo.

– Probabil că ai dreptate, John. Sora mea a trecut pe-acolo acum câteva săptămâni și mi-a spus că i-a văzut pe Jed și pe unul din băieții lui în Culthers – îmbrăcați în costume, nici mai mult, nici mai puțin. Ți-l imaginezi pe individul ăla în costum? râse Pete.

– Cine este Jed Paisley acesta? întrebă Casey.

– Ei bine, conform zvonurilor, pentru că nimic nu a fost confirmat în vreun fel, a făcut parte din banda Ortega, cea care a împrăștiat teroare de-a lungul drumului spre Mexic, îngrozind țăranii și ucigând doar din plăcere. Pete devenea tot mai pasionat de subiectul discuției. Asta s-a întâmplat timp de vreo doi ani, după care a încercat să se angajeze legal, lucrând pentru câțiva fermieri din această regiune.

Anul trecut a ucis pe cineva chiar aici, în barul ăsta. S-a întâmplat dintr-un motiv prostesc, dacă mă întrebi pe mine, dar a scăpat totuși cu fața curată.

Casey era prea curioasă pentru a ignora asta.

– Care a fost motivul?

– Din ce am auzit eu, victima a vrut să-i facă lui Jed un bine, așa că i-a șoptit acestuia la ureche că uitase să se încheie la pantaloni după ce se întorsese de la toaletă. Jed a luat asta ca pe o insultă, așa că l-a împușcat pe loc.

Casey clătină din cap.

– Puțin cam irascibil.

– Nu, e foarte irascibil. Jed nu e deloc un tip cumsecade. Nimeni nu i-a dus lipsa când a încetat să mai vină pe-aici. Pete își sublinie cuvintele dând cu emfază din cap.

– A trebuit să-i scot odată un dinte, interveni John. Nu cred că am mai transpirat vreodată la fel de mult. Și-a ținut mâna pe pistol tot timpul.

– Bănuiesc că *băieții* lui sunt croiți din același aluat, nu? întrebă Casey.

– O, da, confirmă Pete. Sunt cinci cu toții. Nu e așa rău dacă te întâlnești cu unul sau doi dintre ei, de vreme ce nu se dau peste cap să stârnească necazuri, doar că nu le ignoră dacă le ies în cale. Dar când se adună toți cinci și beau până nu mai știu de ei, de obicei cineva sfârșește rănit. Iar șeriful se teme prea tare de ei pentru a face ceva.

– Este așadar de presupus că sunt cu toții pistolari rapizi? dori Casey să clarifice.

John ridică din umeri.

– Nu pot spune cu siguranță. Aș spune mai degrabă că au o țintă bună.

– Mason e rapid, se auzi glasul lui Bucky. L-am văzut demonstrând rapiditatea cu care scoate pistolul din toc o dată când încerca să o impresioneze pe domnișoara Annie, pe când o curta. Dar, așa cum a spus John, Jed poate nimeri orice țintă pe care vrea să o nimerească. Niște copii au deranjat cuibul unor viespi într-o duminică, tocmai când Jed trecea prin apropiere, și al naibii să fiu dacă nu a împușcat săracele viespi în loc să se ferească din calea lor; chiar și-a reîncărcat pistolul pentru a le ucide pe toate. Cei mai mulți spun că copiii

aceia au fost norocoși că nu i-a împușcat și pe ei. Adevărul este că poate ar fi făcut-o, dacă ei nu ar fi fugit mâncând pământul.

– Știți ceva despre ceilalți trei? mai întrebă Casey.

– Cel mai tânăr e Jethro, care este fratele mai mic al lui Jed. A venit aici și i s-a alăturat lui Jed acum câțiva ani. Este un mic agresor care se scaldă în reputația fratelui său și profită de aceasta, dar n-ar valora nimic dacă ar fi singur.

John se făcu auzit din nou.

– Lui Elroy Bencher îi place să facă pe durul, dar fără să scoată de fapt pistolul. Se consideră de neînvins în lupta cu pumnii. Adevărul este că încearcă de mult timp să convingă pe cineva să se ia la bătaie cu el, dar oamenii de aici nu sunt proști. Singurul care a acceptat provocarea lui Elroy s-a ales cu spinarea ruptă și nu a mai putut merge de atunci.

Casey făcu o grimasă.

– Iar ultimul?

Peter scutură din cap.

– Nimeni nu știe prea multe despre Candiman, ceea ce-l face și mai periculos, dacă mă întrebi pe mine. Este tăcut, prea tăcut, și mereu cu ochii în patru.

– Interesant nume, remarcă Casey.

– Așa își spune el. Prietenii lui îi spun doar Candy, iar când sunt toți împreună, îl poți vedea pe cel puțin unul dintre ei aruncându-i vreo bomboană. Cred că nu l-am văzut niciodată fără ceva dulce în gură.

– Mi-ar plăcea să-l aduc pe scaunul meu, chicoti John. Asta doar dacă-și lasă pistoalele în afara cabinetului.

Toți chicotiră auzind asta. În cele din urmă, Peter se gândi să întrebe:

– De ce toate întrebările astea, Kid?

Casey dădu cea mai simplă explicație care nu avea nevoie de detalii suplimentare.

– Am avut o mică dispută cu acest Curruthers și trupa lui când am fost în Culthers, iar cum afacerile mă vor duce înapoi acolo, am vrut doar să știu dacă am de ce să mă îngrijorez.

– Eu aș sta departe de ei, dacă aș fi în locul tău, sugeră John.

– Nici nu m-aș mai întoarce în Culthers, adăugă Bucky.

– Fii mulţumit că ai scăpat întreg prima dată, Kid. Nu-ţi forţa norocul cu o nouă încercare, fu comentariul lui Pete.

Înainte de a pleca, Casey le mulţumi tuturor pentru sfaturile binevoitoare oferite. Păcat că nu avea să le urmeze, totuşi. Dar de fapt nu era decât puţin îngrijorată de pistolarii angajaţi de către Jack. La urma urmei, nici măcar nu purtau pistoalele asupra lor, probabil pentru că acest lucru ar fi dăunat imaginii politice a lui Jack. Dar cât de periculoşi puteau fi fără ele?

Capitolul 31

Ambuscada avu loc la aproximativ o oră de Sanderson, a doua zi dimineață. Prima împușcătură veni din direcția unui pâlc de copaci din stânga lor, care mărginea o râpă foarte abruptă. A doua sosi din fața lor, dintr-un loc în care drumul era îngustat din cauza unei grămezi de bolovani care aproape că blocau calea. Nu era singurul drum pe care se putea ajunge în Culthers, doar că era cel mai rapid – și, deocamdată, era blocat.

Dar adevărul era că nu li se ceruse pur și simplu să se întoarcă și să găsească alt drum. Erau niște împușcături serioase, suficient de serioase pentru a o face pe Casey să caute repede adăpost și să-i strige lui Damian să facă același lucru. Din nefericire, aleseseră părți diferite ale drumului, Casey ascunzându-se în spatele unuia dintre bolovanii mari din partea dreaptă, iar Damian între copacii din partea stângă.

Asta făcu să nu poată discuta nimic despre strategie, însă Damian părea să nu ducă lipsă de sfaturi. El răspundea deja la focurile de armă. Casey își scoase pușca și făcu același lucru. Se aștepta ca focurile să vină din cinci direcții diferite, însă putu detecta doar două – ceea ce nu însemna mare lucru, de vreme ce nu avea o perspectivă clară asupra întregii zone.

Nu se așteptase însă la o ambuscadă în plină zi. Un raid nocturn, da, însă în timpul zilei, când exista probabilitatea sporită de a identifica trăgătorii? Desigur, asta dacă trăgătorii nu intenționau să elimine orice martor, caz în care nu mai conta dacă era vorba de noapte sau de zi.

Însă după tot ceea ce aflase în seara precedentă despre Jed Paisley și acoliții lui, ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva. De vreme ce ambuscada ar fi putut avea loc înainte ca ei să ajungă în Sanderson – fusese suficient timp și suficiente ocazii –, era clar că Jed așteptase înainte de a face ceva, în cazul în care Casey și Damian ar fi decis

să pornească mai departe la drum în loc să se întoarcă în Culthers. Probabil că Jack dăduse ordin să fie opriți *doar dacă* s-ar fi întors.

Trimise o salvă de gloanțe în direcția copacilor, la vreo șase metri de locul în care se ascunsese Damian. În acel loc era localizat cel mai apropiat trăgător, așa că ea era îngrijorată din cauza lui. Desigur, dacă nu ar fi fost îngrijorată de faptul că cineva s-ar fi putut strecura în spatele lui Damian, ar fi fost mai atentă la ce se întâmpla în spatele ei...

– Salut, Kid. Ar fi trebuit să ne urmezi sfatul și să te duci de unde ai venit.

Ea recunoscu imediat vocea din spatele ei. John Wescot, dentistul din Sanderson. Doar că nu avea nici un sens ca el să fie aici, cu o pușcă ațintită asupra ei – recunoscuse și sunetul inconfundabil al puștii pregătite pentru tragere, cu puțin înainte ca el să vorbească.

Însă atunci când începu să se întoarcă pentru a-l vedea cu ochii ei, de vreme ce mintea ei nu putea accepta faptele, îl auzi spunând:

– Nu mișca – decât pentru a pune jos, încet, pușca aia.

Ea făcu întocmai. Pușca era oricum prea greoaie pentru mișcări rapide, iar el nu pomenise nimic despre pistolul ei cu șase gloanțe, probabil din cauză că ponchoul îl împiedicase să-l vadă. Deocamdată, cel puțin. Nu toată lumea purta pistolul legat de coapsă – cel puțin nu „băieții" la fel de tineri ca ea.

– Ai noroc că suntem noi și nu bătrânul Jed, continuă el pe tonul său nonșalant. Adevărul e că el este mult mai rău decât am lăsat noi să se înțeleagă. Îi place să-și tortureze victimele înainte de a le ucide. I se pare amuzant. Eu sunt plătit să ucid, așa că o fac repede și curat. Nu este nevoie de suferință în plus. Este doar o slujbă, la urma urmei. Unde preferi, în cap sau în inimă? Ambele sunt la fel de rapide, din experiența mea, așa că nu ar trebui să doară prea tare.

Lui Casey nu-i venea să-și creadă urechilor. El vorbea despre moarte ca și cum ar fi fost doar un mic inconvenient. Și de unde naiba știa el dacă durea sau nu?

– Răspunde-mi, te rog, la o întrebare, spuse ea, reușind să vorbească pe același ton nonșalant ca și el. Ai fost angajat pentru treaba asta înainte sau după ce m-am alăturat mesei voastre aseară?

– A fost după ce ai plecat. Adevărul e că ne-a făcut plăcere compania ta, Kid. Nu ni se întâmplă des să ne putem lăuda cu prietenii

noștri ca aseară, spuse el chicotind. A fost de-a dreptul amuzant. Dacă te consolează cu ceva, lui Bucky nu i-a venit prea ușor să accepte slujba, după ce te-am cunoscut și am văzut ce tânăr ești. Dar slujba e slujbă. Nu e nimic personal, sper că înțelegi.

O, înțelegea perfect. Această atitudine era una obișnuită pentru asasinii plătiți; încercau să se absolve de orice vină pe care era posibil să o fi simțit. Desigur, cei mai mulți nu aveau conștiință, așa că vina nu-și făcea loc în micuțele lor minți.

Mai puse o întrebare, mai mult pentru a trage de timp decât dintr-o curiozitate reală.

– Nu ești un dentist adevărat, nu-i așa?

– La naiba, sigur că nu, pufni el. De ce aș vrea o astfel de meserie prostească atunci când există așa ceva, din care câștig mult mai mult? Acum răspunde-mi tu la întrebare, că pierdem timpul. Unde vrei glonțul?

– Între ochi ar fi numai bine – dacă ai curajul să mă privești în ochi întâi.

– Ai gura cam mare pentru cineva atât de tânăr, nu? În regulă, întoarce-te, dar fă-o *foarte* încet, Kid. Nu vreau să devină o problemă.

O problemă pentru cine? Pentru ea, desigur. El fie avea nervi de oțel, fie chiar nu credea că băiatul avea să-i facă necazuri, iar Casey înclina spre cea de-a doua variantă. În fața ei stătea John Wescot. Ce i se părea incredibil era naivitatea de care dăduse dovadă, lăsându-se păcălită atât de ușor și considerându-i niște orășeni inofensivi, ieșiți să se distreze într-o sâmbătă seară.

– Satisfăcut? întrebă el, în timp ce ațintea pușca înspre Casey. Acum este timpul...

Casey se lăsă la pământ, scoțându-și în același timp pistolul. Dar oricât de rapidă era, nu putea compensa faptul că se afla în fața unei puști gata să tragă. Nu reuși decât să-l facă pe John să rateze puțin. Glonțul o nimeri, iar explozia din capul ei o împiedică să vadă dacă măcar reușise să-l ia și pe John cu ea în mormânt.

Capitolul 32

Damian nu putea vedea în spatele bolovanului după care se ascunsese Casey, dar putea vedea pe deasupra lui. Iar când auzi cele două focuri de armă trase aproape simultan și văzu norișorii de fum plutind deasupra aceluiași bolovan, inima îi deveni grea precum plumbul.

Între el și bolovan erau cam doisprezece metri de teren drept, gol, însă acest lucru nu-l împiedică să pornească în goană în direcția bolovanului. Gloanțele loviră pământul la picioarele lui și-i zburară deasupra capului; el nu le observă și nici nu-i păsă că oferea o țintă atât de mare, iar viteza cu care alerga nu avea nici o legătură cu gloanțele.

Ceea ce găsi odată ajuns lângă bolovan fu un trup întins la pământ și un altul sprijinit de o altă piatră, căzut ușor într-o parte. Era un cadavru. Peste tot se vedea sânge.

Casey era cea întinsă pe pământ, iar Damian nu putu suporta. Părea la fel de moartă ca și celălalt, întinsă pe spate, cu brațele în lături și cu pistolul încă ținut strâns în mâna dreaptă. Nu putea spune dacă mai respira sau nu. Era acoperită de sânge, ceea ce-l împiedică să vadă exact unde era rănită.

S-ar fi simțit ușurat dacă și-ar fi dat seama că cea mai mare parte a sângelui nu era al ei, ci venea de la bărbatul pe care îl împușcase în piept de la o distanță atât de mică. Damian nu reuși însă să stabilească acest lucru atunci când îngenunche lângă ea și o luă cu blândețe în brațe.

Atacatorii ar fi putut veni liniștiți să-l atace în acel moment, deoarece el era atent doar la Casey în timp ce o legăna în brațe, încercând să-și controleze teama. Însă de vreme ce restul pistolarilor nu puteau vedea ce se întâmplase în spatele bolovanului, continuară să-și trimită gloanțele în direcția acestuia, mușcând din piatră și aruncând așchii periculoase către pământ. Însă nu se apropiară.

Era numai vina lui, se gândi Damian. El o adusese aici. El o tentase cu mai mulți bani decât câștigase ea vreodată. Dacă ar fi fost mai ponderat cu oferta, ea l-ar fi putut refuza fără probleme și și-ar fi văzut de drum, însă el nu dorise să riște, așa că nu fusese ponderat. Iar acum...

Căldura trupului ei ar fi trebuit să-i spună că nu era moartă încă, dar el era prea supărat pentru a se gândi la asta. Era mult mai ușor să se scufunde în vinovăție și să se blameze, și abia putea respira din cauza nodului uriaș pe care îl simțea în gât, neobservând că ea încă mai respira.

Fu nevoie de un geamăt destul de sonor pentru ca el să iasă din starea în care se afla, un geamăt cauzat nu de durere, ci de faptul că o strângea prea tare în brațe. El lăsă să-i scape un țipăt de bucurie și o puse cu grijă înapoi pe pământ. Ochii ei clipiră de câteva ori, deși nu se deschiseră. Cu toate acestea, era în viață – în viață și probabil sângerând de moarte.

Gândul acesta îl făcu pe Damian să intre din nou în panică și să se grăbească să-i găsească rana și să o panseze. Ea nu se trezi atunci când o împunse pe toate părțile, dar atunci când îi atinse capul, gemu din nou și își deschise ochii – tocmai la timp pentru a-l împușca pe bărbatul care se strecura prin spatele lui Damian.

Damian se întoarse brusc și-l văzu pe individ căzând cu fața în jos. Casey era iarăși inconștientă atunci când el privi din nou în direcția ei, cu pistolul încă fumegând scăpat din mâna ei relaxată, de această dată. El îl îndesă repede în centura lui înainte de a-i examina din nou capul.

Deasupra tâmplei stângi avea o rană de vreo doi centimetri, acolo unde glonțul o zgâriase în zborul său. Părul îi fusese smuls în zona respectivă, ca și cum ar fi fost scalpată pe o suprafață mică. Vârful urechii era înnegrit de asemenea, din cauza căldurii.

Rana sângera încă, însă nu foarte tare. Cel mai tare îl îngrijora însă faptul că era inconștientă de atâta vreme. Loviturile la cap puteau afecta oamenii în multe feluri diferite. El avusese noroc, lovitura recentă pe care o suferise îi provocase doar dureri de cap.

Trebuia să o ducă la un doctor. În plus, trebuia să se asigure că nu avea să se mai tragă asupra lor pe drum. Asta însemna că trebuia să se ocupe de ultimii atacatori – sau de ultimul, deoarece acum

auzea focuri trase dintr-o singură armă. Desigur, asta nu însemna prea mult; puteau fi și alții ascunși. Găsirea locului unde-și lăsaseră caii ar fi ajutat la clarificarea acestei incertitudini, așa că porni să facă acest lucru de îndată ce-și legă basmaua în jurul capului lui Casey.

Se târî pe lângă bolovanii uriași, pe burtă, încercând să ajungă înspre nord, în locul unde drumul era îngustat. Se gândea că acolo avea să găsească caii, însă când ajunse acolo nu văzu nici un cal și nici un semn că ar fi fost acolo, așa că se întoarse lângă Casey.

Focurile de armă se auzeau în continuare, îndreptate către locul în care fusese văzut ultima oară. Însă pe când ajunse la drumul îngustat, focurile încetară cu totul. Din nou, asta nu însemna mare lucru, de vreme ce puteau exista nenumărate motive pentru această situație, dar el se grăbi oricum să ajungă înapoi la Casey – doar pentru a vedea că aceasta dispăruse.

Cele două cadavre erau încă acolo, dar Casey și armele lor nu mai erau. Calul ei dispăruse, de asemenea. Cu toate acestea, el *știa* că nu l-ar fi abandonat acolo. Nu ar fi avut nici un motiv, doar dacă nu l-ar fi crezut mort. Dar ar fi verificat acest lucru întâi – asta dacă nu cumva uitase cu totul de existența lui. Acesta era unul dintre lucrurile în legătură cu care fusese îngrijorat mai înainte.

Auzise de lovituri la cap care făcuseră persoanele să-și uite prietenii, chiar și familiile, sau întreaga existență de până atunci. Dacă ea se trezise și părăsise așa locul, ce altceva ar fi putut crede Damian? Poate că deocamdată nu-și aducea deloc aminte de el.

Capitolul 33

Casey se trezi aruncată peste șaua unui cal care galopa, lucru care-i trimise o durere fulgerătoare prin tâmple. Primul ei gând fu că Damian ar fi putut cel puțin să o țină drept în șa, nu în această poziție înjositoare. Începu să-i spună asta, însă observă că piciorul de lângă al ei nu era al lui Damian – cel puțin cizma nu era.

Îl împușcase pe John Wescot. Nu era absolut sigură, însă credea că-l împușcase și pe Pete Drummond. Era așadar Bucky, ultimul dintre cei trei, cel care o căra acum? Dar de ce? Dacă o găsise, de ce nu terminase pur și simplu treaba pentru care fusese angajat?

„Dacă te consolează cu ceva, lui Bucky nu i-a venit prea ușor să accepte slujba, după ce te-am cunoscut și am văzut ce tânăr ești."

Își aminti acum acele cuvinte și se consolă cu ele. Bucky nu voia s-o ucidă. O ducea departe pentru a nu trebui s-o omoare – *dacă* era Bucky și nu Jed Paisley sau unul dintre băieții lui.

Dar ce alternativă avea de fapt Bucky? Să-i dea pur și simplu drumul? Se îndoia. Acceptase însărcinarea, chiar dacă nu-i plăcuse. Nu-și imagina ce ar fi putut face în schimb. De fapt, cum ar fi trebuit să negocieze cu el? Să fie indignată? Să-l certe pentru că încercase să o ucidă? Să facă apel la conștiința lui? Poate că avea să obțină efectul opus.

Durerea îi fulgeră din nou prin cap, amintindu-i cât de serioasă era încă situația. Se abținu să ducă mâna la cap, pentru a evalua severitatea rănii. Nu voia ca Bucky să știe deocamdată că se trezise. Dar nu putea fi atât de rău, de vreme ce putea gândi limpede...

Asta era! Putea face pe proasta, pretinzând că rana îi afectase memoria. El nu ar fi avut nici un motiv pentru a nu o lăsa să plece, dacă ea nu mai ținea minte nimic despre Culthers, despre el sau despre orice altceva. Ar rezolva dilema în locul lui. Asta, dacă el era suficient de deștept pentru a-și da seama singur de soluție, ceea ce ea spera

din toată inima, de vreme ce ea nu-l putea ajuta să facă asta, dacă nu ştia de ce fusese împuşcată.

Acum, dacă reuşeau să ajungă acolo unde o ducea înainte ca ea să dea afară tot ce avea în stomac...

Din poziţia ei cu susul în jos, părea că se îndreptau spre o fermă, deşi nu una funcţională, ci una care fusese probabil cumpărată ieftin de către un fermier care renunţase şi se mutase de acolo. Un loc drăguţ pe care Bucky să-l numească „acasă" – asta dacă nu era căutat de oamenii legii. Poate că împărţise casa cu cei doi prieteni morţi. Casa era suficient de mare pentru ca trei persoane să locuiască confortabil acolo.

El nici măcar nu verifică dacă ea îşi recăpătase cunoştinţa înainte de a descăleca şi de a o arunca peste umăr, cărând-o în interiorul casei. Ea făcu tot ce putu pentru a nu mormăi atunci când stomacul îi fu presat de umărul lui osos. Apoi fu aruncată literalmente pe podea. Poate că avusese speranţe false. El dusese un pic prea departe lipsa de consideraţie pentru bunăstarea ei, însă asta îi oferi scuza de a se trezi gemând.

Îşi deschise ochii şi văzu că într-adevăr Bucky Alcott era aplecat deasupra ei, uitându-se la sângele care îmbiba deja basmaua încă legată în jurul capului ei.

– Cine sunteţi?

– Nu mă prosti, Kid. Mă cunoşti suficient de bine de seara trecută.

– Vă înşelaţi, domnule. Nu v-am mai văzut niciodată.

– Ascultă, băiete, nu sunt pr...

– Băiat? îl întrerupse ea pe un ton indignat. Ce vreţi să spuneţi cu *băiat?* Sunteţi orb? Sunt femeie, nu vă purtaţi ca şi cum n-aţi şti.

El îşi îngustă privirea, apoi ţâşni în picioare şi strigă:

– Lua-m-ar toţi dracii, o femeie! Atunci ce naiba faci îmbrăcată în hainele astea, arătând ca un fermier de cincisprezece ani?

Ea se uită la hainele pe care le purta, însă nu observă decât sânge, iar surprinderea ei fu naturală şi o făcu să uite pentru moment rolul pe care îl juca.

– Sunt pe moarte? Cu atâta sânge...

Pufnetul lui o întrerupse.

– Nu cred că este tot al tău.

Ea își aminti la timp să facă în continuare pe neștiutoarea.

– Al cui este, atunci?

– Habar n-am, minți el. Așa erai atunci când te-am găsit.

Făcea o glumă? Ea alese să creadă că nu, și se întoarse la evaluarea hainelor pe care le purta, spunând încruntată:

– Cât despre hainele acestea bărbătești, nu știu de ce le-aș purta, să fiu sinceră. Probabil pentru că am călărit mult. Port pantaloni atunci când sunt pe pășune, sunt sigură de asta.

– Spui asta ca și cum nu ai fi prea sigură.

Încruntarea ei se adânci.

– Ei bine, nu prea. Se pare că am dificultăți în a-mi aminti anumite lucruri. Am urmat vreun tratament? De aceea am memoria atât de încețoșată? Și de ce naiba îmi simt capul ca și cum ar fi luat foc?

El tuși.

– Cred... cred că ai fost împușcată în cap, domnișorică.

– Poftim? Cine ar îndrăzni?

– Să nu-ți sară țandăra! Adevărul e că ar fi trebuit să fii moartă. Un alt lucru e că eu ar fi trebuit să te omor. Dar cu John și cu Pete...

Ea fu extrem de dezamăgită de faptul că el recunoscuse așa ceva. Evident, nu-și dăduse seama de beneficiile pierderii ei de memorie. Însă își continuă rolul.

– *Dumneata* m-ai împușcat?

– Nu, nu eu, mormăi el. Dar așa cum am spus, ar cam trebui.

– De ce? Ce ți-am putut face să merit ceva atât de...

– Mie nu mi-ai făcut nimic. A fost doar o slujbă pentru care am fost plătit. Nimic personal, înțelegi?

Era incredibil cum prietenii tindeau să aibă aceeași filosofie pentru a-și ușura conștiința.

– Aveți de gând să mă ucideți? Asta vreți să spuneți?

– Ai fi deja moartă dacă asta intenționam. Te-am adus aici să stăm de vorbă și să te conving să stai departe de Culthers, să nu fie nevoie să te omor.

– Cine este Culthers?

– Cine? Este un... nu contează. Dacă nu știi, cu atât mai bine.

În sfârșit își dădea seama. Casey începuse să se întrebe...

– Dumneata știi cine sunt? îl întrebă ea. Nu-mi amintesc nici măcar de unde vin. La naiba, asta este foarte frustrant!

El nu părea foarte compătimitor, de fapt era de-a dreptul bucuros să audă asta.

– Am observat numele KC pe harnașamentul calului tău. Asta este o fermă din estul Texasului. Poate că merită să întrebi pe cineva din regiunea respectivă dacă te cunoaște.

Ea era uimită că Bucky auzise de ferma KC, atât de departe în vest cum era. Faptul că se gândise la marca KC fusese o muncă demnă de un detectiv. Iar faptul că îi menționase aceste lucruri nu puteau decât să însemne că intenționa să-i dea drumul.

– Este o idee excelentă. Nu m-aș fi gândit niciodată. Dar... unde este ferma aceea?

– Pe drumul de Waco, am impresia. Nu am fost niciodată în direcția aia, am auzit doar povești, din cauză că este o fermă mare. Cel mai ușor este să iei trenul spre est.

– Este vreun tren în apropiere?

– Da, și voi fi bucuros să te urc în el, o asigură el.

– Ce drăguț din partea dumitale, replică ea. Dar nu ar trebui să mă vadă un doctor întâi?

– Păi nu știu. Lasă-mă să mă uit puțin la capul tău.

Îi îndepărtase basmaua înainte de a primi permisiunea ei și îi ridica părul – care se lipise deja de rană – pentru a vedea mai bine. Durerea proaspătă îi aduse lacrimi în ochi, însă scrâșni din dinți și-l lăsă să îi inspecteze rana timp de un minut.

– Ar trebui pusă o copcă sau două, spuse el. Vrei să aduc un ac?

– Este atât de adâncă?

– Nu, dar nu strică niciodată să coși o rană.

Pe naiba!

– Cred că sunt bine așa, mulțumesc. Dar aș putea primi niște apă, să mă curăț? Și coburii mei – ar trebui să am acolo niște haine curate, nu credeți?

El era foarte cooperant, luând totul în considerare. O duse într-adevăr în Sanderson, direct la gară, unde-i cumpără el însuși biletul. Ea spera că urma să fie nevoie să aștepte trenul, pentru a avea timp să-și facă un plan, însă nu avu noroc; ajunseră la timp pentru ca el să o escorteze în compartiment. De ce avea impresia că era alungată din oraș?

El o părăsi dându-i un ultim sfat:

– Dacă, adică *atunci când* îți revine memoria, fă-ne un serviciu amândurora, domnișorico, și uită de ce ai venit în partea aceasta a țării. Ar fi o rușine să trebuiască totuși să te ucid.

Ar fi fost o rușine și ca *ea* să trebuiască să-l ucidă pe el. Într-un fel, el îi salvase viața – hotărându-se să i-o cruțe. Dar ea avea să se întoarcă. Treaba ei aici nu era nici pe departe terminată. Trebuia doar să-l evite pe Bucky, asta era tot.

Capitolul 34

Trecuseră zile întregi de când o văzuse ultima dată pe Casey. Damian ajunsese repede în punctul în care, dacă cineva îl privea urât, i-ar fi smuls probabil persoanei respective capul. Era frustrat peste măsură de faptul că nu reușea nicidecum să afle ce se întâmplase cu Casey. Îi luase o zi întreagă să caute meticulos prin Sanderson până să își dea seama în cele din urmă că era posibil ca ea să nu fi plecat de una singură de acolo. Ultimul atacator ar fi putut-o găsi și lua din adăpost.

„De ce, totuși?" era întrebarea agonizantă care-i ocupa mintea și-l făcu să nu închidă un ochi în noaptea aceea. Plecase ea? Îl văzuse cumva pe ultimul pistolar și-l urmărise? Sau el o urmărise pe ea? Era evident că amândoi plecaseră, de vreme ce el își găsise doar propriul cal în apropiere.

Se întorsese repede în Sanderson și-l luase cu el pe șerif. Însă urmele cailor fuseseră imposibil de descifrat: se încrucișau cu prea multe alte urme, punând capăt acelei încercări.

Șeriful pretinse că nu-l cunoștea pe nici unul dintre bărbații morți și negase cu hotărâre că ar fi știut cine era cel de-al treilea bărbat. Damian nu știuse dacă să-l creadă sau nu, deși bărbatul negase suficient de mult pentru ca el să încline totuși spre „nu". Cu toate acestea, nu putea face nimic în absența unei dovezi clare.

Însă astfel îi rămăsese doar o singură opțiune pentru a-l identifica pe cel care-i angajase pe pistolari. Nu avea nici o îndoială că aceștia fuseseră cumpărați. Curruthers.

Într-o zi și jumătate se întoarse în Culthers, fără a se mai deranja să doarmă. Calul său nu fusese foarte recunoscător, așa cum nu fu nici trupul lui, însă era prea îngrijorat de soarta lui Casey pentru a mai fi preocupat de confort.

Ajunse la miezul nopții și se duse direct la pensiunea în care se cazase Casey, nu pentru că ar fi crezut că era acolo, ci pentru

că se gândea că învățătoarea era puțin probabil să se afle pe statul de plată a lui Jack. Un funcționar de la hotel era, în opinia lui, mult mai puțin de încredere.

Din nefericire, proprietara fu greu de trezit, și nici nu era foarte dispusă să-l primească la acea oră târzie. Trebui să-i dea o explicație rapidă a evenimentelor din ultimele câteva zile înainte ca ea să fie de acord să-i ofere o cameră. Din fericire, îl detesta pe Jack Curruthers.

Oricât de mult și-ar fi dorit Damian să-l caute imediat pe Curruthers sau pe unul dintre amicii lui, era frânt de oboseală și trebuia neapărat să se odihnească puțin. Însă ceru să fie trezit în zori, iar proprietara îi făcu pe plac. Îi dădu, de asemenea, numele tuturor celor despre care știa că lucrau pentru Jack, precum și adresa unuia dintre ei, iar Damian se îndreptă într-acolo prima dată.

Îl găsi pe Elroy Bencher încă în pat la acea oră matinală, încă adormit, ceea ce-i ușură pătrunderea în casă. Individul își lăsase ușile neîncuiate și cele mai multe ferestre deschise. Era singur în casă, din fericire. Damian nu voia să sperie vreo femeie cu ceea ce avea de gând să facă – adică să-l bată măr pe bărbat, dacă nu obținea răspunsurile pe care le căuta.

Proprietara pensiunii uitase să-i menționeze, totuși, cât de mare era Elroy, iar Damian nu băgase de seamă atunci când îl întâlnise ultima dată, fiind concentrat numai asupra lui Jack întregul timp. Însă băgă de seamă acum, când lipi țeava puștii de obrazul lui Elroy înainte de a-l lovi, trezindu-l, iar individul se ridică în capul oaselor, cu pieptul gol, mugind.

– Nu mișca prea mult, Elroy, îl avertiză Damian. Altfel ți-ai putea găsi capul în cealaltă parte a camerei.

Elroy își îngustă privirea în direcția lui. Soarele abia răsărise, iar dormitorul, așezat în partea de vest a casei, nu primea prea multă lumină, așa că întrebarea lui fu de înțeles.

– Cine naiba ești?

– Ți se pare cunoscut numele de Damian Rutledge? Am încercat să-ți arestez șeful, îți amintești?

– Ah, tu erai, mormăi Elroy. Nu credeam că ești suficient de prost să te întorci aici.

– Iar eu nu credeam ca tu și prietenii tăi să fiți suficient de proști încât să încercați să mă împiedicați. Vă cam recunoașteți vinovăția așa-i, nu?

– Nu știu despre ce vorbești, spuse Elroy pe un ton bătăios.

– Sigur că știi, replică Damian. Dar dacă trebuie să-ți silabisesc, am s-o fac. Vorbesc despre cei trei bărbați pe care i-ați trimis să mă atace pe mine și pe flăcăul care mă însoțește, când ne întorceam aici. Doi dintre ei sunt morți, apropo.

Observă felul în care mușchii individului se încordară la ultima sa remarcă. În ceea ce-l privea, era toată confirmarea de care avea nevoie. Însă Elroy era hotărât să facă în continuare pe prostul.

– Ești nebun. Niște oarecare vă atacă pe drum și dați vina pe domnul Curruthers? Ca și cum lui i-ar păsa unde mergeți și ce faceți? Nu are de ce să se teamă de tine, Rutledge. Nu el este bărbatul pe care îl cauți.

– Nu? Ei, asta nu prea contează deocamdată, deoarece, Elroy, tot ce vreau de la tine sunt numele și adresele celor trei bărbați. Pe cel care se afla încă în viață îl caut.

Elroy pufni.

– Nu te pot ajuta, n-aș face-o nici dacă aș putea. Ai ceva tupeu, să intri așa în casa mea. În orașul ăsta avem legi, să știi.

– Serios? Și șeriful e în buzunarul lui Jack?

– Ieși naibii de aici înainte să mă enervez, mugi Elroy la el. Nu am nici un răspuns pentru tine.

– Nu sunt de acord, replică Damian calm. Îmi vei spune ce vreau să știu – într-un fel sau altul.

– Serios? fu rândul lui Elroy să rânjească acum. Și cum anume vrei să faci asta? Dacă tragi cu pușca aia, șeriful te va aresta. Cum vrei așadar să mă faci să-ți răspund, micuțule?

Damian știa că era întărâtat în mod deliberat. Elroy ardea de nerăbdare să se măsoare cu el; o putea vedea în ochii lui. Deși trecuse mult timp de când nu se mai bucurase de o luptă cu pumnii, una în care nu trebuia să se îngrijoreze că avea să rupă nasul cuiva, exista posibilitatea să nu fie el câștigătorul acestei lupte. Dar ce naiba? Și el ardea de nerăbdare să-și descarce frustrarea pe cineva, iar Elroy Bencher promitea măcar o luptă pe cinste, nu una care să se termine după numai un pumn.

Își așeză pușca sprijinită de masa de lângă pat și spuse:

– Ei bine, să începem cu asta, este în regulă?

Era uimitor felul în care pumnul lui reușea mereu să-și lovească ținta, însă nasul lui Elroy era la fel de sensibil ca majoritatea – rupându-se după o singură lovitură. Uriașul urlă de durere, în timp ce sângele îi picura pe pieptul gol. În următoarea secundă, încercă să-l doboare pe Damian aruncându-se spre el. Nu era cea mai strălucită idee, mai ales că o făcuse din poziție șezândă. Damian făcu doar un pas înapoi, iar trupul mare al lui Elroy sfârși întins pe podea, la picioarele sale.

Ar fi trebuit să-l lovească cât timp era căzut, chiar ar fi trebuit, însă simțul dreptății nu-l lăsă. Însă faptul că-i permisese lui Elroy să se ridice în picioare fu una dintre greșelile majore ale vieții lui. Pumnii bărbatului erau ca niște ciocane de oțel, iar el avea o rezervă inepuizabilă de forță pentru fiecare lovitură dată. Începu de îndată să lovească, mult prea repede pentru placul lui Damian.

Acesta reuși să rămână în picioare doar printr-un efort de voință, în ciuda loviturilor pe care le încasa. Din când în când reușea și el să dea câte un pumn, deși nu părea să facă vreo diferență. O luptă îndelungată? Începea să creadă că nu avea să se sfârșească niciodată. Însă avu dintr-odată noroc...

Un singur pumn de-al său reuși să-i rupă două coaste lui Elroy, în partea dreaptă, făcându-l să icnească de durere. De la acest punct încolo, individul încercă mereu să-și protejeze partea aceea cu brațul drept. Fie că durerea afecta precizia loviturilor pe care le dădea cu mâna stângă, fie că aceasta nu avea aceeași forță, însă loviturile lui deveniră tot mai lipsite de precizie.

În câteva minute, Elroy era din nou la podea, iar de această dată Damian nu ar mai fi ezitat să-l lovească, uitând de orice principiu.

– Dacă nu vrei să-ți lovesc cu piciorul ăsta coastele rupte, dă-mi numele pe care le vreau.

Iar Elroy o făcu.

Capitolul 35

Era deja trecut de amiaza celei de-a doua zile atunci când Damian ajunse la ferma lui Bucky Alcott, la marginea orașului Sanderson. Pentru a ajunge atât de repede, renunțase din nou la somn. Casa era așezată la aproape doi kilometri de oraș, exact unde spusese Bencher că era.

Exista posibilitatea ca Alcott să-l recunoască imediat, în ciuda vânătăilor de pe față și a faptului că un ochi îi era atât de umflat că era aproape închis. Însă lui Damian nu-i păsa.

Fumul care ieșea prin horn îl convinse că Alcott era acasă, așa că se duse la pridvorul îngust din fața casei, descălecă și bătu cu putere la ușă. Dacă Bucky îl văzuse venind și se înarmase, probabil că aveau să facă schimb de focuri de armă. Damian trebuia doar să se asigure că nu-l ucidea pe bărbat înainte de a-și obține răspunsurile.

Ușa se deschise. Bărbatul care stătea în pragul acesteia nu avea nici un pistol în mână. Era de vârstă mijlocie, nu foarte înalt, însă extrem de slab. Părul șaten care pălea și ochii căprui se potriveau cu fața lui bătută de vânt. Picioarele aveau acea postură caracteristică celor care-și petrec prea mult timp călare.

El nu-l recunoscu pe Damian, cel puțin nu de îndată. Probabil că fusese surprins în timp ce gătea, deoarece purta un șorț de bucătărie pătat din greu și avea pete de făină pe un obraz. Își ștergea mâinile de făină pe jumătatea de jos a șorțului.

Ceea ce Bucky recunoscu totuși fu pușca ațintită agresiv asupra lui. Se încruntă în timp ce spuse:

– Este o dovadă de proastă creștere să bați la ușa cuiva cu arma în mână, domnule. În cele mai multe cazuri, lasă impresia greșită.

– Nu și în cazul acesta, replică Damian, apoi întrebă, doar pentru a fi sigur. Ești Bucky Alcott?

Bucky aprobă din cap, însă linia dintre sprâncenele sale se adânci în timp ce întrebă și el, la rândul lui:

– Te cunosc de undeva?

– De vreme ce ai încercat să mă ucizi acum câteva zile, bănuiesc că răspunsul este da. Acum, spune-mi ce s-a întâmplat cu băiatul înainte să...

– Hei, stai puțin! exclamă Bucky. Cineva te-a dus cu zăhărelul. Nu am nici cea mai mică idee...

Damian îl lovi cu dosul palmei pe bărbat, făcându-l să se împiedice de o grămadă de gunoi de lângă ușă. Intră în cameră și se apropie de el, evident sătul să mai audă minciuni înainte de a afla adevărul.

– Pumnii încă mă dor de la felul în care am obținut numele și adresa ta de la Elroy Bencher, spuse el, frecându-și încheieturile. Chiar nu am chef să fac la fel cu tine, dar o voi face, dacă insiști.

– Stai puțin, domnule, spuse Bucky, ridicându-și mâinile într-un gest de apărare. Nu cunosc nici un Elroy Bencher. Oricine ar fi, sună ca și cum te-ar fi mințit cu privire la mine, doar pentru a-ți spune ce doreai să auzi și să-l lași în pace. Dacă te gândești puțin, de ce ți-ar spune ceva, mai ales adevărul? Doar pentru că l-ai bătut puțin?

Afirmațiile lui păreau logice, prea logice, și, la naiba, prea sincere. Damian începu să aibă dubii serioase. Un bărbat de vârstă mijlocie, arătând atât de inocent, putea fi oare un ucigaș plătit? Un bărbat care părea să fie foarte pasionat de bucătărie, putea fi oare un ucigaș plătit?

Pentru numele lui Dumnezeu, individul era fermier. Damian văzuse hambarul în drumul lui spre casă, cotețul găinilor de lângă acesta, țarcul porcilor... chiar dacă nu văzuse nici o cultură în apropiere, aceasta era totuși o fermă. Iar Bencher, ursul acela războinic, ar fi putut minți la sfârșit, spunând orice pentru a-l face pe Damian să iasă din casa lui, lăsându-l în pace, cu coastele lui rupte cu tot.

Damian făcu un pas în spate. Dacă fusese înșelat, și așa se părea, era cu totul nelalocul lui aici, acostând pe cineva care părea să fie un om nevinovat.

Era pe cale să își ceară scuze, când își aruncă privirea peste grămada de gunoi de lângă Bucky și observă o bucată de pantalon din denim albastru, pătată cu sânge, atârnând peste marginea găleții. Erau pantalonii lui Casey...

Pușca lui se ridică imediat, ațintită asupra capului lui Bucky. Fu nevoie de toată stăpânirea lui de sine pentru a nu apăsa imediat pe trăgaci, atât era de furios pentru că fusese păcălit așa de ușor.

– Hainele alea din grămada de gunoi sunt *ale ei*, îi spuse el bărbatului care se făcu mic. Ai cinci secunde pentru a-mi spune de ce naiba i-ai luat hainele. Apoi îmi vei spune exact unde este. Dacă îți mai trece prin minte să mă minți, te omor și te las să putrezești aici. Unu...

– Stai, stai! Bine, domnule, renunț. Nu ar fi prima dată că nu termin o slujbă pentru care am fost plătit. Luând în considerare că de data asta am pierdut doi prieteni buni, nu mă simt deloc obligat să returnez banii.

– Doi...

– Nu i-am luat hainele! La naiba, ce fel de om crezi că sunt?

– Trei...

– Oprește-te odată din numărat! Îți voi spune tot ce știu. Am *ajutat-o*, pentru numele lui Dumnezeu. Nu am vrut să ucid pe cineva atât de tânăr, nici măcar când am crezut că era băiat. Cu siguranță nu omor femei.

Damian nu-și lăsă încă pușca în jos.

– Și cum de ai aflat că era femeie? întrebă el cu inima îndoită. Nu este ceva ce spune tuturor.

– Pe naiba, nu! Mi-a spus mie, și era chiar indignată că am numit-o băiat. Aproape că și-a ieșit din fire.

– Minți din nou...

– Nu mint, îți spun adevărul! Așa a fost. A fost împușcată în cap. Rana nu a fost foarte gravă, dar din cauza ei și-a pierdut memoria. Nu și-a mai amintit nimic despre ea, și presupun că asta include și motivul pentru care era deghizată în băiat.

Damian oftă, văzându-și suspiciunile confirmate. Coborî pușca, apoi spuse:

– Și-a pierdut cu adevărat memoria?

Bucky aprobă din cap, adăugând:

– Era destul de supărată din cauza asta. Este de înțeles, cred. Eu, unul, aș lua-o razna dacă nu mi-aș putea aminti propriul nume.

– Ai spus că ai ajutat-o. Cum ai făcut asta?

– Voiam să o conving să plece din zona asta; de aceea am adus-o aici. Dar când mi-am dat seama că nu știa de ce a fost împușcată,

i-am făcut rost de niște haine curate, am ajutat-o să se curețe de sângele uscat și am urcat-o în trenul care merge înapoi în est.

– Poftim? De ce naiba ai făcut asta? întrebă Damian uluit.

– Pentru că nu este sigur pentru ea să rămână aici. Și pentru că voia să afle cine este.

Damian era gata să-l împuște din nou pe bărbat, de această dată din cauza prostiei sale.

– Și cum naiba să afle cine este într-un afurisit de tren, fără să știe unde să meargă sau cu cine să stea de vorbă pentru a afla?

– Ei, domnule, nu am trimis-o chiar așa, în necunoscut, spuse Bucky indignat. Se îndreaptă spre drumul către Waco, la ferma K.C. Calul ei este de acolo, cel puțin acolo a fost marcat. M-am gândit că cineva de-acolo și-ar putea aminti de ea, sau cel puțin de cal, și ar putea să-i spună cine este.

În regulă, omul nu era complet idiot, totuși...

– Nu ți-a trecut prin minte că eu aș putea face asta? La urma urmei, călătoream împreună.

– Domnule, cu oamenii care sunt pe urmele tale, nu m-am gândit că vei supraviețui suficient de mult ca să ajuți pe cineva. În plus, n-am vrut ca domnișoara să fie implicată în necazurile pe care le-ai stârnit dumneata. Așa că am trimis-o să caute răspunsurile acolo unde le-ar putea găsi fără să fie împușcată între timp. Să sperăm că, dacă-și recapătă memoria, este suficient de deșteaptă să se țină departe de locul ăsta.

Damian oftă. Nu mai avea nici un sens să mustre omul, când nu făcuse decât să o ajute. El nu avea de unde să știe că ea primise calul de la tatăl ei, iar ea nu-i putuse spune asta. Nu se putea ști de unde cumpărase tatăl ei calul, sau câți proprietari avusese acesta înainte să ajungă la Casey. Aceasta fusese trimisă să caute acul în carul cu fân.

Tot ce putea Damian face era să o urmeze...

Capitolul 36

Era o dilemă frustrantă, să o caute imediat pe Casey sau să termine întâi cu Curruthers? Acesta era doar la o zi distanță, și era nevoie doar de o confruntare finală. Însă nu se putea spune cât timp avea să-i ia lui Damian să o găsească pe Casey.

Unde s-ar fi dus, odată ajunsă la Waco, unde ar fi găsit ajutor? I-ar trece prin minte să se întoarcă în Sanderson și să caute răspunsurile acolo? Ori își pierduse și uimitoarele ei abilități deductive odată cu memoria?

Orarul trenului îl ajută să se hotărască. Următorul tren către est avea să plece abia peste alte patru zile. Damian își putea termina treburile de aici în acest timp. Putea chiar recupera o parte din somnul pe care îl pierduse în tot acest timp înainte de a porni spre Culthers a doua zi dimineață, așa că făcu întocmai acest lucru.

Ar fi trebuit să sară peste somn, totuși. Se dovedi că sincronizarea era mult mai importantă decât crezuse el. Dacă s-ar fi întors în Culthers doar cu câteva ore mai devreme, ar fi fost poate în stare să prevină duelul armat la care ajunse la timp pentru a fi martor, precum și toată nebunia care urmă acestuia.

Nu era o idee grozavă să intre în barul Barnet îmbrăcată astfel. Casey așteptă așadar, iar în cele din urmă Jack și *echipa sa de campanie* ieșiră la vremea prânzului, îndreptându-se către restaurantul de peste drum.

Câteva minute mai târziu, Casey intră în același restaurant și se așeză la masa de lângă ei. Doar vreo doi dintre ei priviră în direcția ei atunci când intră, unul ignorând-o, iar celălalt privind-o cu interes masculin. Însă erau prea ocupați să facă glume pe seama celui mai mare dintre ei, care avea nasul spart și o stare generală destul de proastă.

Acela trebuia să fie Elroy Bencher, cel căruia îi plăcea să se bată. Glumele erau de înțeles. Arăta ca și cum ar fi fost călcat în picioare

de un cal, de câteva ori la rând. Nu-şi putea imagina cum reuşise o altă persoană să-l aducă într-un asemenea hal, la cât de mare era Bencher, însă una dintre replicile lui mormăite o făcu să-şi schimbe părerea.

– Cel puţin am dat la fel de bine şi eu. Nici el nu arată prea drăguţ acum. Dacă nu m-aş fi împiedicat şi nu mi-aş fi rupt coastele, nu ar mai fi constituit o problemă acum.

Această afirmaţie o făcu pe Casey să creadă că puteau vorbi despre Damian... După ce oprise trenul în care o urcase Bucky, spre neplăcerea conductorului, ea se întorsese direct aici, sperând că-l găseasca pe Damian. Iar el fusese aici, după spusele învăţătoarei, Larissa. Slavă Cerului! Cea mai mare frică a ei – că el murise în acea zi – fusese spulberată. Însă plecase deja din Culthers, căutând-o pe ea. Părea că se rataseră unul pe celălalt cu doar câteva ore.

Ea nu era sigură că el avea să revină, aşa că între timp se hotărî să vadă ce mai putea descoperi despre Jack Curruthers. Planul, făcut în grabă şi fără prea multe detalii, după cum trebui ea să admită, era să vadă dacă-l putea cunoaşte pe candidatul la primărie personal, iar cel mai rapid mod în care putea face acest lucru era ca femeie.

Larissa îi împrumutase hainele pe care le purta acum. Cumpărase de la aceasta ultimul costum nemodificat adus din est, unul despre care femeia pretinsese că era prea elegant pentru acest oraş. Abundenţa de dantele şi funde nu se potrivea stilului lui Casey, dar era potrivită scopului de a arăta cât mai diferit de Kid.

După alte câteva minute, reuşi să atragă privirea lui Jack şi-i zâmbi acestuia. Doar de atât fu nevoie pentru a câştiga întreaga lui atenţie. La urma urmei el nu era chiar preferatul femeilor, prea scund şi cu o înfăţişare prea comună; în plus avea de două ori vârsta ei, aşa că nu era surprinzător că simplul zâmbet al unei femei îl atrase lângă masa ei, gata să se prezinte.

– Sunteţi nouă în frumosul nostru oraş, spuse el după ce-şi spuse numele şi-şi trase scaunul lângă al ei, fără să aştepte să fie invitat. Sunteţi doar în trecere?

Ea dădu din cap, conştientă de faptul că oamenii lui îi ofereau mult mai multă atenţie acum, lucru pe care nu-l intenţionase. Erau prea mulţi ochi aţintiţi asupra ei, iar asta însemna că cineva putea observa asemănarea cu însoţitorul lui Damian.

– Îmi păreți oarecum familiară, remarcă Jack meditativ, făcând-o să geamă în sinea ei. Nu se așteptase ca ochii lui să găsească asemănarea. Poate că ne-am mai întâlnit undeva?

– Ei bine, am călătorit mult, cel puțin pe aici, prin Texas. Dumneata?

– Și eu.

– Am stat în San Antonio în ultimul timp și în Fort Worth, îi spuse ea.

Cele două nume îl făcură să se încrunte. Ea știa că forța lucrurile, menționând orașe prin care Henry – sau poate chiar Jack – trecuse, așa că adăugă repede: și în Waco. Este un orășel adorabil.

– Nu contează dacă v-am mai văzut sau nu, pentru că sunt sigur că nu am făcut de fapt cunoștință. Mi-aș fi amintit asta. Care este numele dumneavoastră, doamnă?

– Jane, fu prenumele care-i veni cel mai repede în minte, acompaniat de un nume de familie împrumutat de la condimentele de pe masă. Peppers.

– Și cine are plăcerea companiei dumitale cât timp stai aici?

– Nu înțeleg ce spuneți.

– Pe cine vizitați aici? clarifică el.

– O, pe Larissa Amery. Trebuie să o cunoașteți, de vreme ce acum este singura învățătoare din Culthers. Am mers la aceeași școală și nu ne-am mai văzut de prea mult timp, așa că am venit într-o vizită.

– Sunteți din est, ca și ea, deci? El se încrunta din nou. Ciudat, dar aveți un accent vestic – de fapt texan.

– Păi așa sper! M-am născut și am crescut aici. Am fost în est doar la școală. Dar dacă tot ați menționat acest lucru, dumneavoastră aveți un accent de estic. Sunteți nou-venit în Texas?

– Să nu vorbim despre mine, domnișoară Peppers. Sunt mult mai interesat de dumneata.

Spusese acest lucru pentru a o flata, însă nu reuși decât să o facă să bodogăne în sinea ei. Se părea că nu fusese o idee prea bună, la urma urmei. Nu era suficient de prost să lase să-i scape detalii compromițătoare, mai ales cuiva abia cunoscut. Iar doi dintre bărbații de la masa lui o priveau ca niște vulturi. Se întreba ce scuză ar putea folosi pentru a se ridica și pleca, atunci când Jed fu cel care se ridică și veni să-i șoptească ceva în ureche lui Jack.

Micuțul țâșni imediat în picioare, proferând obscenități. Casey nu fu nevoită să se întrebe asupra motivului, de vreme ce el o privea cu atâta indignare. Se ridică în picioare. Gestul de a duce mâna spre pistol fu unul automat – însă acesta nu era la locul său.

Avea totuși un pistol, în geantă, unul pe care îl cumpărase de îndată ce sosise în oraș, de vreme ce tocul ei fusese gol în ziua în care Bucky o cărase de la locul incidentului. Problema era cum să îl scoată.

Însă nici cei șase bărbați nu aveau pistoalele la ei. Locul în care se aflau era unul public. Erau prezenți și alți clienți, angajați ai restaurantului – martori. Candidând pentru o funcție publică, Jack nu avea de gând să facă ceva prostesc, precum să o ucidă pe loc. Stilul lui era să-și trimită lacheii să-i facă treburile murdare, în moduri cât mai puțin onorabile – așa cum făcuse Henry cu tatăl lui Damian.

Casey încercă așadar să scape de confruntare. La urma urmei, Jack nu-i dezvăluise nimic. Nu fusese făcut nici un rău. Faptul că șase bărbați se uitau la ea ca și cum ar fi fost bucuroși să o strângă de gât pe loc nu însemna că avea de ce să se îngrijoreze.

– Cred că mi-am pierdut pofta de mâncare, spuse ea, întinzându-se după poșetă.

O mână se încleștă pe brațul ei, împiedicând-o.

– Ai tupeu, nu glumă, doamnă, spuse Jed. Era mâna lui, și nu-i dădea drumul.

– Serios? replică ea. Și eu, care credeam că mi-e foame, iar locul acesta arăta drăguț... Sau există cumva vreo lege împotriva prânzului în acest oraș, de care nu am cunoștință?

– Gură mare...

– Asta-i amuzant...

Jack tăie comentariile oamenilor lui cu un șuierat.

– Știu exact ce ai încercat să faci, fato, iar asta *este* o crimă, după standardele mele.

Îi aruncă apoi o privire lui Jed, iar Casey nu avu nevoie de prea multă imaginație pentru a interpreta acea privire. Era „ai grijă de ea, și de data asta fă-o personal". Când simți schimbarea presiunii asupra brațului ei, Casey își spuse că era momentul să înceapă să se îngrijoreze – și să-și schimbe tactica.

Așa că le-o trânti.

– Care dintre voi se pune cu mine?

– Să se pună cu tine?

Jed fu cel care pusese întrebarea, privind-o descumpănit.

– Într-o luptă dreaptă, clarifică ea.

Elroy zâmbi compătimitor.

– Eu.

– Într-o luptă dreaptă cu pistoalele, clarifică ea și mai mult. Sau sunteți cu toții prea lași pentru asta?

Toți chicotiră înainte să spună cineva:

– Nu cred că știe cu cine are de-a face.

– O, ba știu, răspunse Casey disprețuitor. Ambuscadele sunt mai pe gustul vostru.

Remarca aceea aduse roșeața pe câteva fețe. Apoi cel care ronțăia bomboane spuse încet:

– Accept eu provocarea ei.

– Nu, eu vreau, spuse cu înflăcărare cel mai tânăr dintre ei. Lasă-mă pe mine, Jed! Nu mă deranjează să împușc o femeie – dacă e femeie, spuse el măsurând-o batjocoritor cu privirea. Continuă apoi, chicotind. Presupun că groparul va afla după, nu-i așa?

– Doar ieșiți afară, spuse Jack disprețuitor. Fumul de pistol tinde să rămână în aer mult timp, și n-aș vrea să-l miros în timp ce iau masa.

Capitolul 37

Se duseră cu ea înapoi la bar, unde, la un singur cuvânt, barmanul începu să scoată de sub tejghea tot felul de arme. Erau armele lor. Nu fuseseră niciodată lipsiți de arme, doar că nu le ținuseră la îndemână, probabil din motive politice.

Fusese hotărât că Mason avea să o înfrunte. Fratele mai mic al lui Jed era supărat că pierduse această șansă și aproape că fusese plesnit pentru că se tot plângea. Însă Jed nu voia să riște nimic. Avea nevoie de cel mai iute pistolar al său.

Își puseră toți pistoalele la brâu, făcând-o pe Casey să se întrebe cât de corectă avea să fie totuși lupta. Îi oferiseră chiar și ei un pistol. Nu ar fi fost surprinsă dacă acesta n-ar fi avut nici măcar un glonț în el. Refuză, desigur, și-l luă pe al ei.

I-ar fi plăcut să aibă suficient timp să-și schimbe hainele, însă nu credea că ar primi aprobarea dacă întreba. Se simțea ciudat să-și lege tocul pistolului peste niște haine atât de elegante. Râsetele pe care le primea nu erau deloc surprinzătoare. Nici unul dintre acești bărbați nu se aștepta ca ea să știe prea multe despre pistoale. Se așteptau cu toții la o singură măcelărie – a ei.

Înapoi afară, Casey se îndreptă spre mijlocul drumului. Mason fu ultimul care ieși din tavernă. Era un bărbat înalt, subțire, cu părul negru fluturându-i pe deasupra umerilor înguști și cu o barbă foarte bine îngrijită. Își dăduse jos haina, în ciuda vremii răcoroase de octombrie. Pe dedesubt purta o vestă brodată, de mătase, care completa costumul lui elegant. Arăta la fel de neobișnuit ca și ea, cu tocul pistolului prins la brâu. Nimic nu se compara cu aspectul lui civilizat și necivilizat, în același timp.

Drumul se goli imediat, ca și cum locuitorii orașului ar fi știut la ce să se aștepte. Fusese destul ca acoliții lui Jack să iasă din bar purtând cu toții pistoalele. Acest lucru o făcu pe Casey să se întrebe cât sânge fusese vărsat în fața tavernei de când sosise Jack în Culthers.

Tatăl ei avea să-i tăbăcească pielea dacă afla vreodată despre asta. Să captureze bandiți era un lucru. Chandos o învățase de mult despre importanța elementului-surpriză, iar ea își folosise aceste cunoștințe în cariera ei de vânător de recompense. Nu le oferea bandiților nici o șansă de a scoate pistolul la ea, și chiar dacă ar fi făcut-o, arma ei ar fi fost deja afară, pregătită de tragere.

De data aceasta lucrurile erau cu totul diferite, stătea în fața cuiva, oferindu-i șansa de a scoate pistolul. Casey avea mâna iute. Avea, de asemenea, o țintă precisă. Cu toate acestea, aici totul ținea de sincronizare, iar asta era absolut deconcertant. Iar Bucky și prietenii săi spuseseră că Mason era iute...

Palmele începură să-i transpire. Fusese prostesc din partea ei să sugereze un duel. S-ar fi putut gândi la un alt mod de a părăsi restaurantul în viață – dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziție. Ar fi putut chiar să înceapă să țipe, să joace rolul femeii amenințate. Cineva i-ar fi putut sări în apărare – lăsându-se ucis în acest proces. Nu... dar, la naiba, avea sentimentul că avea să moară.

Iar Mason arăta cât de calm se putea în aceste condiții. *El* era obișnuit cu astfel de lucruri. Nici Casey nu părea agitată, însă avea nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu lăsa să se vadă ce simțea. De fapt, era mai agitată decât fusese vreodată în viața ei.

Se uită la ochii lui Mason, reci, impenetrabili. Lui nu-i păsa că ucidea oameni, nu-i păsa nici dacă o ucidea pe ea. Era nevoie de un anumit tip de om pentru așa ceva, tipul de om pe care ea nu voia să-l cunoască. Apoi totul se întâmplă brusc, iar ea nu mai avu timp să se mai gândească la asta, reuși doar să reacționeze natural, așa cum fusese învățată.

Trebuia să recunoască, fusese învățată bine. Încă era în picioare, iar Mason cădea. Fu atât de surprinsă de acest lucru, încât nu observă cum Jethro scoase pistolul la ea. Din stânga ei se auzi o pușcă. Jethro fu lovit în mâna cu care ținea pistolul și începu să țipe. Ceilalți scoaseră și ei pistoalele, pentru a se răzbuna.

Casey se lăsă la pământ și se rostogoli înainte de a trage din nou. Acum zburau prin aer și alte gloanțe în afară de cele trase cu pușca, lovind pe oricine se afla pe drum și fațada tavernei, forțându-i pe toți să fugă la adăpost, însă nici un glonț nu ajunse lângă Casey. Nu putea

vedea din ce direcție veneau, însă era evident că cineva din oraș nu vedea cu ochi buni atacul bandei lui Jed asupra unei femei.

Nu avea de gând să zacă în văzul tuturor, cu rochia plină de volane adunată în jurul ei, așteptând următorul glonț. Din fericire, pușca îi oferi timpul de a se ridica și de a porni spre restaurant. Odată ajunsă înăuntru, lângă ușă, returnă necunoscutului favoarea, și, într-o secundă, Damian era lângă ea, cu o privire feroce.

– Nu acum, spuse ea, știind că el ardea de nerăbdare să-și reverse furia asupra ei.

Fereastra care se sparse în bucăți chiar lângă ei îl făcu probabil să fie de acord, deoarece se apropie de aceasta și începu să tragă din nou cu pușca. Acum că ea avea în sfârșit ocazia să studieze scena de afară, văzu că Elroy Bencher nu ajunsese la timp la adăpost, probabil din cauza coastelor sale rupte. Fusese împușcat într-un genunchi și era încovrigat în pridvorul tavernei, mormăind ceva îngrozitor.

Candiman era întins pe scări. Părea să fie mort. Mason era încă în drum, nemișcat, deși lui Casey nu-i păsa dacă era mort sau nu. Ceilalți trei reușiseră să se adăpostească în interiorul barului, și cel puțin unul dintre ei trăgea din spatele ușii.

– Să înțeleg că ți-ai recăpătat memoria? întrebă Damian printre împușcături.

– Nu mi-am pierdut-o deloc.

El pufni.

– Și ce crezi că faci aici?

Nu avea de gând să aștepte?

– Nu eu am fost cea care a provocat duelul, dacă asta îți închipui. M-am gândit doar că, de vreme ce am timp de pierdut așteptându-te pe tine să apari, aș putea să-l fac pe Jack să se deschidă puțin. Se știe că bărbații au tendința de a se lăuda atunci când se află în preajma unei femei, iar eu nu arăt ca înainte în hainele astea.

– Chiar ai crezut că nu te va recunoaște? Damian o privi neîncrezător.

Ea reuși să nu tresară.

– Păi în ziua aceea în care te-ai confruntat prima dată cu Jack, nu mi-au prea acordat mie atenție. Tu ai anunțat că le arestezi sursa de venituri, așa că toți ochii s-au ațintit și au rămas asupra ta. Eu eram doar un băiat care s-a întâmplat să fie lângă tine. Așa că da, nu am crezut că mă vor recunoaște, și nu au făcut-o, cel puțin nu imediat.

Cât despre restul, îți poți închipui. Jack și-a dat seama că încercam să-i smulg secretele și s-a supărat.

Damian nu mai spuse nimic pe marginea subiectului – deocamdată. Însă după ce mai trase câteva gloanțe pe fereastră, își aruncă din nou ochii spre ea.

– Apropo... arăți... foarte drăguță în rochia asta, remarcă el.

De data aceasta Casey pufni.

– Funde! Sigur că-ți plac fundele astea stupide.

– Poftim? Îți fac un compliment și tu sari să-mi smulgi capul?

– Nu, mă simt ca o proastă, de aceea-ți smulg capul. Nu mai ai niște gloanțe? întrebă ea după ce-și încărcă pistolul cu ultimele gloanțe pe care le mai avea la centură.

Din spatele restaurantului aluneca înspre ea o cutie cu gloanțe, împinsă de un bucătar extrem de speriat. Pistolul ei alunecă înspre ea împins de Damian. La naiba, având la îndemână atâtea resurse acum, se gândi că putea pune capăt situației o dată pentru totdeauna.

– Poate că unul din noi ar trebui să încerce să ajungă în spatele barului, îi sugeră ea lui Damian în timp ce-și îndesa pistolul suplimentar și gloanțele în săculețul care îi atârna peste umăr, la îndemână dar fără să o stingherească. Înainte ca ei să se gândească să plece de-acolo.

– Unul dintre noi, adică tu? Las-o baltă! Nu te mai scap din ochi, așa că uită și de asta. Unde naiba e șeriful atunci când ai nevoie de el?

– Plecat în mod convenabil la pescuit, probabil. Dar nu s-au sfiit să joace murdar în timpul duelului, așa că, și dacă ar fi aici, ar fi probabil de partea lor. Este mai bine că nu și-a făcut deloc apariția.

– Asta e discutabil.

– De ce?

– Pentru că tocmai l-am văzut pe unul dintre ei furișându-se de-a latul aleii de lângă tavernă. Se pare că pleacă, totuși.

Casey aruncă din nou o privire pe drum. Trase un alt glonț, așteptă, însă nimeni nu mai răspunse focului tras de ea.

– Doar unul? se încruntă ea.

– Abia l-am observat și pe acela. Ceilalți doi este posibil să fi trecut deja.

Casey dădu din cap.

– Nu am de gând să ies pentru a mă asigura. Ce zici să ieşim şi noi şi să vedem dacă nu-i putem intercepta în drumul spre grajd?

– Cu *asta* sunt de acord. Să mergem.

Grajdul era la o distanţă de o clădire şi jumătate. Urmarea rutei ocolitoare atunci când oraşul nu avea o astfel de rută însemna că trebuiră să sară câteva garduri. Cel puţin Damian le sări. Casey fu ridicată peste toate obstacolele care le ieşiră în cale şi, după ce ajutorul nesolicitat îi fu oferit prima oară, nu se mai obosi să se mai plângă. Dacă tot era îmbrăcată cu rochie, măcar să fie tratată ca o doamnă, îi spusese el.

Era ciudat, venind din partea unui bărbat încă furios că ajunsese în oraş şi o găsise în mijlocul unui război. Nu era însă suficient de proastă pentru a se certa cu el – cel puţin nu acum. Însă mai târziu, avea să-i menţioneze cu siguranţă că purtarea unei rochii nu definea o persoană sau abilităţile acesteia. Nu plecase ea de acasă pentru a dovedi tocmai acest lucru?

Din fericire, grajdul era pe partea lor de drum. Spatele acestuia era îngrădit, formând un ţarc unde se putea exersa călăria, însă era totuşi cea mai uşoară cale de acces pentru a intra fără să fie împuşcaţi pe loc. Asta dacă Jack şi cei doi fraţi Paisley ajunseseră aici – şi dacă aceasta era într-adevăr destinaţia lor. Lucru care nu părea să fie corect. Proprietarul grajdului arunca alene fân într-una din boxele din apropiere.

Dar la o privire mai atentă, bărbatul părea puţin cam nervos, prea nervos, luând în considerare faptul că nu cunoştea motivul prezenţei lor acolo. Deşi aveau amândoi armele scoase şi pregătite de tragere, nici una nu era îndreptată asupra lui...

Casey încercă să-l apuce pe Damian de braţ, oprindu-l să înainteze, însă el se îndepărtase prea mult de ea. Mai degrabă decât să îl avertizeze strigând, ea se aruncă înspre el şi-l doborî la pământ, căzând şi ea – tocmai când se auzi primul foc de armă.

Proprietarul grajdului fugi, ţipând, prin uşa larg deschisă din faţă. Damian se rostogoli în partea stângă înainte să tragă, fără însă a avea vreo ţintă vizibilă. Din nefericire, Casey se rostogolise în cealaltă direcţie exact în acelaşi timp, ajungând la îndemâna lui Jack Curruthers.

Țeava unui pistol i se lipi de gât, în timp ce în ureche îi șuieră un:
– Lasă-l jos.

Aruncarea pistolului din mână contrazicea toate instinctele ei, însă nu se putu gândi la nici o variantă în care să-l păstreze și să rămână totuși în viață. Îl lăsă și fu ajutată să se ridice în picioare fără prea multe menajamente, Jack având mai multă forță decât s-ar fi așteptat cineva de la un omuleț atât de mic.

– Înapoi, Rutledge, sau micuța doamnă o pățește chiar acum, fu avertizat Damian. O luăm cu noi, ca asigurare. Este foarte simplu – dacă ne urmărești, moare.

Damian se holbă la ei, încercând probabil să-și dea seama cum să-l împuște pe Jack fără să o lovească pe ea în schimb. Dar asta nu avea să se întâmple, nu cu ea puțin mai înaltă decât ținta, care reușea de minune să se ascundă în spatele ei. Ea era pe cale să încerce să se lase la pământ pentru a-i oferi lui Damian șansa să tragă, însă frații Paisley ieșiră din ascunzătoare tocmai atunci și, cu arma lui Jed ațintită asupra lui Damian, *ea* era aceea care nu mai voia să-și asume nici un risc.

Damian era neputincios, dacă voia să-i salveze ei viața, iar ei știau acest lucru. Nici măcar nu-i cerură să-și lase arma jos, încrezători că acum nu mai avea să se amestece. Iar el nu o făcu.

Ea plecă pe calul lui Jack, în fața acestuia, cu pistolul încă înfipt în spate. Lucrurile nu arătau prea promițător deocamdată – cel puțin pentru ea. Casey chiar se întrebă cât timp avea să-i ia lui Jack să decidă că nu mai avea nevoie de nici o asigurare și să apese pe trăgaci.

Capitolul 38

Micuța cabană era probabil un loc des folosit ca ascunzătoare, deoarece ei călăriră drept în direcția ei. Cel puțin acesta fu primul gând al lui Casey atunci când fu dusă înăuntru și aruncată într-un colț. Căsuța nu arăta locuită; de fapt totul era acoperit cu un strat gros de praf. Cu toate acestea, ea descoperi curând că încăperea era bine aprovizionată cu conserve care fuseseră ascunse sub dușumea. În ascunzătoare se mai găseau și pături, precum și o mică rezervă de arme și muniție.

Să fi fost aceasta o ascunzătoare pregătită în avans drept o ultimă redută? Părea să fie ceva ce i-ar fi de folos lui Jed, având în vedere profesia sa, dar cum rămânea cu Jack?

Stând într-un colț și tăcând deocamdată din gură, Casey nu se mai simțea atât de descurajată ca înainte. Drumul până aici durase aproape patru ore, și odată ce-și amintise că mai avea încă atârnată de umăr geanta împrumutată, întreaga ei perspectivă asupra situației se schimbase.

Bărbații nu erau deloc îngrijorați în privința genții ei, nu aveau să se deranjeze să i-o ia, deoarece se uitaseră prin ea în tavernă și nu găsiseră decât pistolul din ea, care fusese lăsat apoi la grajd, din ordinul lui Jack. Nu aveau de unde să știe că între timp făcuse rost de un alt pistol, pe care încă îl avea asupra ei.

Trebuia doar să aștepte ca ei să nu mai fie atât de atenți la ea. Asta trebuia să se întâmple curând, dat fiind faptul că se apropia ora cinei.

Așa că nu fu foarte încântată atunci când îl auzi pe Jed spunându-i fratelui său:

– Nu-ți lua ochii de la ea nici o clipă.

Jethro era ocupat să-și panseze din nou, cu aceeași cârpă însângerată, mâna care sângera, așa că privirea acră pe care i-o aruncă lui Jed fu de înțeles.

– Încă nu pricep de ce nu l-ai omorât pe șeriful ăla atunci când ai avut ocazia. Nu mai trebuia să te îngrijorezi că te urmărește, ținând-o pe ea ostatică pentru asta.

– Prostule, nu poți ucide un șerif federal, cel puțin nu în fața unui oraș plin de martori, decât dacă vrei să te trezești cu încă vreo treizeci dintre ei la ușă, fu replica acidă a lui Jed. Par să ia lucrurile foarte personal atunci când omori pe unul de-al lor. La fel de bine ai putea să fii și tu mort.

– Nu-s prea sigur că era un șerif federal, spuse Jack cu o voce obosită. Micuțul nu era obișnuit să călărească pe distanțe atât de lungi ca astăzi. Vine din înalta societate a orașului New York, este unul dintre oamenii aceia bogați peste măsură. Ar fi ridicol pentru cineva ca el să aleagă o carieră de ofițer al legii.

– Am mai vorbit deja despre asta, Jack. Se poate să-și fi obținut insigna doar pentru a te vâna pe tine. Așa că fie este o minciună convenabilă, fie adevărul, nu vreau să-mi asum nici un risc. Dacă-l vrei mort, o faci atunci când nu ai nici un martor în jur. Să sperăm că va apărea aici și că vom putea pune capăt lucrurilor.

Casey era pur și simplu încântată de faptul că era pusă în categoria „fără martori".

Desigur, asta însemna că, odată ce nu mai aveau nevoie de ea pe post de scut împotriva lui Damian, aveau să o ucidă și pe ea. Nu că ea ar fi intenționat să lase lucrurile să ajungă atât de departe. Era însă amuzant cum mica minciună a lui Damian, că era șerif federal, fusese singurul lucru care împiedicase uciderea lui în grajd. Iar Casey nu avea de gând să dezvăluie adevărul.

Nu-i scăpase nici semnificația celorlalte cuvinte spuse de Jack. Faptul că el știa că era un bărbat din înalta societate, deși Damian nu pomenise nimic despre asta, confirma fie că Jack era de fapt Henry și-l cunoștea personal pe Damian, fie că Henry îi mărturisise totul fratelui său. Ar fi pariat pe prima variantă, dacă n-ar fi fost o mică scăpare. Jack nu semăna deloc cu Henry cel din poveștile lui Damian. Oamenii se puteau schimba, adevărat, dar chiar atât de mult?

Se hotărî să afle adevărul. La urma urmei, Jack nu mai avea nici un motiv să țină la povestea inițială. Acum era din nou fugar. Ar fi fost nevoie de niște scuze mult prea fanteziste pentru a explica cele petrecute pe drum în acea zi, ceea ce însemna că putea uita

de planurile lui de a deveni primarul orașului. De vreme ce oricum avea de gând să o ucidă la sfârșit și pe ea, nu mai avea motive pentru a-și păstra secretele.

Așa că îl întrebă direct, fără a-și mai pierde timpul să ajungă la subiectul dorit de ea.

– Care Curruthers ești dumneata? Jack sau Henry?

El își întoarse privirea de bufniță către ea și spuse zeflemitor:

– Aș fi crezut că ești suficient de speriată pentru a-ți ține gura închisă, micuță doamnă. Dar ce face cineva ca tine cu esticul ăla?

– Voi răspunde bucuroasă întrebărilor tale de îndată ce-mi răspunzi și tu mie.

El pufni, dar apoi ridică din umeri.

– Vrei să-ți satisfaci curiozitatea morbidă? Foarte bine. Henry este mort. A murit acum aproape un an.

Casey nu se aștepta să audă așa ceva, dar era vorba de o moarte figurată sau literală? Înainte de a cere clarificări, se gândi să întrebe ceva ce i se păru mai important.

– Tu l-ai ucis, nu-i așa?

Urmă o altă ridicare din umeri.

– Este un fel de a spune. M-am dus acasă într-o vizită, m-am gândit că ar fi timpul, după atâția ani. Am început să ne certăm, el s-a împiedicat și s-a lovit la cap. A fost un accident, însă unul care nu m-a deranjat foarte mult.

– Și nu ai spus nimănui, nu-i așa?

– De ce să fi spus? Să fiu învinovățit eu? Nu prea cred. În plus, nimeni nu i-a dus dorul bătrânului Henry, adăugă Jack cu un rânjet.

Expresia aceasta plină de îngâmfare o făcu pe Casey să pună lucrurile cap la cap.

– Ai pretins că erai Henry, inclusiv la locul lui de muncă.

Jack chicoti.

– De ce nu? Nu știu prea multe despre cifre, dar știu să le întorc în favoarea mea. Eram deja acolo. A fost un mod bun de a face călătoria aceea profitabilă. Nu era ca și cum compania nu și-ar fi permis ceva pierderi. Bătrânul Rutledge făcuse deja avere. Prostul ar fi trebuit să-și țină nasul departe de registre, totuși. Eram pe cale să părăsesc orașul când a început să-și bage basul și să ceară explicații.

– De ce nu ai plecat, dacă oricum plănuiai deja asta? De ce să-l ucizi mai întâi?

– Pentru că toate întrebările alea erau prea personale. E ușor să pretinzi să fii un molâu ca fratele meu, e mai greu invers. Însă bănuiesc că nu am fost prea bun la asta, concluzionă el, chicotind din nou.

– Adică?

– Adică Rutledge a devenit bănuitor din cauza comportamentului meu, probabil pentru că nu mă plecam în fața lui suficient de adânc, ca fratele meu, replică Jack zeflemitor. Pentru că avea dubii legate de mine, nu ar fi fost greu să o interogheze pe mătușa mea și să afle că fratele geamăn al lui Henry venise de curând în oraș, în vizită.

– Oricine ar fi putut face asta, observă ea.

– Adevărat, însă numai bătrânul suspecta că ceva nu era întocmai bine cu Henry. De ce să fi întrebat altcineva despre un frate geamăn? Nu ar fi avut nici un motiv, nu-i așa? Nu, planul era ca Henry să fie învinovățit și vânat, nu eu. Așa că bătrânul trebuia să moară, pentru ca lucrurile să rămână așa. Și așa ar fi rămas, dacă fiul lui Rutledge nu și-ar fi dorit atât de mult răzbunarea.

– Răzbunare? îl chestionă ea. Nu mai degrabă dreptate? L-ai ucis pe tatăl lui. Poate că unii ar ridica doar din umeri, spunându-și că nu pot face nimic în legătură cu acest lucru, însă alții, nu!

– Am aranjat să pară că și-a luat singur viața! se plânse Jack cu aprindere. Asta ar fi trebuit să pună capăt lucrurilor.

– Doar dacă cineva nu cunoștea victima suficient de bine pentru a ști că nu s-ar sinucide. Dar nu te-ai gândit la această variantă, nu? Și încă ceva, de ce nu l-ai ucis tu, în loc să plătești pe altcineva să o facă? Doar pentru că așa ar fi procedat Henry?

– Da, așa e, ridică Jack din nou din umeri. Dar mai era și faptul că bătrânul Rutledge era uriaș, ca fiul său. A fost nevoie de forță pentru ca lucrurile să arate că s-ar fi sinucis, iar eu nu aș fi făcut față singur. Acum este rândul tău. Care este motivul pentru care călătorești cu Rutledge, în afară de a-i ține patul cald?

Era extrem de iritant felul în care atât de mulți bărbați făceau astfel de presupuneri, refuzând să recunoască faptul că unele femei aveau și alte abilități în afară de gătit, făcut copii și ținut patul cald. Unele femei puteau face aceleași lucruri ca bărbații, cel puțin la fel

de bine, dacă nu chiar mai bine. Nu puteau accepta așa ceva, cu atât mai puțin nu le puteau lăsa pe femei să le dovedească.

Resentimentele lui Casey o făcură să spună:

– L-am învins pe cel mai iute pistolar al tău, poate că asta ar trebui să-ți dea un indiciu. Eu sunt cea care te-a găsit, Jack. Mi s-au oferit zece mii de dolari pentru asta. Cineva cu jumătate din cunoștințele mele ar fi putut face același lucru. Nu-ți acoperi urmele foarte bine, Jack.

Eforturile ei de a-l batjocori duseră la furia așteptată.

– Poate că nu te voi ucide, la urma urmei, domnișoară. S-ar putea să te mai păstrez puțin prin preajmă, pentru ceea ce știi să faci.

– Apropie-te de mine și-ți voi arăta cum se poartă indienii comanși cu gunoaiele, replică ea. Desigur, nu prea ai păr, așa că s-ar putea să fie cam dureros.

Roșeața îi aprinse obrajii, în timp ce căutătura lui deveni întunecată. Se putea însă ca o parte a furiei lui să fi fost provocată de hohotul de râs al lui Jed.

– Ce naiba a vrut să spună cu asta? își întrebă el lacheii.

– După cum vorbește, Jack, am impresia că a învățat câte ceva de la un indian. Așa că probabil nu glumește cu scalparea. Jed lăsă să-i scape un alt chicotit. Nu aș fi surprins dacă știe jupui mai repede decât ar scuipa cineva.

– Am nevoie de un doctor, Jed, întrerupse Jethro discuția pe un ton plângăreț. Mâna asta nu se mai oprește din sângerat, iar eu amețesc.

– Întinde-te puțin, Jeth, și odihnește-te, îi spuse fratele lui, fără prea multă îngrijorare. Te trezesc eu mai târziu, să stai de pază.

– Aprinde focul și opresc eu sângerarea, se oferi Casey.

Jethro păli, însă Jed râse din nou.

– Da, clar are antrenament de indian.

Ea ridică indiferentă din umeri. Făcuse oferta numai pentru că avea să fie dureros să-i cauterizeze rana, iar băiatul nu arăta ca și cum ar fi avut mare toleranță la durere. Ar fi putut leșina, iar ea avea nevoie să elimine o pereche de ochi, dacă voia să reușească să iasă din cabană în viață.

Capitolul 39

Se întuneca destul de repede, prea repede. Jethro se întinsese, așa cum i se sugerase, pe una dintre saltelele din cameră – erau câteva, aliniate de-a lungul pereților. Era însă îndoielnic că durerea de la mână îl lăsa să doarmă, deși încerca.

Jack era așezat la singura masă din cabana cu o singură încăpere și preluase sarcina de a o supraveghea pe Casey, în timp ce Jed se învârtea de colo-colo, aprinzând focul și deschizând câteva conserve. Pe acestea le oferea reci, deoarece împinsese una abia deschisă spre Jack, care o ignoră deocamdată.

Lui Casey nu i se oferi nimic de mâncare, dar era oricum prea agitată pentru a mânca, așa că abia băgă de seamă acest detaliu important. De ce să irosească mâncare pe o persoană pe care intenționau să o ucidă oricum?

Se simțea presată, pentru că nu mai avea prea mult timp la dispoziție.

Se gândise să-și dea jos centura goală de la brâu, folosind asta ca pe o scuză pentru a-și deschide geanta, ajungând la pistolul dinăuntru. Însă problema era că în acest caz trebuia să acționeze imediat. Cu alte cuvinte, trebuia să scoată pistolul și să-l folosească de îndată.

Ei știau, sau mai degrabă credeau, că nu mai avea nimic în geantă, așa că nu avea de ce să scotocească prin ea. Cu toate acestea, avea nevoie de cel puțin câteva momente pentru a verifica câte gloanțe mai erau în pistol, ceea ce, în mod prostesc, nu făcuse înainte de a-l băga în geantă, și nu-și mai amintea câte rămăseseră după ce-l folosise ultima oară.

Dacă pistolul era gol, avea să fie ucisă rapid, indiferent de ce încerca să facă. Dacă rămăsese numai cu unul sau două gloanțe, trebuia să amenințe serios și să se asigure că bărbații aceștia o credeau, astfel încât să nu fie nevoită să folosească muniția. Dar dacă avea cel puțin

trei gloanțe rămase, ceea ce spera ea de fapt, nu ar fi avut nici o problemă dacă ei preferau să se lupte cu ea decât să se predea. Ea ar fi fost pregătită pentru ambele posibilități.

Însă trebuia să facă ceva repede, deoarece se temea că Damian avea să apară acolo, întocmai cum sperau ei. Iar dacă ei suspectau măcar că el era la o distanță suficientă pentru a-i auzi, ar fi putut-o folosi pe ea pentru a-l atrage în loc deschis, omorându-l. Iar el putea fi deja în apropiere.

Chiar dacă nu văzuse în ce direcție o luaseră atunci când părăsiseră orașul, cu puținul pe care îl știa despre abilitățile lui de urmăritor, trebuia să găsească cabana înainte de lăsarea întunericului. Dacă era pe undeva prin apropiere, ar fi așteptat să se întunece complet, ceea ce-i mai lăsa la dispoziție doar câteva minute.

Ce o îngrijora însă cel mai tare era ce intenționa el să facă. Nu avea prea multe opțiuni, la urma urmei, iar încercarea de a negocia cu acești indivizi ar fi fost cea mai proastă dintre toate.

Cabana avea ferestre, însă ele fuseseră acoperite cu scânduri la un moment dat. Ușa avea una dintre încuietorile acelea de lemn, care fusese fixată bine la locul ei și care ar fi opus rezistență încercării de forțare a intrării.

Nu exista nici o modalitate ușoară de a intra sau de a vedea ceva în interiorul cabanei. Toate acestea lăsau pe umerii lui Casey varianta cea mai ușoară și mai sigură de scăpare.

Jed era singurul care o îngrijora cu adevărat. Jack avea pistol, însă era îndoielnic faptul că-l știa folosi. Iar tânărul Jethro nu avea să-și poată folosi mâna dreaptă pentru un timp. Șansele să-și poată folosi cu precizie mâna stângă erau destul de mici, așa că el era ultimul în legătură cu care trebuia să-și facă griji.

De fapt, acum că se gândea la asta, nu avea nevoie decât de un singur glonț. Dacă-l scotea din ecuație pe Jed, se putea descurca cu ceilalți doi, cel puțin suficient de mult pentru a lua pistolul lui Jed, pe care îl văzuse deja încărcându-l cu gloanțe. Mai mult, nu voia să-l ucidă pe Jack. Dacă era posibil, voia ca Damian să aibă satisfacția de a-l aduce în fața legii.

Trebuia să aibă cel puțin un glonț în pistol. Damian nu i-ar fi înmânat un pistol complet gol când ea-i ceruse gloanțe, nu? Așa că nu mai avea nici un motiv să mai aștepte.

Într-un fel, Jack era destul de cooperant. Se holba direct la ea, însă nu părea să o vadă cu adevărat. Părea să fie cu mintea altundeva, la fel de îngrijorat ca și ea, fără îndoială, de situația în care se afla acum, așa că era posibil să nici nu observe ce făcea ea decât când ar fi fost prea târziu.

Casey acționă. Nu se deranjă să pună în aplicare planul cu centura pistolului, la care se gândise înainte. Geanta cu mânere lungi se afla pe podea, lângă șoldul ei drept. Își ridică genunchii, astfel încât fusta să o ascundă parțial vederii, și-și furișă mâna în direcția ei, tot în spatele paravanului oferit de fustă. Un moment mai târziu, avea pistolul în mână și țâșnise în picioare.

Din nefericire, chiar și cu arma ațintită direct spre Jed, care îi aruncase o privire însoțită de „ce dracu' se întâmplă?", acesta tot întinse mâna după arma lui. Ea nu avea timp pentru scrupule morale de această dată. El intenționa să tragă pentru a ucide. Casey îi ținti inima și apăsă pe trăgaci – însă simți cum propria ei inimă se oprește la auzul sunetului moale scos de camera goală.

Moartea o privea din nou în față. Iar când auzi explozia produsă de pistolul lui Jed... însă nu pistolul acestuia făcuse zgomotul care-i storsese tot sângele din obraji. Era sunetul scos de ușa trântită de perete, nu după câteva încercări, așa cum crezuse Casey că avea să se întâmple, ci în urma unui singur efort. Uitase din nou cât de mare și de puternic era Damian. Acesta intră cu pușca într-o mână și cu degetul deja pe trăgaci.

Jed abia se întorsese în direcția lui Damian când acesta trase, iar focul tras de la o distanță atât de mică îl ridică pe Jed în aer și-l trânti de peretele din spatele lui. Jethro se ridică în picioare, terifiat și înfuriat în același timp, când văzu trupul fratelui său mort izbit de perete. Nu avea totuși nici o armă la îndemână – nu fusese suficient de deștept pentru a-și lua una cu el în pat –, însă Casey, care era cel mai aproape de el, avea – un pistol gol, care se putea folosi și în alte feluri. Ea îl lovi pe Jethro cu putere în ceafă.

Jack își căuta și el pistolul în buzunare. Nu prea avea de ales, era vorba fie să-și petreacă tot restul vieții în închisoare, fie să-l împuște el pe Damian.

Casey nu era sigură ce ar fi preferat Damian ca Jack să facă, însă el încercă totuși să-l oprească, ațintindu-și pușca asupra lui.

– Nu-i prea drăguț ce poate face un glonț din acesta feței cuiva, îi explică Damian. Desigur, nu prea mai contează, după aceea.

Jack hotărî că închisoarea ar fi fost totuși varianta de preferat. Îngheță în poziția în care se afla. Casey se duse lângă el și-i scoase micul pistol din buzunar.

Reușiseră, sau mai degrabă Damian reușise să-i scoată pe amândoi din încurcătură fără nici o picătură de sânge vărsat – cel puțin nu sângele lor. Primul ei instinct fu să se arunce în brațele lui Damian și să-l sărute până își pierdeau răsuflarea, dar asta era, desigur, imposibil. În primul rând, el trebuia să-și păstreze atenția asupra lui Jack și Jethro. Așa că ea se lăsă condusă de al doilea instinct.

– Ce ți-a luat atât de mult? întrebă Casey pe un ton cât se putea de morocănos.

El îi aruncă doar o scurtă privire surprinsă înainte de a răspunde sarcastic, aproape la fel de îmbufnat ca și ea.

– Și mie îmi pare bine să te văd, Kid. Este pe-aici ceva sfoară cu care să-i legăm pe ăștia doi?

– Probabil că nu, dar cred că ne putem descurca cu juponul inutil pe care îl am sub fustă.

Spusese asta pe același ton caustic, însă efectul asupra lui Damian fu cel opus. Îl făcu să zâmbească. Asta probabil deoarece știa că ea ar fi preferat să poarte pantalonii ei obișnuiți decât această rochie care-i limita mișcările și în care era obligată să rămână deocamdată.

Ea nu-i purtă pică pentru buna dispoziție – de fapt, o făcu – însă nu comentă. Se prefăcu în schimb ocupată, căutând o frânghie. Nu găsi nici urmă, nici măcar după ce descoperi un mic șopron cu de toate în spate, însă folosi un cuțit pentru a tăia bucăți din juponul ei, iar bumbacul tare fu la fel de bun ca orice frânghie.

Era deja întuneric de câteva ore, iar Casey nu avea nici o dorință de a petrece restul nopții în cabană, și nici nu era deloc obosită. Era încă inundată de adrenalină, deși nu-și imagina de ce, acum că erau în siguranță. Îi sugeră lui Damian să se întoarcă în Culthers, iar acesta fu de acord.

Trupul lui Jed fu înfășurat într-o pătură și legat pe spatele calului său. Ceilalți doi bărbați fură lăsați afară, legați bine și cu călușurile puse – astfel nu puteau pune la cale nici un plan dacă erau lăsați

singuri. Așa se și întâmplă când Damian mai intră pentru ultima oară în cabană, pentru a stinge focul.

Casey nu era sigură de ce-l urmase. Atunci își dădu seama însă de ce era încă atât de plină de adrenalină.

– Am crezut că vei muri astăzi, îi spuse Damian când se întoarse și o găsi în spatele lui.

– Așa am crezut și eu, îi replică ea abia auzit.

Apoi Damian o trase lângă el și o sărută așa cum dorise ea să o facă mai devreme. Simțise și el același lucru? Dorința de a celebra viața, după ce crezuseră amândoi că nu mai aveau să vadă vreodată răsăritul soarelui? La naiba, era o dorință puternică. Nu conta că podeaua era acoperită de sânge, nu conta că salteaua pe care o lăsă el nu era acoperită cu nimic, nu conta că Jethro și Jack erau legați afară. Pentru ea, nu conta decât contactul cu cineva de care-i păsa – și dorința care alungase orice alt gând din mintea ei.

El nu o dezbrăcă, era prea grăbit pentru asta; îi ridică doar fusta și-i sfâșie pantalonașii, deși nu intenționat – însă materialul subțire nu rezistase smuciturilor sale. Ea nici măcar nu băgă de seamă decât mai târziu. Tot ce observă atunci fu gustul lui, în timp ce Damian continua să-i devoreze gura cu a lui, și incredibila plăcere pe care o simți atunci când el o pătrunse.

Totul se simțea perfect, ca și cum până atunci i-ar fi lipsit ceva de neatins, iar acum era din nou întreagă. Pasiunea se aprinse și mai mult. Cu toate acestea, se termină prea repede. Urcarea treptată și explozia de extaz fură aproape instantanee. Le simțise însă mai intens decât înainte, fuseseră mai satisfăcătoare, într-un fel sălbatic și diferit. La final, o cuprinse o pace de nedescris.

Era ceva de care avusese nevoie, se părea, o nevoie uriașă. Singura ei teamă era că Damian era singurul cu care avea să trăiască o astfel de pasiune. Recunoscuse oare că-i păsa de el? La naiba, îi păsa, și încă prea mult.

Capitolul 40

Luna strălucitoare, aproape plină, le lumină drumul până în Culthers. Era încă noapte atunci când ajunseră; orașul era tăcut, numai câțiva câini lătraseră la trecerea lor. Casey era obosită deja și sugeră să se îndrepte către pensiune, unde prizonierii puteau fi încuiați într-o cameră, în așteptarea dimineții, când ea și Damian aveau să le decidă soarta.

Damian dădu aprobator din cap, însă spuse:

– Trebuie să luam o singură decizie – ce facem cu tânărul Paisley. Jack se va întoarce cu mine în New York, pentru a fi judecat.

Casey se așteptase la asta, dar nu vorbiseră de când plecaseră din cabană, se concentraseră doar asupra drumului înapoi spre oraș, având grijă ca toți caii să ajungă în bune condiții. Nu vorbiseră despre cele întâmplate în cabană, dar ce era de spus, oricum? Că nu ar fi trebuit să se întâmple, cu siguranță. Că avusese efecte benefice, sigur. Că nu avea să se mai întâmple, cu siguranță. Nici unul dintre aceste lucruri nu putea fi spus cu voce tare fără ca ei să se simtă stingheriți.

Dar puteau vorbi despre orice altceva. Casey așteptă până îi duseră pe Jack și pe Paisley în magazia încuiată pe care o avea Larissa la pensiune. Îi promiseseră învățătoarei că aveau să-i povestească totul a doua zi dimineață.

Urcând scările către camerele lor, Casey îi spuse în cele din urmă:

– Nu am apucat să îți povestesc, dar Jack nu este Henry, asta-i sigur.

Afirmația ei îl făcu pe Damian să se oprească brusc.

– Spui că nu s-a terminat încă totul?

– Îmi pare rău, nu am vrut să spun asta. L-am prins pe vinovat; doar că nu era Henry, de la început. După cum a povestit Jack, Henry a murit *accidental* în urma unei certe dintre ei, deși Jack nu părea

să aibă prea mari remușcări. Jack se dusese la New York pentru a-și vizita familia, dar cum Henry a murit, s-a decis să transforme călătoria într-una profitabilă, asumându-și identitatea lui Henry și mergând la serviciu în locul lui – doar atât cât să delapideze bani din compania ta.

– Dar de ce să-l omoare pe tata dacă nu e decât un hoț? întrebă Damian.

– Probabil că tatăl tău l-a cunoscut mai bine decât alții pe Henry. Jack a spus că începuse să observe comportamentul ciudat al lui Henry. Jack nu era așa priceput la a-și asuma identitatea fratelui său. Tatăl tău a început să pună întrebări. Suspiciunile lui l-au alertat pe Jack. Îți poți închipui restul.

– Așadar dacă tatăl meu nu ar fi observat nimic în neregulă cu rolul jucat de către Jack, ar mai fi încă în viață?

– Da, așa e. Jack a vrut ca Henry să fie cel învinuit de furt, și sigur că Henry nu ar fi fost găsit niciodată, deoarece era deja mort și îngropat. Jack, necunoscut tuturor, cu excepția mătușii sale, nu ar fi fost căutat de nimeni. A fost un plan logic, dacă stai să te gândești. Însă Jack s-a îngrijorat că tatăl tău, deja suspicios, i-ar putea pune întrebări mătușii lui, aflând de existența fratelui geamăn al lui Henry, care venise de curând în oraș. Doar de asta ar fi fost nevoie pentru a îndrepta bănuielile asupra adevăratului vinovat.

Damian oftă.

– Acum îmi doresc ca tatăl meu să nu fi fost atât de perspicace.

– Sigur, dar care ar fi rostul? S-a întâmplat, iar acum l-ai prins pe cel responsabil. Cel puțin se va face dreptate.

– Da, este o consolare măruntă, dar e mai bine decât nimic, replică Damian.

Casey dădu din cap și continuă să urce scările. Odată ajunsă însă la ușă, se hotărî să atace un alt subiect și vorbi pe un ton oarecum morocănos.

– Apropo, data viitoare când îmi arunci un pistol gol, ce-ar fi să-mi spui că e gol? Am fost la câteva secunde de moarte pentru că nu aveam nici un glonț în pistolul cu care am tras spre Jed.

– Îmi pare rău, spuse el, roșind. Știi că pistoalele nu sunt punctul meu forte. Nu mi-a trecut prin cap să verific dacă sunt gloanțe

în el sau nu. Ai cerut gloanțe. Ți-am dat o cutie întreagă. M-am gândit doar că ai vrea să mai ai încă un pistol.

Ea roși în urma acelei explicații, ceea ce aduse mingea vinovăției din nou în terenul ei. Ar fi trebuit să încarce pistolul acela afurisit când era încă în restaurant.

– Nu mai contează acum. Apoi recunoscu. Dar sincronizarea ta a fost excelentă, în caz că nu ai observat. Mi-ai salvat viața în cabană, Damian. Mulțumesc pentru asta.

– Acesta este ultimul lucru pentru care trebuie să-mi mulțumești, replică el cu o urmă de zâmbet.

Însă apoi o privi țintă cu ochii lui pătrunzători, care-i făcură fluturii să danseze în stomac. Poate că ar fi trebuit să-i spună că avea sentimente pentru el, dacă nu-și dăduse deja seama. Nu vedea însă ce s-ar fi schimbat spunându-i. El tot nu și-ar fi dorit să rămână căsătorit cu ea. Tot nu și-ar fi dorit pe cineva ca ea drept soție. Iar ei avea să i se pună un nod în gât dacă se mai gândea la asta.

Așa că îi ură în grabă noapte bună și intră în camera ei, închizând ușa, apoi se împletici prin întuneric spre pat și căzu pe el. În ochi îi apăruseră deja lacrimile.

Mai rămăsese foarte puțin până să încheie treaba pentru care fusese angajată. De fapt, partea ei se terminase. De îndată ce era plătită, nu avea nici un motiv pentru a mai întârzia lângă Damian. Iar acest gând o făcea să sufere îngrozitor.

Afară, pe hol, Damian se uită lung la ușa închisă, întrebându-se dacă să bată și să o scoată pe Casey de-acolo. Aproape că-și duse mâna până la ușă, însă o coborî încet înapoi.

Ea se purta din nou ca și cum nu făcuseră dragoste, ca și cum nu împărtășiseră acea intimitate pasională. Evitase să-i întâlnească ochii. Îi era rușine de cele întâmplate? Sau era rușinată doar că împărtășise acea intimitate cu el?

Nu se gândise la acest lucru înainte, însă era perfect conștient că îi lipseau toate trăsăturile pe care le admira ea la un bărbat. Îl numise mereu *ageamiu*, în cel mai defavorabil sens. Dar Casey locuia într-un ținut care încă trăia în trecut. Erau prea puține diferențe între un oraș din vestul de acum și unul existent cu cincizeci de ani în urmă. În schimb, orașele din est creșteau văzând cu ochii, așa cum

și trebuia, cu noul secol bătând deja la ușă. Ar fi trebuit ca el să ignore progresul ce făcea viața mai ușoară, doar pentru că ea o făcea?

De ce-și bătea capul cu asta: oricum aveau să se despartă curând. Ea era nerăbdătoare să se întoarcă acasă și să-și dovedească valoarea în fața tatălui ei. Îi arătase în toate felurile posibile că vedea intimitatea dintre ei drept o greșeală. Nici măcar o dată nu-l încurajase să deschidă acest subiect.

Damian oftă și se întoarse în camera lui. La urma urmei, era probabil mai bine așa. Nu și-o putea închipui pe Casey prezidând o cină de afaceri – așa cum ar fi trebuit să facă soția lui – fără să-și pună pistolul cu șase focuri pe masă. Nu și-o putea imagina conducând casa lui mare. Și-o *putea* cu siguranță închipui în patul său pentru tot restul vieții, însă unde ar fi vrut ea să fie patul acela? Într-un obscur orășel vestic? La cât de independentă era, draga de ea, probabil că și-ar fi dorit să-l întrețină ea.

Nu, era mai bine că aveau să-și vadă fiecare de drum. Își dorea numai să nu se mai simtă atât de mizerabil în legătură cu acest lucru.

Capitolul 41

Pe când ajunseră la antreprenorul de pompe funebre a doua zi, unde lăsară trupul lui Jed, în urma lor se strânsese o mulțime numeroasă, dar asta era ceva de așteptat, având în vedere că Jack și Jethro erau legați pe cai, ca la expoziție. Persoanele care arătau ca niște prizonieri atrăgeau mereu atenția. O astfel de strategie nu dădea niciodată greș și de obicei era benefică. La fel se întâmplă și de această dată.

Șeriful ieși în pridvor pentru a-i întâmpina, conștient de faptul că mulțimea se apropia de el. Era acum irelevant dacă se aflase sau nu pe statul de plată al lui Jack. Dacă voia să-și păstreze slujba, trebuia să acționeze conform legii, cel puțin în această situație. Motivul era că în mulțime se auzeau multe acuzații, acum că Jack fusese detronat. Înainte oamenii se temuseră să se plângă de amenințările în legătură cu alegerile, dar acum nu le mai era frică.

Damian ușură lucrurile pentru șerif, spunându-i acestuia de la bun început că Jack avea să fie transportat la New York, pentru a răspunde acuzațiilor de crimă. Doar Jethro avea să-i fie predat lui. Elroy era singurul care mai trebuia arestat, dar avea să fie ușor de găsit, de vreme ce rănile îl țintuiseră la pat.

Damian scoase o bucată de hârtie din buzunar și o desfăcu, dându-i-o șerifului să o citească. Casey rămase cu gura căscată când își aruncă privirea peste umărul lui și văzu despre ce era vorba – despre numirea lui ca șerif federal. Ei bine, la naiba, i-ar fi putut spune măcar că era cu adevărat șerif, decât să o lase să-și tragă propriile concluzii. Desigur, el nu știa că ea nu-l crezuse.

Era încă o surpriză, deși una plăcută. Iar ea trebuia să recunoască acum că arăta foarte bine îmbrăcat ca un șerif, fără costumele lui simandicoase, deși era doar o slujbă temporară, pentru găsirea și arestarea lui Curruthers.

Părăsiră pentru ultima oară orașul Culthers mai târziu în acea dimineață, cu Jack în spate. Avură suficient timp pentru a prinde trenul către est, din Sanderson, și curând călătoreau din nou confortabil – vagonul elegant al lui Damian era acolo, așteptându-i.

Acesta trebuia să găsească o bancă prin intermediul căreia să transfere fondurile necesare pentru a o plăti pe Casey, așa că deocamdată călătoreau încă împreună. Își dorea să nu fie așa, deoarece, cu cât rămânea mai mult în compania lui, cu atât îi părea mai rău că lucrurile nu erau permanente. Se mulțumi cu următorul cel mai bun lucru și *încercă* să-l ignore cât mai mult. Iar dacă el o prindea privindu-l, ei bine, ea pretindea că era adâncită în gânduri, iar ținta privirii ei era așadar lipsită de importanță.

Avură de trecut din nou prin Langtry, însă opriră doar câteva ore de această dată, așa că deciseră împreună că era mai bine să rămână în vagon. Nici unul nu voia să riște o altă întâlnire imprevizibilă cu judecătorul Bean, din motive evidente.

Din nefericire, vagonul fusese recunoscut în oraș, iar judecătorul rămăsese probabil fără fonduri pentru băutură, deoarece aprodul său veni să bată la ușă la numai douăzeci de minute după sosirea trenului. Casey se gândi în modul cel mai serios să decline *invitația* de a apărea din nou în fața judecătorului. Putea să-l scoată pe Old Sam din tren și să dispară din oraș înainte ca aprodul să poată face ceva. Dar l-ar fi abandonat pe Damian astfel, de vreme ce el renunțase deja la calul său și la al lui Jack, gândindu-se că nu mai aveau nevoie de ei. Cu siguranță nu ar fi încăput toți trei pe spinarea lui Old Sam.

Neavând de ales, sfârși prezentându-se din nou în fața curții judecătorului Bean, cu Damian alături. Amicii de pahar ai judecătorului erau prezenți cu toții. Bean însuși îi privea zâmbind larg, ceea ce o îngrijoră și mai mult pe Casey.

Aprodul care-i adusese îi șopti ceva judecătorului. Bean păru surprins. Oricare ar fi fost motivul pentru care-i chemase inițial, avea acum un altul.

Nu-i lăsă prea mult în suspans, spunând:

– Aprodul îmi spune că aveți un prizonier în vagonul vostru elegant. Este individul pe care îl căutați?

Damian răspunse:

– Da.

– Să fiu al naibii, spuse Bean și, rânjind, le aruncă o privire acoliților săi care erau înșirați pe lângă pereți, ca niște decoruri permanente. Se pare că vom avea parte de o execuție, băieți.

Damian clătină din cap și aruncă hârtia cu numirea sa pe masa judecătorului.

– Mă tem că nu. Ca șerif federal, am autoritatea de a-l duce pe acest individ în statul în care a comis crima, pentru a fi judecat acolo.

Bean era categoric dezamăgit, chiar oftă puternic înainte de a recunoaște.

– Da, așa e. Ei bine, păcat! Mi-ar fi făcut plăcere să-l spânzur pentru voi.

Damian își recuperă documentul și spuse:

– Mulțumim, domnule judecător. Dacă asta e tot...

– Stați puțin, îl întrerupse judecătorul. Nu e totul. Sunteți încă împreună?

Casey nu putu să nu-și amintească cum căutase Damian un judecător care să schimbe starea lucrurilor, așa că replică, cu bădărănie:

– Doar pentru că încă nu am găsit un judecător de aici până în Sanderson... domnule judecător.

Bean reîncepu să rânjească.

– Nu degeaba mi se spune că sunt singurul reprezentant al legii la vest de Pecos, domnișorico. Acum, trebuie să vă spun că, după ce ați părăsit orașul, am început să mă gândesc că am fost cam neglijent în legătură cu cazul vostru. Mi-am făcut datoria, așa cum se cuvine, dat fiind că trăiați în păcat. Dar am uitat să menționez ce le spun de obicei celor pe care-i căsătoresc – și anume că, pentru alți cinci dolari, pot anula căsătoria dacă nu le place. Și văzând că ați recunoscut deja că vreți să desfaceți legătura, cred că nu pot face pentru voi mai puțin decât fac pentru alții. Așa că, prin puterea investită în mine, vă declar divorțați. Ciocanul lui lovi o dată masa. Asta face cinci dolari. Plătiți-i aprodului.

Capitolul 42

În orașul următor trenul opri peste noapte. Găsiră acolo și o bancă mai mare, afiliată, una care putea gestiona transferul unei asemenea sume de bani. Ajunseseră suficient de devreme pentru ca Damian să poată scoată cambia, pe care i-o înmână lui Casey în seara aceleiași zile, la cină, în micul restaurant pe care îl găsiseră lângă hotel.

Asta era, așadar. Fusese plătită, și nu mai erau căsătoriți. Deocamdată călătoreau în aceeași direcție, însă nu mai erau nevoiți să o facă împreună. Casey putea aștepta următorul tren sau putea merge mai departe călare. Nu mai dorea să prelungească starea în care se afla, acum că nu mai era nevoită.

Se uită la Damian peste masa din micul restaurant, și simți cum inima i se spărgea în mii de bucăți, în timp ce el studia meniul, fără să-și dea seama de chinul prin care trecea ea. Fusese prost dispus de la „divorț" încoace, dar ea putea înțelege. El îl dorise, însă avea resentimente față de faptul că îi fusese impus, așa cum se întâmplase și în cazul căsătoriei.

Judecătorii ca Bean, care se jucau cu viețile oamenilor doar pentru a face rost de bani, ar fi trebuit scoși în afara legii și, din fericire, erau o specie pe cale de dispariție. Însă cei afectați nu aveau ce să facă între timp – decât să-și vadă în continuare de viețile lor.

Exact acest lucru avea Casey de gând să facă. Nu voia să-și ia la revedere. Era exclus să plângă în fața lui Damian, și îi era teamă că asta avea să se întâmple dacă ea ar fi spus cuvintele care ar fi pus capăt pentru totdeauna relației lor. El se aștepta să o vadă în tren dimineață. Ea nu avea să-l mai vadă după acea seară.

Stăteau în același hotel – nici măcar nu se deranjase să caute o pensiune. Drumul înapoi fu însă îngrozitor. El vorbea despre lucruri lipsite de importanță. Ea nu spuse nimic, împiedicată de nodul care i se formase în gât.

Însă după ce deschise ușa de la camera ei se întoarse pentru ultima dată spre el, măsurând cu privirea micile detalii care aveau să-i îndulcească amintirile: barba abia mijită pe obrajii lui, buzele ferme care puteau fi extrem de moi uneori, faptul că-și lăsase părul mai lung decât îi plăcea să-l poarte, și că ochii lui gri deschis aveau o privire la fel de intensă ca întotdeauna.

Era prea mult pentru a rezista unui ultim contact. Intenționase să-l sărute de rămas-bun, nimic mai mult, însă sărutul se transformă în ceva mult diferit.

Când ea se întinse spre el, Damian probabil îi înțelesese greșit intenția, văzând totul ca pe o propunere din partea ei. O luă în brațe și nu-i mai dădu drumul. Și asta fu prea mult pentru a rezista. Ce rău putea face, luându-și rămas-bun de la el în acest fel? Era cu atât mai special cu cât știa că era pentru ultima oară.

Probabil el simțea la fel. Deși el se aștepta să o mai vadă, trebuia să fi înțeles că acesta era ultimul lor moment de intimitate. Fu cu atât mai atent și mai tandru din acest motiv.

O ridică în brațe și o duse până la pat, culcată în brațele lui. O dezbrăcă foarte lent, distras de fiecare bucățică de piele care trebuia sărutată. Umerii, gâtul, chiar și degetele ei primiră o atenție specială. Nu exista nici o grabă în săruturile și mângâierile lui, doar tandrețe.

Nici Casey nu era ezitantă în mângâieri. Sunetele pe care îl făcu să le scoată erau încurajatoare, și încă avea mult din el de explorat. Mușchii lui pulsară sub degetele ei. Îi găsi zonele sensibile. Se miră de cât de tare era. Plină de îndrăzneală, nu lăsă nici o parte neexplorată. Chiar și bărbăția lui simți atingerea fină a degetelor, precum și prinsoarea fermă a mâinii ei.

Atât de evidente și totuși atât de uimitoare, contrastele, diferitele texturi, lucrurile care îi deosebeau. Cu toate acestea, ce-i plăcea lui îi plăcea și ei. Aici nu existau diferențe, doar uimirea că se potriveau într-atât.

Trupul lui era fascinant. Chiar și mirosul lui era îmbătător pentru simțurile ei. Iar gustul... Casey nu făcea economie la sărutări. Stabilind ritmul acela lent și senzual al explorărilor, el îi lăsa tot timpul pentru a face lucrurile la care până atunci doar visase.

Dar o astfel de plăcere avea limitele sale. Sângele lor se înfierbânta încet în vene. Pielea care se desfătase cu mângâieri blânde deveni

curând prea sensibilă. Fluturările intermitente se transformară într-o agitație constantă. Fiecare nerv pulsa vibrant. Iar când ea crezu că nu mai putea suporta, el o trase în linia goliciunii sale, iar tăria lui catifelată o umplu cu totul.

Privirea lui se înlănțui de a ei, aproape la fel de erotică precum bărbăția lui din adâncul trupului ei. Apoi Damian începu mișcarea înnebunitoare de du-te-vino, punctată cu săruturi fierbinți, repetând totul din nou și din nou. Felul în care făcea dragoste era splendid și epuizant.

Curând, sosi valul de senzații pure, care o ridică pe tărâmul extazului, făcându-i simțurile să explodeze într-o pulsație tot mai intensă, secând-o de orice fărâmă de energie. Inima i se umplu de bucurie atunci când Damian atinse extazul deodată cu ea.

Îl ținu strâns lipit de ea. Cumva, reuși să-și ascundă lacrimile. Pentru un moment scurt, era al ei. Aveau să-și vadă fiecare de drumul său, însă ea nu avea să-l uite niciodată – nici să înceteze să-l iubească. Trebuia să încerce, să facă toate eforturile pentru acest lucru, pentru a scăpa de suferință; spera ca într-o zi să își poată aminti de zilele acestea fără nici un regret, ca de niște momente prețioase ale vieții ei.

Capitolul 43

Courtney era pe pășunea din partea de vest a fermei atunci când îl zări pe Chandos călărind în direcția ei. Își înfipse pintenii în calul ei și se grăbi să-l întâmpine, sperând că de această dată se întorsese definitiv acasă.

Ultimele șapte luni fuseseră dificile pentru ea, nu doar pentru că fiica ei plecase de acasă și nu doar pentru că ea preluase multe dintre responsabilitățile conducerii fermei K.C., cât timp lipsise Chandos, ci pur și simplu pentru că-i displăcea să fie departe de soțul ei.

Ajunse la el și, înainte de a i se arunca în brațe, abia reuși să strige:

– La naiba, era timpul!

Îl auzi chicotind înainte ca gura lui să o acopere pe a ei într-un sărut lung și plin de dor. Pe când reuși în cele din urmă să se dea puțin în spate și să-și clătească ochii privindu-l, rămăsese deja fără răsuflare. El rânjea. Acesta fu primul lucru pe care îl observă, nu barba neîngrijită sau faptul că părul îi crescuse atât de mult încât îl purta împletit. Rânjetul acela – și sclipirea din ochii lui albaștri.

Se schimbase; semăna mai mult cu vechiul Chandos. Observase acest lucru de câteva ori când venise acasă în ultimele șapte luni, dar acum schimbarea era și mai pronunțată. Furia îi dispăruse. Ochii lui erau din nou plini de viață. Oricât ar fi urât faptul că era departe atât de fiica, cât și de soțul ei, îi putea mulțumi lui Casey pentru schimbarea lui Chandos.

Timpul care trecuse îl ajutase să se vindece; făcuse ceva folositor, ceva la care se pricepea, în locul muncii monotone de la fermă, pe care o găsea plictisitoare uneori de la moartea lui Fletcher. Cel puțin, când tatăl lui era în viață, avusese un motiv de a excela în meseria de fermier, pentru a-i dovedi bătrânului că putea fi mai bun decât el. Însă motivația aceasta dispăruse odată cu Fletcher.

– Pot spera că asta nu va fi doar o altă vizită scurtă? întrebă ea.

Lui Chandos nu-i luase mult să o găsească pe Casey după ce plecase în acea noapte, cu atâta vreme în urmă. Courtney se așteptase ca lucrurile să se încheie acolo, și el să o aducă acasă. Însă Chandos nu făcuse asta. Vinovăția pe care o simțea în legătură cu plecarea ei de acasă îl determină să o lase să demonstreze ce avea de demonstrat. El o supraveghease doar, discret, în tot acest timp.

– S-a terminat, Cateyes, replică el oftând ușor. Casey s-a întors azi, cu trenul de prânz. Vom vedea dacă ajunge la fermă înainte de căderea întunericului. Își târăște picioarele ca și cum s-ar îndrepta către plutonul de execuție.

– Asta este de înțeles. Se teme probabil să te înfrunte.

El clătină din cap.

– Nu cred că asta e. Ar trebui să aștepte cu nerăbdare să se laude cu ce a realizat. Dar în puținele ocazii în care am putut să o privesc cu atenție de când a pornit pe drumul spre casă, părea... nu știu, ca și cum ar jeli pe cineva.

– S-a întâmplat recent ceva despre care nu mi-ai povestit în scrisorile sau telegramele pe care mi le-ai trimis?

– Da, multe lucruri, dar nimic ce cred că ar fi putut s-o afecteze atât de mult. A terminat ultima însărcinare pe care a primit-o, s-a despărțit de ageamiul care a angajat-o – doar dacă nu cumva întâlnirea cu moartea a făcut-o să-și dea seama că și-a asumat mai multe decât poate duce.

– Întâlnirea cu moartea? Întâlnirea cu moartea! Când naiba s-a întâmplat asta? Trebuia să te asiguri că nu este niciodată cu adevărat în pericol.

El îi zâmbi șmecherește soției sale.

– Nu am putut fi lângă ea de fiecare dată când și-a pus în cap să scoată pistolul. Din când în când i-am pierdut urma, făcându-mă să o vânez din nou.

– Când anume a fost aproape de moarte? întrebă Courtney. Și cum?

Ultima slujbă a fost ceva mai periculoasă decât am crezut. Esticul a angajat-o să găsească pe cineva numit Curruthers. Am aflat asta de la niște oameni cărora le-a pus ea întrebări. Curruthers era și el din est, ceea ce m-a indus în eroare.

– Era mai periculos decât ai crezut?

– Nu, el însuși era destul de inofensiv, dar s-a înconjurat de niște mercenari care nu erau la fel de inofensivi. Până am prins-o din urmă pe Casey după ce l-a găsit pe individ – pentru că i-am pierdut urma în Sanderson, când a plecat în mijlocul nopții, fără să lase nici o urmă –, fusese deja implicată într-un duel.

– Poftim??

El rânji.

– Liniștește-te, Cateyes. A câștigat cu ușurință, și-i de-a dreptul amuzant acum, deși atunci nu a fost, cu toate gloanțele alea zburând prin aer. De fapt, acolo am ajuns la limită. Aveam de gând s-o târăsc acasă de îndată ce se așternea din nou praful.

– Și ce anume este amuzant în legătură cu participarea fiicei noastră într-un afurisit de duel? întrebă ea printre dinți, fără să se liniștească, așa cum îi sugerase el.

– Dacă ți-ai putea imagina ce am văzut eu, Casey stând în mijlocul drumului unui orășel ce părea atât de liniștit, îmbrăcată în cea mai elegantă rochie pe care a purtat-o vreodată, cu tocul pistolului petrecut peste dantelă...

– *Asta* ți se pare amuzant?

– Și ție ți se va părea la fel dacă nu te-ai mai uita așa urât la mine și ți-ai aminti că este în siguranță, aproape ajunsă acasă.

Courtney pufni indignată, dar nu se mai uita atât de urât la el.

– Foarte bine, poate că mi s-ar părea amuzant – la o sută de ani. Spune-mi acum de ce nu ai adus-o pe sus acasă după acest episod.

El se încruntă, amintindu-și.

– Pentru că armăsarul meu a început să șchiopăteze.

– Dar erai în același oraș cu ea, îi aminti Courtney, încruntându-se la rândul ei. Ce are de-a face calul tău?

– Nenorociții aceia cu care s-au duelat nu au intenționat nici un moment să lupte cinstit. M-am amestecat, oferindu-i suficientă acoperire încât să se poată retrage din drum, ceea ce a și făcut. Atunci a apărut și ageamiul – se pare că s-au despărțit cumva după ce au plecat din Sanderson. Oricum, atunci gloanțele zburau în toate părțile, însă atunci când s-au oprit, nu mi-am dat seama suficient de repede că ambele părți o șterseseră prin spatele clădirii. S-au întâlnit din nou la grajd și, orice s-a întâmplat acolo, au sfârșit călărind în afara orașului, cu Casey cu tot.

Courtney oftă.

– În regulă, văd acum care este rolul calului tău șchiop în toată această poveste.

– A fost mai rău de atât, spuse el, încruntându-se din nou. Am pornit imediat după ea. Așa a făcut și Rutledge, iar el avea un avans față de mine.

– Esticul?

Chandos aprobă.

– Urma ne-a condus spre sud față de drumul către Sanderson, dar asta a fost numai pentru a deruta urmăritorii. Am găsit locul în care au părăsit poteca, îndreptându-se către vest, iar la un moment dat i-am și zărit. Rutledge nu-și dăduse încă seama, așa că a ajuns în spatele meu.

– Și atunci a început calul tău să șchiopăteze?

El dădu din cap, oftând.

– Aveam de gând să-l acostez pe Rutledge și să-i iau calul. Nu mă gândeam că i-ar fi de prea mare ajutor lui Casey dacă îi ajungea din urmă. Dar afurisitul a zburat pe lângă mine, prea departe pentru a-l putea opri. Nici măcar nu cred că m-a văzut, așa de hotărât era să-l ajungă din urmă pe Curruthers. Pe atunci eram deja la vreo opt kilometri de oraș. Până când am făcut rost de un alt cal și m-am dus după ei, ei se întorceau deja în oraș, cu prizonierii în spate.

– *El* a salvat-o?

Chandos pufni.

– Mă îndoiesc. Probabil că ea avea totul sub control când a găsit-o, deși tare aș vrea să știu cum a făcut-o. Unul dintre nemernici era mort, iar ceilalți doi erau legați, ca niște curcani pregătiți pentru cuptor.

– Întreab-o ce s-a întâmplat când ajunge acasă, sugeră Courtney. Sau vrei să o lași să creadă că nu ai găsit-o?

Chandos ridică din umeri.

– Nu știu. Să așteptăm și să vedem ce spune ea întâi. Dar este gata, Cateyes. Cel puțin de asta sunt sigur. Poate reușești tu să-ți dai seama de ce nu e atât de fericită pe cât credeam că va fi la întoarcerea acasă.

Capitolul 44

Casey se opri pe coama dealului care străjuia ferma Bar M și se întrebă, retrospectiv, dacă meritase toate eforturile. Se temea că avea prea multe din trăsăturile bunicului și ale tatălui ei, era prea încăpățânată, prea sigură că numai ea deținea toate răspunsurile. În cele din urmă, nu era sigură ce dovedise.

Dorise să împiedice căderea în ruină a moștenirii lui Fletcher, un demers nobil, sau cel puțin asta își spusese atunci. Dar ar fi căzut ferma în ruină, chiar dacă ea nu ar mai fi pus vreodată piciorul acolo? Ar fi lăsat Chandos să se întâmple așa ceva? Probabil că nu. Fusese pur și simplu prea plină de sine, gândindu-se că doar ea o putea salva. Se certă în sinea ei. Lipsise șapte luni, iar ferma părea să funcționeze foarte bine.

Iar acum trebuia să-și explice raționamentul părinților ei, tocmai când nu mai simțea că era unul valid. Făcuse un lucru prostesc și trebuia să recunoască deschis asta.

Casey îl întoarse pe Old Sam și-l îmboldi cu călcâiele pentru ultima parte a drumului spre casă. Ajunse la ora cinei, așa că probabilitatea să-și găsească ambii părinți în sufragerie era mare. Așa se și întâmplă. Stând însă în pragul ușii din încăperea elegantă, simțindu-se nelalocul ei cu ponchoul și pantalonii prăfuiți, nu reuși să scoată cuvintele pe care le pregătise. Era atât de bine să fie din nou acasă, le dusese dorul mamei și tatălui ei, le dusese dorul foarte mult, și cu toate acestea, dintr-un oarecare motiv, nu mai simțea că aparținea acestui loc, iar constatarea aceasta o durea mai tare decât toate celelalte lucruri care o neliniștеau.

Spera să fie doar un sentiment trecător de tristețe. Aceasta era casa ei, la urma urmei. Știa că avea să fie mereu bine-venită aici. Cu toate astea, își dădu seama că într-o zi avea să plece, după ce urma să-și găsească un bărbat...

– A trebuit să-ți tunzi părul cel frumos, Casey? întrebă Courtney pe un ton dezaprobator.

Cu siguranță Casey nu asta se așteptase să audă după ce lipsise de acasă șapte luni, așa că se holbă neîncrezătoare la mama ei. Doar pentru atâta avea să o certe? Se temea până și să privească în direcția tatălui ei, îngrozită de toată furia pe care o aștepta din partea lui. Încă nu țipa – dar avea să o facă, curând.

– Va crește la loc, replică ea incoerent.

Courtney zâmbi și se ridică în picioare, întinzându-și brațele.

– Așa este. Vino încoace!

Doar atât așteptase Casey, asta sperase, așa că nu ezită înainte de a zbura în brațele mamei sale, izbucnind pe dată în lacrimi. Vocea liniștitoare a mamei ei ajunse la ea în ciuda zgomotelor pe care le scotea ea, însă lacrimile nu se opreau nicicum, curgeau și mai tare.

Casey avea nevoie de iertare pentru multe. Până atunci părinții ei fuseseră capabili să „repare" tot ce nu era bine în viața copilului lor, dar acum ea trecuse de vârsta la care problemele erau ușor de „rezolvat".

Nu putu decât să se vaite.

– Îmi pare atât de rău! Nu ar fi trebuit să plec niciodată, știu asta acum!

– Casey, draga mea, liniștește-te, continuă Courtney să murmure. Tot ce contează acum este că ești acasă, în siguranță. Toate celelalte se vor rezolva.

Nu avea să se întâmple asta, însă Casey nu voia să se certe cu mama ei. I se oferise iertarea. Nici măcar nu îi ceruseră vreo explicație...

– Poate ne spui de ce ai simțit nevoia să pleci așa cum ai făcut-o?

Casey aproape chicoti. Reuși să-și șteargă lacrimile de pe obraz și se dădu puțin în spate, zâmbindu-i mamei ei. Cel puțin la *asta* se așteptase.

– Ei bine, este destul de clar de ce am plecat în mijlocul nopții, pe ascuns. Dacă v-aș fi spus ce plănuiam, m-ați fi încuiat probabil sus în camera mea și ați fi aruncat cheia în cea mai apropiată fântână.

– Foarte probabil, îi zâmbi Courtney înapoi. Dar de ce ai plecat?

Casey îi aruncă în cele din urmă o privire tatălui ei, care stătea încă acolo, uitându-se la ea cu o privire inscrutabilă. Nu era nici

o diferență pentru Casey că nu țipa la ea, deoarece putea *arăta* ca și cum ar fi fost furios pe ea.

– Dintr-un motiv prostesc, la care mi-aș dori să nu mă fi gândit. Am vrut doar să dovedesc că mă pot ocupa de Bar M de una singură. Tati a pretins că numai un bărbat ar putea-o conduce cum se cuvine. Am plecat să fac ceva ce doar un bărbat face, și am câștigat mai mult decât o fac mulți bărbați în toată viața lor.

– Trebuia neapărat să alegi o profesie atât de periculoasă? întrebă încet Chandos.

Casey tresări.

– Te-ai apropiat, deci? Suficient de mult pentru a ști ce fac?

– Mai aproape de atât, fetițo.

Casey rămase nemișcată, și nu din cauză că o numise „fetiță". Ezită înainte de a întreba:

– Ce vrei să spui?

– Credeai cu adevărat că te poți ascunde de mine atâtea luni?

Casey oftă în sinea ei. Nu crezuse niciodată asta. De fapt, se așteptase ca tatăl ei să o găsească din prima zi. Faptul că nu o făcuse, o îngrijorase puțin.

– Când m-ai găsit? întrebă ea.

– La vreo două săptămâni după ce ai plecat.

Casey se încruntă.

– Nu înțeleg. De ce nu m-ai confruntat atunci?

– Poate pentru că ai plecat din vina mea și nu am vrut să repet greșeala. M-am gândit că, dacă îți atingi scopul, nu m-aș mai simți atât de vinovat. Mi-aș fi dorit să nu fi durat atât de mult – sau ca lucrurile să nu fie atât de periculoase.

– Dar nu au fost periculoase – în cea mai mare parte. Când vânam recompense, a fost destul de ușor să-mi iau țintele prin surprindere.

– Știu.

Cuvântul acesta o îngrijoră cu adevărat.

– Știi? Vrei să spui că nu doar m-ai găsit, dar ai și stat cu mine? Casey își răspunse însă singură la întrebare. Sigur că da. Ai face așa ceva. Te-ai așteptat să dau de necazuri? Asta ai vrut?

– Nu, te enervezi degeaba, fetițo. Am știut al naibii de bine că ești competentă în meseria pe care ți-ai ales-o. Dar ești *fiica* mea. Crezi că te-aș fi putut lăsa acolo singură, știind cu ce oameni ai de-a face?

Trebuia să fiu în apropiere, pentru orice eventualitate. Nu se putea altfel, Casey. Fie stăteam aproape, fie te întorceai acasă.

Casey dădu din cap. Nu știa de ce se simțise surprinsă. El o protejase întotdeauna. De ce să fi stat lucrurile altfel de această dată?

Apoi însă își dădu seama și se albi la față. O urmărise tot timpul. Fusese acolo, veghind-o. Atunci când ea și Damian făcuseră dragoste – fusese tatăl ei martor și la asta?

Trebuia să întrebe.

– Ai fost mereu acolo? La fiecare pas?

El scutură din cap.

– De câteva ori te-am pierdut. Cel mai mult a durat atunci când v-ați îndreptat spre Coffeyville. Mi-a luat mai mult de o săptămână să vă ajung atunci. Când ați plecat din Fort Worth de îndată ce am ajuns eu acolo, a trebuit să călăresc fără oprire până la următoarea haltă a trenului, înainte ca acesta să plece din nou. Când v-ați strecurat în toiul nopții din Sanderson, te-am pierdut pentru câteva zile. Nu te-am mai găsit decât când erai în mijlocul duelului acela, în Culthers.

Casey oftă din nou în sinea ei și tresări în același timp. Nu o văzuse făcând dragoste cu Damian. Dar afurisitul acela de duel...

– A fost cam prostesc din partea mea, recunoscu ea.

– Da, a fost.

– Nu mă tem să-ți spun, am fost atât de speriată, că nu știu cum am reușit să scot pistolul și să-l împușc pe individul acela. Tu ai fost cel care ne-ai acoperit pe mine și pe Damian până am reușit să ne adăpostim din drum, nu-i așa?

– Da.

– Cu siguranță mi-ar fi plăcut să știu că erai acolo afară atunci când eram ținută în cabană, așteptând ca Damian să apară și ei să-l ucidă.

– Nu eram. Calul meu a început să șchiopăteze. Dar presupun că ai reușit să te eliberezi foarte bine și singură. Cel puțin așa părea atunci când v-am ajuns și urmă și v-am văzut îndreptându-vă spre oraș, cu prizonierii.

Casey reuși să nu râdă de defectele ei.

– Eu? Nu, eu am reușit doar să ajung la un pas de moarte, după ce am tras cu pistolul gol în indivizii aceia. Damian m-a scos din

încurcătură, tocmai la timp, dărâmând ușa de la intrare. Mi-a salvat viața.

– Ageamiul ăla?

– Nu fi așa sceptic! Nu a folosit niciodată un pistol, dar este expert când vine vorba de puști. S-a adaptat destul de bine la partea noastră de țară, înainte de a se îndrepta din nou către est.

– De ce te-ai înhăitat cu el în primul rând? Asta n-am putut înțelege deloc.

Casey scoase cambia din buzunar și o aruncă pe masă pentru ca tatăl ei să o poată citi.

– Pentru că mi-a oferit mult mai mult decât valora slujba, mult prea mult pentru ca eu să pot refuza, pentru două săptămâni ușoare de lucru. În plus, eram pregătită să mă întorc acasă. M-am gândit că un pic peste douăzeci de mii de dolari era suficient pentru a dovedi că nu am nevoie de un soț – până când nu voi fi pregătită pentru unul.

Courtney își duse mâna la gură pentru a ascunde rânjetul pe care nu și-l putuse controla. Chandos își luă din nou expresia inscrutabilă, care nu lăsa nici un indiciu despre ce urma să spună. Ce spuse o luă pe Casey prin surprindere.

– Da, asta dovedește suficient lucrul ăsta. Iar dacă vreunul dintre ajutoarele de la Bar M te-ar fi putut vedea acționând în aceste șapte luni, probabil că nu ai avea nici o problemă nici acolo. Însă eu tot cred că vei avea probleme, Casey, în a face o mână de fermieri, tineri și bătrâni, să îți urmeze fără crâcneală ordinele. Necazul cu bărbații este că cei mai mulți cred că știu totul, cei mai mulți nu știu să tacă dacă nu sunt de acord cu șeful – și asta când șeful este un alt bărbat. Dacă șeful este o femeie, atunci vor fi *siguri* că știu mai bine, chiar dacă nu este așa, și nu vor ezita să îi arate femeii asta, dacă înțelegi ce vreau să spun. Ce crezi că s-ar întâmpla atunci când le-ai dovedi că au greșit?

Casey oftă, înțelegând ce voia să spună.

– Vor avea resentimente, desigur. Vor vrea să-mi arate că știu mai bine și în alte ocazii, ceea ce va duce la alte resentimente. Sau va trebui să-i concediez dacă au dreptate, deoarece vrajba cu șeful ar crea un precedent nedorit.

Chandos aprobă din cap.

–Acum că ți-am arătat toate acestea, și regret că nu am făcut-o mai devreme, nu te voi opri dacă îți dorești încă să conduci ferma Bar M. Atât timp cât știi la ce să te aștepți și știi că, dacă eșuezi, nu este un eșec personal. Îi rânji, înainte să adauge: Însă, fetițo, cineva care a reușit ce ai reușit tu să faci în ultimele șapte luni ar trebui să găsească un mod de a evita ceea ce am prezis eu. Ziua în care mi-ai arăta că nu am dreptate va fi una fericită.

Capitolul 45

Mai târziu, în timp ce stătea în dormitorul ei spațios, o cameră decorată încă în tonurile de roz și alb ale copilăriei sale, Casey, îmbrăcată într-o cămașă de noapte albă de bumbac, se așeză în fața oglinzii. Mama ei stătea în spate, pieptănându-i părul, așa cum făcea pe vremea când Casey era mult mai tânără. Courtney țistuia, nemulțumită de lungimea părului, însă pe Casey o bucura oricum periatul.

Courtney ciocănise la ușă nu mult după ce Casey urcase scările. Casey se așteptase la asta. Fuseseră mereu apropiate, mereu reușiseră să vorbească deschis una cu cealaltă. Iar unele subiecte nu erau potrivite pentru a fi discutate în fața lui Chandos.

– Te-ai mai împlinit puțin – dar în locurile potrivite, remarcă Courtney.

Casey roși. Nu observase, dar sânii și șoldurile ei se rotunjiseră, în sfârșit. Ar fi trebuit să fie încântată de observație, după ce așteptase atât de mult ca acest lucru să se întâmple. Însă nu simți decât indiferență, ceea ce era grăitor.

– Probabil am ajuns în sfârșit la vârsta magică despre care mi-ai spus mereu că va sosi.

Courtney dădu din cap, dar după alte câteva mișcări cu peria, remarcă:

– Tatăl tău pare să creadă că este ceva în neregulă, că ești nefericită dintr-un motiv care nu are de-a face cu restul situației. S-a întâmplat ceva neobișnuit, despre care ai vrea să vorbim?

– Dacă îndrăgostirea ți se pare ceva deosebit, atunci presupun că se poate spune și așa. Casey oftă în timp de vorbea. Nu ar fi trebuit să spună nimic. Nu avea rost să vorbească despre ceva ce nu putea fi schimbat și nu putea fi rezolvat.

Însă Courtney părea încântată.

– Te-ai îndrăgostit? Începusem să cred că nu te interesează nimeni din împrejurimi; dar nu este de pe-aici, nu-i așa? Este vorba de estic, presupun?

Casey aprobă, oftând din nou, deși își liniști mama.

– Voi trece peste asta.

– De ce să faci așa ceva?

Casey clipi în direcția mamei ei, în oglindă.

– Poate pentru că sentimentul nu este reciproc. Poate pentru că face parte din înalta societate a New Yorkului, iar eu sunt doar o fată de la țară, pe care nu s-ar gândi niciodată să o ia în căsătorie. Și poate pentru că m-aș simți nelalocul meu într-un oraș atât de mare, nu mă pot imagina trăind acolo. Și poate pentru că...

– Poate că îți pui singură prea multe obstacole, o certă Courtney. Ești sigură că el nu simte la fel? Mi se pare greu de crezut că un bărbat nu te-ar putea iubi – odată ce ajunge să te cunoască.

Casey chicoti.

– Ai vorbit ca o adevărată mamă.

– Vorbesc serios, Casey, insistă Courtney. Ești frumoasă, inteligentă și incredibil de versatilă în toate lucrurile pe care le-ai învățat. Nu te gândești de două ori înainte de a prelua sarcinile unui bărbat, dar ești la fel de capabilă cu ale tale. Cred că ai dovedit că nu sunt prea multe lucruri pe care nu le poți face, odată ce ți-ai pus mintea.

– Nu cred că toți bărbații ar aprecia asta, spuse Casey în silă.

– Nu, poate că nu, replică mama sa. Însă abilitățile tale îți conferă o anumită încredere, care strălucește și se adaugă farmecului tău. Cum îl chema, Damian?

– Damian Rutledge al III-lea.

– Al III-lea? Sună foarte impresionant. Dar nu a fost deloc atras de tine?

Casey se încruntă, amintindu-și pasiunea pe care o împărtășiseră. Dar izvorâse aceasta dintr-o atracție reciprocă, sau doar pentru că, din punctul de vedere al lui Damian, fusese singura femeie din jur în majoritatea timpului petrecut împreună?

Însă pentru a-i răspunde mamei sale, spuse:

– Un bărbat poate fi atras de o femeie fără să dorească să o ia în căsătorie. Când este vorba de o soție, trebuie luate în considerare

alte lucruri, ca de exemplu dacă se va potrivi în viața lui. Nu m-a dorit de soție. De asta sunt sigură.

– De ce ești atât de sigură?

– Pentru că am fost căsătoriți și abia a așteptat să anulăm căsătoria.

Courtney scăpă peria din mână.

– Ați fost *ce?*

– Nu a fost o căsătorie consensuală, mamă, și deja am rezolvat problema.

– Cum adică nu a fost consensuală? Cineva v-a *forțat* să vă căsătoriți?

Casey dădu din cap.

– Poate că ai auzit de judecătorul acela îngâmfat, Roy Bean, din Langtry. A decis cu de la sine putere că eu și Damian călăream în păcat, ceea ce nu era adevărat, însă poftea cei cinci dolari, taxa de căsătorie, așa că ne-a căsătorit fără să stea pe gânduri, și noi n-am putut face nimic în legătură cu asta.

– Asta este absolut scandalos!

Casey fu de acord.

– Da, așa a fost. Damian a fost furios, normal, și a căutat un alt judecător care să desfacă mariajul în fiecare oraș prin care am trecut. Nu am găsit nici unul, dar când ne-am întors prin Langtry, bătrânul judecător ne-a făcut-o din nou, ne-a desfăcut căsătoria tot după bunul său plac, tot fără să ne întrebe, doar pentru o altă taxă de cinci dolari.

Courtney se așeză lângă Casey pe băncuța din fața oglinzii și-și strânse fiica în brațe.

– Draga mea, îmi pare atât de rău! Trebuie să fi fost greu pentru tine, dacă-l iubeai deja pe atunci.

Casey încercă să ridice din umeri cu nepăsare.

– Nu contează. Am știut de la bun început că nu era potrivit pentru mine, că viețile noastre erau prea diferite pentru a fi compatibili. El nu se simte confortabil în lipsa unui oraș mare, iar eu nu m-aș simți confortabil într-unul, așa că nu este loc de negociere. Aș fi vrut doar ca inima mea să țină cont de asta în loc să mă trădeze.

Courtney nu păru dispusă să accepte asta.

– Ții minte că am vorbit despre cum poți face orice îți pui în minte? De ce ai renunțat la bărbatul acesta? Ai capturat ucigași. Ai de gând să preiei conducerea fermei Bar M. De ce te ferești să asculți de chemarea inimii în cazul ăsta?

– Pentru că eșecul în această situație ar fi prea dureros și nu aș putea suporta asta.

– Dar acum gestionezi bine pierderea lui? Sau te simți mizerabil tocmai pentru că nu ai încercat totul? La fel poți depăși și obstacolele pe care ți le imaginezi, draga mea. Cine spune că ar trebui să trăiți în oraș tot timpul, sau că el ar trebui să trăiască la țară de acum înainte? Cine spune că nu puteți trăi câte o jumătate de an în fiecare loc, bucurându-vă de ambele împreună?

– Dar nu m-a vrut de soție!

– Fă-l să se răzgândească, Casey, spuse Courtney pragmatică. Dacă nu știi cum să faci asta, voi fi bucuroasă să te sfătuiesc.

Courtney roși. Casey îi zâmbi mamei ei. Îi voia binele. Voia ca fiica ei să fie fericită. Îi scăpa însă din vedere un mic amănunt. Cum ar fi putut să fie Casey fericită, chiar dacă reușea să smulgă o cerere în căsătorie de la Damian, dacă el nu o iubea cu adevărat?

Capitolul 46

Damian avea dificultăți în a călători împreună cu Jack Curruthers, disprețuindu-l atât de mult. Faptul că știa că pe acesta avea să-l aștepte o viață în închisoare, odată procesul încheiat, nu-l prea ajuta. Furase de la o companie, însă în loc să fugă cu banii, așa cum ar fi făcut cei mai mulți hoți, el încercase să învinuiască pe altcineva și ordonase uciderea unui om, transformând astfel hoția în crimă.

Curruthers merita soarta care îl aștepta. Însă Damian nu merita să îi suporte compania pe tot parcursul călătoriei de întoarcere spre New York.

Jack nu arăta nici un pic de remușcare. Rânjea și se lăuda cu crima lui cu fiecare ocazie pe care o avea. În vagonul lui Damian sau în tren, acesta nu avea nici o oportunitate să scape de prezența lui Jack. I-ar fi putut îndesa un căluș în gură, însă ochii lui de bufniță ar fi strălucit la fel de triumfător.

De aceea, în St. Louis, Missouri, Damian părăsi trenul pentru a căuta un alt vagon, unul cu compartimente separate, în care l-ar fi putut încuia pe Jack. Dacă nu-l vedea, și-l putea scoate temporar și din minte. Găsi exact ce căuta, un vagon cu un dormitor separat. Din nefericire, Damian lipsi timp de câteva ore, punând la punct detaliile închirierii și ale livrării. Când se întoarse, Jack evadase.

Fusese ultimul lucru la care se așteptase Damian. Luase toate precauțiile pentru ca așa ceva să nu se poată întâmpla. Jack fusese înlănțuit de mâini și de picioare, cu cătușe obținute de la șeriful din Culthers, iar lanțul de la picioare fusese legat de una dintre băncile fixate în podeaua vagonului. Ușa acestuia fusese încuiată cu o cheie, al cărei duplicat îl avea doar însoțitorul de vagon.

Însoțitorul de vagon era deasupra oricărei bănuieli. Avea o aversiune evidentă față de Jack, odată ce auzise despre crimele

acestuia, dar pe lângă asta, știind că trenul oprea peste noapte, profitase de ocazie pentru a-și vizita rudele pe care le avea acolo. Damian găsi repede câțiva martori, unul care auzise zgomote venind din vagon, produse de ruperea banchetei, și un altul care îl văzuse pe Jack ieșind pe una dintre ferestre și îndepărtându-se cu repeziciune. Dispăruse, iar St. Louis era un oraș mare, în care avea să găsească cu ușurință o ascunzătoare.

Damian raportă de îndată pierderea lui la poliția locală, care fu de ajutor, dar nu până într-atât încât să-l găsească pe Curruthers. După trei zile fără nici un rezultat, le telegrafie detectivilor pe care-i angajase în New York; ei îl puseră în legătură cu partenerii lor din St. Louis.

Dură încă o săptămână până fu găsită o urmă clară, una care ducea direct în Chicago, Illinois. Se părea că Jack renunțase să se mai ascundă în întinderile vaste ale vestului. Avea de gând să încerce cu un oraș uriaș de această dată, iar Chicago era aproximativ de dimensiunile New Yorkului.

Cu siguranță nu așa se gândise Damian să viziteze Chicago pentru prima dată. Știa în sinea lui că mama lui trăia undeva acolo, însă reuși să țină această informație departe de preocupările lui. Poate urma să o caute cândva, dar acum avea mult prea multe alte lucruri pe cap pentru a lua măcar în considerare o astfel de vizită în această călătorie.

Pe de altă parte, pe Casey îi era greu să o țină departe de gândurile lui, era de altfel mereu prezentă. Era încă furios pentru dispariția ei fără nici un cuvânt din camera pe care o împărțiseră în toiul nopții. Fără nici un rămas-bun. Fără șansa de a discuta despre o întâlnire viitoare... sau despre orice altceva.

Se hotărâse să vorbească cu ea despre căsătoria lor – sau, mai degrabă, despre divorț. Nu fusese supărat din cauză că judecătorul îi despărțise. Fusese însă furios că Bean îi forțase din nou să facă ceva, fără să-i întrebe. Iar căsătoria fusese oricum o farsă. Plănuise să-și ia mândria în mână și să ceară una adevărată. Însă Casey nu-i oferise ocazia.

La doar câteva ore după ce-și primise banii pe treaba pentru care fusese angajată, fugise. Asta dovedea cât de nerăbdătoare fusese să se despartă odată de Damian. Nici măcar nu putuse aștepta

dimineața. Nu o întâlnise nici la tren. Verificase fiecare vagon, sperând să o găsească, încă înainte de a-l recupera pe Jack, care își petrecuse noaptea în închisoarea locală.

Acum, după câteva săptămâni, încă era supărat din cauza plecării ei, și, având timp la dispoziție, deoarece detectivii îi spuseseră fără înconjur că nu doresc să fie însoțiți de un amator, acum nu avea altceva de făcut decât să se gândească la cele întâmplate. Cel puțin atunci când Casey îl căutase pe Jack, Damian fusese implicat activ și se simțise, ocazional, oarecum de ajutor.

Când se gândi la asta, Damian sări în sus ca un om înfometat care simte mirosul unei fripturi. Casey ar fi trebuit să fie cu el în Chicago. O plătise cu zece mii de dolari pentru a-l aduce pe Jack în fața legii, însă Jack fugise încă o dată de justiție. Damian nu beneficiase de serviciul complet pentru banii pe care-i plătise.

Dar cum avea să o găsească, neștiind unde locuia, neștiindu-i nici măcar numele complet? Nici măcar numele pe care i se adresase el nu era al ei; venea de la inițialele K.C., pe care ea le împrumutase probabil de la marcajul calului ei, atunci când i se ceruse să semneze prima oară ceva.

La urma urmei, Old Sam era marcat așa...

Bucky Alcott o trimisese pe Casey să-și caute rădăcinile la ferma aceea de lângă Waco. Damian crezuse că era o vânătoare de cai verzi pe pereți, dat fiind faptul că el știa că fata nu-și cumpărase calul de la ferma K.C., ci-l primise cadou de la tatăl ei. Cu toate acestea, ferma era singurul indiciu pe care îl avea Damian, de vreme ce ea nu pomenise nici măcar o dată despre casa ei, indicând localizarea acesteia.

Asta îi dădea ceva folositor de făcut, se putea întoarce acum din nou în Texas. Mai exista un alt motiv pentru întoarcerea lui, însă deocamdată era prea furios pentru a-l recunoaște, chiar și față de el însuși. Cu toate acestea, pentru că nu avea mari speranțe de a o găsi pe Casey, se gândea că avea să-și piardă doar timpul.

Însă chiar și așa, era mai bine decât să stea în camera lui de hotel, așteptând raportul zilnic al detectivilor, care era monoton de similar în fiecare zi – fără nici o urmă deocamdată. Jack se pierduse

în Chicago, și era suficient de deștept pentru a nu-și folosi numele adevărat de această dată. Și cum putea fi găsit acul în carul cu fân?

În mod surprinzător, Damian era convins că ea ar fi știut cum să facă acest lucru.

Capitolul 47

Ferma K.C. era un conac în toată regula. Atunci când o zărise, împreună cu clădirile din jur, Damian crezuse că se apropia de un alt oraș. Nu semăna cu nici o altă fermă pe care o mai văzuse el vreodată în călătoriile sale în vest, și trecuse pe la destule.

Fusese impresionat și dezamăgit în același timp de dimensiunile ei uriașe, de vreme ce o fermă atât de prosperă nu avea cum să dețină informații despre un singur cal căreia o fată îi spusese Old Sam, cumpărat de tatăl ei cu mulți ani în urmă. Chiar dacă aveau vreun fel de înregistrări, el nu știa oricum nici numele tatălui ei.

Sperase să și-l amintească cineva după descrierea pe care o putea oferi Damian, însă acum se îndoia cu adevărat. Probabil vindeau duzini de cai în fiecare lună. Numeroasele grajduri pe care le văzu pe măsură ce se apropia sugera că, pe lângă vite, ferma se ocupa și cu creșterea cailor.

Cu toate acestea, trebuia să încerce. Cine vânduse calul acela cu cinci sau șase ani în urmă putea avea o memorie excelentă, și era posibil să lucreze încă aici. Iar cineva care arăta atât de amenințător ca tatăl lui Casey, așa cum îl văzuse Damian în ziua aceea în Fort Worth, avea șansa de a fi reținut mai ușor decât un cumpărător oarecare.

Damian închiriase un cal în Waco, după ce întrebase unde putea găsi ferma K.C. Era amuzant cum o făcuse fără să stea prea mult pe gânduri, nici măcar nu se uitase după o căruță în locul calului. Însă acum se simțea destul de confortabil călare, ceva ce nu-și putuse imagina cu un an în urmă.

În fața casei se întindea un pridvor lung și spațios. Două balustrade, la fel de lungi, se întindeau de o parte și de cealaltă a scărilor care duceau sus în pridvor. Damian își priponi calul de una dintre ele, înainte de a se apropia de ușa din față.

În timp ce aștepta să răspundă cineva bătăii sale la ușă, se întoarse cu fața spre pridvor. Nu se vedeau prea multe de acolo, doar

câmpiile întinse, cactuși și câte un copac din loc în loc – însă atunci își dădu seama că pridvorul era orientat către vest. Iar el văzuse deja ce apusuri incredibile aveau loc în această parte a țării. Probabil că pridvorul era extrem de relaxant la sfârșitul unei zile grele de muncă, având o asemenea priveliște magnifică. Numeroasele scaune și mese împrăștiate de-a lungul pridvorului sugerau că o mare parte a lucrătorilor de la fermă profitau de avantajele acestei seninătăți.

Ușa se deschise. O femeie frumoasă, de vârstă mijlocie, se afla în pragul acesteia; ochii ei căprui-deschis îi păreau vag familiari lui Damian, deși acesta nu-și putu da seama de ce, din cauza nervozității. Speranța lui de a o găsi pe Casey în acest loc nu era prea mare, dar era totuși singura lui șansă. Nervozitatea sa era cauzată de faptul că în acea zi avea să afle ceva, oricum ar fi fost.

– Vă pot ajuta? întrebă femeia curioasă.

Damian își scoase pălăria și-și drese glasul.

– Caut o tânără femeie al cărei cal vine de la această fermă – sau, cel puțin, a fost marcat aici.

– Cum se numește?

– Mă tem că nu-i cunosc numele adevărat, admise el. Tatăl ei i-a cumpărat calul, probabil acum vreo cinci ani. Și nu, nu cunosc nici numele lui. Dar speram ca o persoană de aici să-și amintească de el și să știe cine e, poate chiar unde locuiește.

Ea păru să aștepte mai multe informații, însă nu mai primi nimic, așa că spuse:

– Vindem o mulțime de cai aici. Este ceva special în legătură cu calul acela, care l-ar putea face ușor de recunoscut? Sau este ceva neobișnuit în legătură cu bărbatul care l-a cumpărat? Fără nici un nume, va fi destul de greu de...

– Îl pot descrie, o întrerupse Damian, deși fără intenție, dându-și seama că ar fi trebuit să spună asta de la bun început. Este cam la fel de înalt ca mine.

– Ei bine, asta ajută, spuse femeia cu un rânjet, de vreme ce dumneata ești mai înalt decât media.

Damian îi zâmbi înapoi, simțindu-se puțin mai în largul său.

– Are părul negru, pe care se poate sau nu să-l poarte lung. Singura dată când l-am văzut, era foarte lung, dar asta s-a întâmplat

de curând. Probabil are patruzeci și ceva de ani acum, așa că pe atunci presupun că avea vreo treizeci și opt sau nouă.

Femeia chicoti.

– Asta descrie o mulțime de bărbați din împrejurimi, inclusiv pe soțul meu. Mai este ceva care să-l diferențieze de alții? Poate vreo cicatrice?

Damian clătină din cap.

– Nu l-am văzut atât de bine. Dar avea o anumită expresie amenințătoare, care ar speria probabil anumite persoane. Sincer să fiu, avea înfățișarea unui bandit.

– Dumnezeule, sunteți sigur că vreți să-l găsiți din nou? întrebă ea.

– Pe fiica lui vreau să o găsesc.

Ea dădu gânditoare din cap.

– Dar e ceva deosebit în legătură cu calul?

– Este un animal excepțional. Probabil este un armăsar de rasă, deși Casey îi spunea Old Sam.

Doamna înțepeni.

– Casey? Credeam că ați spus că nu le știți numele.

Reacția ei era încurajatoare, dar el explică întâi:

– Nu le știu. Casey este doar un nume pe care i l-am dat eu, de vreme ce ea se prezenta folosind doar inițialele K.C., luate probabil de la marcajul calului ei, deși nu am apucat să o întreb despre asta. De fapt, ea nu-și spunea decât Kid. Știți cumva despre cine vorbesc, doamnă?

– Oh, s-ar putea. De ce o căutați?

– Asta este ceva personal...

– Atunci cred că nu vă pot ajuta, îi tăie femeia vorba și începu să închidă ușa în nasul lui.

– Stați puțin! spuse Damian. Când am întâlnit-o eu lucra ca vânător de recompense. Am angajat-o să-l găsească pe ucigașul tatălui meu, ceea ce a făcut. Însă înainte să-l pot duce la New York pentru judecată, a reușit să evadeze.

– O căutați așadar pentru a o angaja din nou? întrebă ea tăios.

Asta nu o privea absolut deloc, de aceea el îi replică:

– Cam așa ceva.

– Și acesta este singurul motiv pentru care sunteți aici?

Fu rândul lui Damian să se crispeze din cauza insistențelor ei.

– De ce altceva?

În timp ce-i răspunse, ea se încruntă.

– Cred că soțul meu ar dori să stea de vorbă cu dumneata. Poftește înăuntru!

El o făcu. Ea se îndepărtă cu rapiditate de el, aruncându-i din mers cuvintele:

– Stați acolo! Astfel, nu-i lăsă lui Damian de ales.

Comportamentul ei îl uluise. Era cu siguranță furioasă dintr-un anumit motiv. Ochii i se aprinseseră de furie. Și totul începuse atunci când el pronunțase numele lui Casey. Putea fi acesta adevăratul ei nume? Femeia părea să știe cine era. Acel „s-ar putea" pe care îl spusese avea evident conotația de „da, o cunosc".

Damian rămase nemișcat. Ochii ei precum ambra?

„Asta descrie o mulțime de bărbați din împrejurimi, inclusiv pe soțul meu."

Damian fu cuprins de speranță. Găsise oare casa lui Casey? Fusese mama ei cea cu care vorbise, și ai cărei ochi semănau cu ochii lui Casey când era furioasă? Iar soțul femeii, pe care îl descrisese...

Bătaia pe umăr îl făcu să se întoarcă, și, într-adevăr, în spatele lui stătea tatăl lui Casey, cu pumnii strânși. Damian nu mai ținu minte nimic, decât stelele care-i explodară în spatele ochilor.

Capitolul 48

– Încep să cred că nu ar fi trebuit să-ți spun niciodată că fiica noastră este îndrăgostită de el, îi spuse Courtney soțului ei, în timp ce se uitau amândoi la trupul lui Damian, întins în fața intrării, cu o dâră de sânge curgându-i din nas.

– Ba sigur că ar fi trebuit, replică Chandos, frecându-și încheieturile degetelor într-un mod plin de satisfacție, în timp ce înfățișarea lui trăda același sentiment.

Courtney pufăi, spunând nesigură:

– Adevărat? Când a trebuit să te conving să nu te duci după el în New York? Și nesăbuitul apare aici, în pragul ușii tale. La fel de bine ți-ar fi putut da capul pe tavă.

Chandos ridică dintr-o sprânceană.

– Atunci de ce mi-ai spus că era aici? L-ai fi putut trimite în drumul său, iar eu nu aș fi aflat niciodată.

Courtney scoase un sunet dezaprobator.

– Pentru un moment foarte scurt, *am vrut* să-i dai una. Dar a fost doar un impuls de moment, insistă ea.

Chandos aproape că rânji.

– Să înțeleg că a spus ceva ce te-a enervat?

Buzele lui Courtney se strânseră.

– A venit să o caute pe Casey pentru a o angaja din nou. Îți vine să crezi așa ceva? Nu că ea ar trebui să se gândească măcar să mai lucreze pentru el, dar dacă l-ar vedea, asta nu ar face decât să înrăutățească suferința ei. Dar se gândește el la asta? Nu, individul e un egoist și un nesimțit...

Chandos puse cu blândețe un deget pe buzele ei, pentru a o reduce la tăcere.

– Îmi place când te aprinzi, Cateyes, dar, în acest caz, probabil nu ai nici un motiv. Nu tu ai fost cea care m-a convins că nu știa despre

faptul că ea-l iubeşte? Nu a recunoscut chiar Casey asta? Asta îl face nevinovat, nu crezi?

– Ei bine, da, spuse ea, dar apoi îşi îngustă privirea în direcţia lui. Atunci de ce ai venit imediat aici şi l-ai lovit pe dată, dacă acum îl consideri fără de păcat?

– Pentru simplul motiv că, din cauza lui, fiica mea se simte rău. Spune-i prerogativul unui tată.

Acum ea ridică dintr-o sprânceană.

– Oh, iar o mamă nu are aşa ceva?

El chicoti.

– Prerogativul tău a fost să mă chemi, ştiind că îl voi lovi.

Ea roşi, simţindu-se vinovată.

– Poate că nu ar trebui să discutăm despre motivele pentru care nu ne place acest tânăr, ci, mai degrabă, despre ce vom face în legătură cu apariţia sa neaşteptată în pragul casei noastre. Aş prefera ca fiica noastră să nu ştie că a fost aici, dar îşi petrece nopţile, pe rând, aici şi la Bar M, iar astăzi doarme aici. Luând în considerare cât de târziu e, s-ar putea să apară dintr-un moment în altul.

Chandos dădu din cap.

– Am nevoie de câteva ajutoare să-l urc într-o căruţă şi să-l duc înapoi în oraş. Să sperăm că primirea de care a avut parte aici i-a arătat că nu este bine-venit.

Courtney se încruntă, gânditoare.

– Nu cred că va fi suficient.

– De ce nu?

– Pentru că mi se pare că este destul de încăpăţânat, spuse ea. A venit atâta drum pentru a-i oferi din nou o slujbă. Nu cred că va pleca înainte să-i spună chiar ea că nu mai are de gând să lucreze pentru el.

– Eşti sigură că nu ar face-o?

– Nu absolut, dar de ce ar face-o? Singurul motiv pentru care a fost de acord înainte au fost banii, de care avea nevoie pentru a-ţi dovedi ţie ceva. Acum nu mai are nimic de dovedit. Conduce ferma Bar M şi face o treabă bună.

– Este o logică impecabilă pentru un bărbat, dar este oare la fel pentru o femeie îndrăgostită?

Courtney aproape că mârâi.

– Ai dreptate, desigur. Acest lucru i-ar putea afecta decizia, dacă ar trebui să ia una. Ar putea fi de acord, din dorința de a mai petrece puțin timp cu el. Sau ar putea fi de acord deoarece el pare să aibă nevoie de ajutor, iar ea îl iubește. Ar putea dori să-l ajute numai din acest motiv. Așa că poate ar trebui să ne asigurăm că nu va avea de luat această decizie.

– Sper că nu sugerezi că ar trebui să scap de el pentru totdeauna, nu?

– Nu fi ridicol, izbucni Courtney, însă apoi își dădu seama că el o tachinase doar. Îi aruncă o privire furioasă. Poate o mică discuție l-ar convinge să nu se mai întoarcă aici, și poți face asta în timp ce-l escortezi chiar tu înapoi în oraș. Iar dacă asta nu-l convinge, atunci spune-i că e plecată... nu știu... în Europa! Da, în Europa, destul de departe pentru ca el să-și dea seama că trebuie să caute ajutorul de care are nevoie altundeva.

– Aș prefera să nu schimb nici un cuvânt cu el. Nu știu dacă aș rezista să nu-l lovesc din nou.

– Atunci voi vorbi eu...

– Nu, nu vei vorbi, spuse Chandos încăpățânat, apoi oftă. Foarte bine, îl voi duce în oraș. Se aplecă pentru a-l arunca pe Damian peste umăr, adăugând, cu un geamăt: La naiba, e la fel de greu precum arată.

– Chandos...?

– Da? mormăi el, în drum spre ușă.

– Nu-i spune ce simte Casey pentru el.

El se întoarse spre ea.

– De ce nu?

– Ea nu a vrut să-i spună, iar el a fost prea prost să-și dea seama singur...

– Sau a știut și nu i-a păsat, iar eu cred că așa a fost, deși te-am lăsat să mă convingi că lucrurile au stat altfel.

– Ah, de aceea l-ai lovit înainte de a-l saluta?

El pufni. Ea zâmbi și continuă să vorbească:

– Oricum, nu cred că i-ar plăcea ca el să știe. Știu că mie nu mi-ar plăcea, dacă aș fi în locul ei.

El aprobă din cap și continuă să coboare scările pridvorului; ajuns jos, îl așeză pe Damian, cu burta în jos, în șaua calului pe care îl legase acolo. După ce luă frâiele, Chandos privi în sus, la soția lui.

– Ar trebui să mă întorc înainte de cină, îi spuse el. O, și asigură-te că nu i-a sângerat nasul pe podea.

– Crezi că i l-ai rupt?

– Am încercat al naibii de tare. Dar altfel de ce ar fi căzut un om de talia lui atât de repede?

– Poate din cauză că ai avut întotdeauna o lovitură puternică, răspunse ea dând din mână.

Chandos chicoti în direcția ei.

– Iar tu îmi oferi întotdeauna mai mult credit decât merit.

– Prostii! M-am căsătorit cu un bărbat excepțional. Cel puțin *eu* știu lucrul ăsta.

Chandos zâmbea în timp ce conducea calul lui Damian spre grajd, pentru a-l lua pe al său. Însă plăcerea produsă de cuvintele soției sale nu dură prea mult, el având încă de terminat sarcina pe care i-o trasase ea.

Cu toate acestea, nu dură mult să-și facă treaba. La puțin peste un kilometru de drum, Damian începu să scoată sunete care indicau că era pe cale să se trezească, așa că Chandos opri ambii cai, oferindu-i posibilitatea de a descăleca fără să se mai rănească în plus. Damian făcu întocmai, deși fu dezorientat pentru un moment, stând în picioare în mijlocul drumului.

Prima lui întrebare, atunci când îl zări în sfârșit pe Chandos, fu:

– Pot să știu unde mă duceți?

– Înapoi în oraș, replică Chandos. Nu sunteți bine-venit la K.C.

– Nu puteați spune asta, pur și simplu? mormăi Damian, pipăindu-și cu grijă nasul.

– E rupt?

– Nu pare să fie.

– Înseamnă că nu prea tolerați bine durerea? Chandos întrebă acest lucru cu un zâmbet care semăna foarte bine cu un rânjet.

Damian mormăi și sublinie:

– Am fost luat prin surprindere, asta este tot.

Chandos ridică din umeri.

– La ce fel de primire te așteptai de la părinții tinerei femei pe care aproape că ai ucis-o?

Damian tresări, surprins de faptul că Casey părea să fi oferit detalii despre cele întâmplate cât lipsise de acasă, însă, de vreme ce tatăl ei știa oricum totul, spuse doar atât în apărarea sa:

– Lucrează ca vânător de recompense, și încă unul foarte bun. Este profesia ei...

– Nu este o profesie, este ceva ce a făcut temporar.

– Nu contează, spuse Damian. A fost potrivită pentru această muncă, așa că a acceptat.

Chandos scoase un sunet dezgustat.

– Și acum crezi că va accepta din nou însărcinarea ta?

– Bărbatul pe care m-a ajutat să îl prind a evadat, explică Damian. Am câțiva detectivi care îl caută, însă nu par să aibă mai mult noroc acum decât data trecută. Casey s-a descurcat mai bine.

– Casey are bun-simț, atâta tot.

– E numele ei adevărat?

Chandos se încruntă la schimbarea subiectului.

– Nici măcar nu i-ai știut numele?

– De ce te surprinde asta? Mi-a dat foarte puține informații despre ea. Nici măcar nu am știut de la bun început că este femeie.

– Și cum ai aflat asta, până la urmă?

Întrebarea fusese pusă pe un ton atât de insinuant, încât Damian știu exact la ce se gândea Chandos, și, de vreme ce era vinovat întocmai de lucrul la care se gândea bărbatul, nu-i rămânea decât adevărul.

– Mi-a spus ea, explică el. Atunci când i-am sugerat că ar trebui să-și lase barba să crească.

Pe chipul lui Chandos apăru o expresie ciudată, iar dacă Damian l-ar fi cunoscut cât de cât, ar fi știut că bărbatul era aproape să izbucnească în râs. Dar nu-l cunoștea, și nu văzu decât o schimbare rapidă a expresiei sale obișnuite. Tatăl lui Casey nu mai arăta ca bărbatul pe care Damian îl văzuse în acea zi în Fort Worth. Acum era proaspăt ras, cu părul tăiat la o lungime medie, deși încă lung, după standardele orășenilor. Un singur lucru era neschimbat: senzația aceea de pericol iminent pe care o simțeau toți cei aflați în preajma lui.

– Poţi lua trenul următor înapoi spre oraşul din care vii, domnule Rutledge. Casey nu mai lucrează ca vânător de recompense.

– Aceasta este o situaţie specială, de vreme ce a fost deja implicată, spuse Damian. În plus, aş vrea să aud ce are ea de spus...

– Las-o baltă, îi tăie Chandos vorba încet. Şi ascultă-mi sfatul! Nu mă face să repet asta. Stai naibii departe de fiica mea!

Damian se gândi să protesteze din nou, însă luând în considerare faptul că nu era nimeni prin preajmă, iar mâna bărbatului se odihnea prea aproape de tocul pistolului său, se răzgândi. Tatăl lui Casey nu avea de gând să fie rezonabil, nu-i păsa de motivele lui Damian. Sincer vorbind, Damian nu avea încredere în el că nu urma să-l împuşte.

Aşa că dădu scurt din cap şi încălecă.

– A fost... aproape o plăcere, spuse el tăios.

Chandos îşi frecă încheieturile şi aprobă.

– Da, aşa a fost şi din punctul meu de vedere.

Capitolul 49

Casey îl găsi pe tatăl ei călare pe cal, în fața micului cimitir îngrădit. Era prima dată când ea venea să viziteze mormântul lui Fletcher de când se întorsese acasă. Fu surprinsă să-l găsească acolo pe Chandos. Nu se mai afla nimic altceva în apropierea micului petic de pământ, umbrit de un singur stejar uriaș, care să justifice prezența lui acolo. Cimitirul Bar M era rezervat fermierilor de la Bar M, iar el nu cunoștea pe nimeni de-acolo – doar pe tatăl lui.

Ea își opri calul lângă al său, însă nu spuse nimic, așteptând ca el să-i remarce prezența, pe care nu se putea să nu o fi observat. El nu făcu nimic, continuând să privească încruntat către semnul care marca mormântul lui Fletcher. În cele din urmă, ea descălecă, ținând în mână buchetul de flori de câmp culese de pe drum, și deschise poarta joasă, în loc să sară peste ea, așa cum ar fi putut face cu ușurință.

Privi în direcția tatălui ei și spuse:

– Știi, este perfect în regulă să vii aici. Nu cred că are de gând să se ridice și să te arate cu degetul.

O spusese pe un ton ușor, sperând să-l facă să zâmbească. Replica lui era lipsită de orice urmă de umor.

– Ar trebui s-o facă.

Era o remarcă atât de grăitoare, venind din partea lui. Mustea de vinovăție. Ea nu știa cum să răspundă. Știa că Fletcher îl considerase nevinovat și acceptase întreaga responsabilitate a distanțării lor. Însă degeaba încerca să-și facă tatăl să accepte asta, când el refuzase să audă orice era legat de Fletcher...

Așa că nu spuse nimic și se îndreptă spre mormânt, îngenunchind lângă acesta pentru a împrăștia florile. După câteva momente însă, văzu umbra tatălui ei trecând pe lângă ea, în timp ce acesta se opri în spatele ei.

– De curând mi-am dat seama de ceva de care nu sunt deloc mândru.

Casey rămase nemișcată la auzul acestor cuvinte. O confesiune? Chiar aici, în fața lui Fletcher? Poate că ar fi trebuit să plece. Tatăl ei venise aici dintr-un motiv anumit, era evident, și hotărâse să nu mai amâne lucrurile, deși nu mai era singur.

Se ridică, însă mâna lui o atinse cu blândețe pe braț, oprind-o să plece, iar vocea lui era plină de regret în timp ce spunea:

– Cred că am încercat să te controlez la fel de mult cum a încercat bătrânul să mă controleze pe mine la vârsta ta. Am făcut exact ceea ce am urât când a făcut el. Dar asta mi-a deschis ochii asupra motivelor sale. M-a făcut să-l înțeleg mai bine.

Ochii lui Casey se umplură de lacrimi. Dumnezeule, Fletcher nu ar fi putut cere mai mult de atât. Doar să fi putut auzi cu urechile lui... Însă *era* acolo... cel puțin Casey îi simțea mereu prezența la Bar M, îi plăcea să creadă că încă veghea asupra ei. Iar prezența era și mai puternică acolo, la mormânt.

Deoarece își petrecuse atât de mult timp cu Fletcher în timpul copilăriei, poate că era singura care-și putea liniști tatăl acum, arătându-i câteva lucruri pe care Chandos probabil nu le știa.

Întrebă, cu grijă, după confesiunea lui:

– Și te-a făcut să-l și ierți, poate?

– Da, și asta. Mă omoară faptul că nu mi-am dat seama de asta înainte să moară, când i-aș fi putut spune că înțeleg.

– Nu a cerut niciodată asta. Ar fi fost fericit că ai înțeles, dar nu era ceva ce avea nevoie să audă neapărat. Știa că a făcut destule greșeli. Le pomenea deseori, spuse ea, adăugând cu un zâmbet: aproape cu mândrie. Dar așa era el. Credea că un om învață de pe urma greșelilor sale, că acestea îl întăresc și-i cresc forța.

Chandos dădu din cap.

– Da, îmi imaginez că asta credea.

Ea fu bucuroasă să constate că vocea sa nu avea nici o urmă de amărăciune, așa cum s-ar fi întâmplat cu numai câteva luni în urmă.

– Dar în cazul tău, tată, era prea mândru de tine pentru a simți regrete.

– Ce vrei să spui?

– Dacă ai fi ieșit rău, atunci s-ar fi învinuit pe sine. Dar nu s-a întâmplat așa. Nu era nimic legat de tine care să nu-l facă să se simtă mândru, și știi ceva? Și-a asumat tot creditul pentru asta.

Chandos izbucni în râs.

– Ticălosul naibii!

Casey zâmbi.

– Exact. De vreme ce lucrurile au ieșit atât de bine în cazul tău, bunicul s-a gândit că greșelile pe care le-a făcut cu tine au avut o anumită contribuție. Succesul pe care l-ai avut cu ferma K.C. l-a uns pe suflet. Se lăuda tuturor că ai făcut totul de unul singur, că nu ai acceptat ajutorul lui. Erai fiul său. Te-ai descurcat bine. Te-ai descurcat mai bine decât el. I-ai arătat tu bătrânului. Se mândrea peste măsură cu asta, tati, cu tine.

– Nu știam, spuse Chandos încetișor.

– Nu, tu nu știai, dar știau toți ceilalți.

– Îți mulțumesc, fetițo.

De data aceasta, „fetițo" fusese spus pe tonul acela de răsfăț pe care Casey îl cunoștea prea bine, așa că nu se supără.

– Nu trebuie să-mi mulțumești pentru că am spus adevărul. Nu trebuie nici să regreți că nu i-ai putut spune ce ai înțeles. Tocmai ai făcut-o. Este aici, știe.

El zâmbi cu tristețe.

– Poate, dar nu este același lucru. Nu am vorbit niciodată tatăl meu și cu mine.

Pufnetul lui Casey îi tăie vorba.

– Ați vorbit suficient – doar că ați făcut-o într-un fel mai degrabă gălăgios.

Chandos chicoti.

– Așa numești tu certurile noastre răsunătoare?

– Cel puțin nu i-ai refuzat niciodată accesul la familia ta, și te-ai stabilit chiar în vecinătatea lui. Crezi că nu știa cât de mult a contat acest lucru, că a însemnat un fel de iertare? Ne-ai lăsat pe noi, copiii, să-l vizităm de câte ori am vrut. Crezi că nu a înțeles nimic din asta? La sfârșit nu a avut nici un fel de regrete. A lăsat în urmă o moștenire de care era mândru. A lăsat un fiu de care era și mai mândru. A fost mai fericit decât știi, tati.

– Dar *nu știam* asta.

– Mama îți poate confirma că tot ce am spus este adevărat. L-a auzit lăudându-se cu tine. Probabil ți-a și vorbit despre asta, nu?

– Da, presupun că a făcut-o.

Casey dădu din cap, continuând:

– Ai simțit nevoia să faci lucrurile mai bine decât el, dar în adâncul sufletului știai că asta l-ar face mândru – și ai făcut-o oricum. Asta vorbește de la sine, nu-i așa? El așa a crezut, cu siguranță. Vreau să spun că, dacă mesajul pe care voiai să i-l transmiți era că nu l-ai iertat niciodată, puteai să eșuezi în viață și să-l lași să-și asume vina pentru asta.

El o cuprinse într-o îmbrățișare.

– De unde atâta înțelepciune la vârsta ta?

Ea se aplecă înspre el și-i zâmbi șmecherește.

– De la tine, poate?

– Greu de crezut, replică el.

– În regulă, atunci de la mama. Casey chicoti.

Își imagină că putea simți căldura și plăcerea lui Fletcher în legătură cu cele spuse în fața mormântului. Spera că și tatăl ei le simțea.

Capitolul 50

Damian ar fi trebuit să urce în următorul tren în care s-ar fi îndreptat spre nord. Chiar nu voia să mai aibă de a face cu tatăl lui Casey din nou. Nu că s-ar fi temut că ar fi pierdut într-o luptă dreaptă. Bărbatul dăduse o lovitură norocoasă, asta era tot. Însă nu voia să se lupte cu tatăl ei. Mai mult, acesta ar fi putut scoate pistolul la următoarea întâlnire – folosindu-l. Cu siguranță insinuase asta.

Luând toate acestea în considerare, nu exista totuși nici o șansă ca Damian să plece fără să stea întâi de vorbă cu Casey. Folosi așadar puținele informații pe care le avea despre ea și se duse să-și trateze nasul la bunicul lui Casey, odată ce stabili care dintre doctori era el.

Doctorul Harte refuză să-l primească, bineînțeles. Casey îl avertizase că bătrânul nu mai primea decât pacienții vechi. Însă doctorul se răzgândi atunci când află că ginerele lui era vinovat de starea lui Damian. Așa cum sperase acesta, află ceva mai multe despre familie de la Harte, după ce-i explică acestuia cum o cunoscuse pe Casey.

– Casey stă mai mult la Bar M zilele acestea, ferma pe care ea și frații ei au moștenit-o de la Fletcher Straton, îi spuse Edward Harte. Ferma aceea a fost motivul pentru care a plecat de-acasă acum câteva luni. Dorea să o conducă, dar Chandos nu a vrut să o lase, așa că s-a dus să dovedească câteva lucruri. El a plecat după ea, bineînțeles, deși nu a adus-o acasă pe cât de repede ne-am fi așteptat. Fiica mea, Courtney, nu a fost fericită că au lipsit amândoi atâta vreme.

– Acum o lasă să conducă ferma?

– Da, și am auzit că face o treabă foarte bună. Dar dacă nu ar fi fost amândoi atât de iuți la mânie, ar fi putut ajunge la compromisul acesta încă din primăvară.

În acest caz Damian nu ar fi întâlnit-o pe Casey, însă nu spuse acest lucru. Nu era deloc surprins de faptul că acum Casey conducea o fermă, descurcându-se foarte bine. Abilitățile ei nu încetau să-l uimească. Era surprins totuși, după ce-l întâlnise pe Chandos

şi vorbise cu el, că bărbatul nu o găsise pe Casey în toate acele luni. La urma urmei, ea învăţase majoritatea deprinderilor de la el. Dar, din nou, dacă Chandos ar fi găsit-o imediat, ar fi dus-o acasă şi Damian nu ar fi întâlnit-o niciodată.

După ce mai stătu puţin de vorbă cu bunul doctor, Damian se hotărî să mai aştepte câteva zile înainte de a o căuta din nou pe Casey. De fapt spera că ea avea să vină în oraş. Probabilitatea de a se mai întâlni cu Chandos era mai scăzută în acest fel. Ţinu aşadar sub observaţie casa doctorului şi magazinul universal, cele două locuri în care era cel mai probabil ca ea să apară. Dar nu se întâmplă aşa, iar el era prea nerăbdător să o vadă pentru a mai aştepta.

Asta însemna că nu mai dură mult înainte să pornească din nou spre regiunile rurale, de data aceasta spre ferma Bar M. Deoarece Casey o conducea singură, Damian se aştepta să fie mult mai mică decât K.C. Dar nu, incredibil, ambele ferme, aflate în proprietatea aceleiaşi familii, semănau cu nişte mici oraşe din cauza clădirilor care înconjurau casele principale. Acum înţelegea de ce tatăl lui Casey refuzase să-i lase ferma pe mână. O fermă de asemenea dimensiuni ar fi reprezentat o provocare pentru orice bărbat, cu atât mai mult pentru o tânără fată.

Din nefericire, Casey nu era acolo. Damian fu informat că ieşise pe păşunea de nord. Fu avertizat să nu încerce să o găsească acolo, deoarece se putea pierde uşor. Alese să ignore avertismentul – şi se pierdu.

Soarele apusese când ajunse să vadă iarăşi clădiri. Spre ghinionul lui, se dovediră a fi clădirile de pe teritoriul fermei K.C. Aproape că îşi dori ca doctorul Harte să nu fi menţionat că nepoata lui îşi împărţea nopţile între cele două ferme. Fiind deja aici, nu putea pleca fără a afla dacă aceasta era una din acele seri.

Avusese dreptate în legătură cu pridvorul şi apusul. Fusese-ră aprinse câteva felinare, dar lumina lor nu era necesară, deoarece razele roşietice scăldau pridvorul într-o strălucire caldă. El se aşeză pentru un moment într-unul dintre balansoare şi privi lung înspre vest, minunându-se de incredibila frumuseţe a acestei părţi a ţării, de vastitatea peisajului... de pacea pe care nu avea să o găsească niciodată într-un oraş.

Era prea mult să spere că ea avea să apară în pridvor, împărtășind profunzimea acelui moment cu el. Își imagina cum i-ar fi luat mâna într-a lui, în timp ce s-ar fi legănat împreună în balansoare, bucurându-se de priveliștea panoramică din fața lor... ei bine, ar fi putut face asta dacă nu ar fi fost furios din cauza felului în care se despărțiseră.

Trebuia totuși să lase furia deoparte dacă îi dorea ajutorul. Cu greu ar fi acceptat Casey un alt angajament dacă el i-ar fi aruncat priviri ucigătoare în timp ce prezenta faptele.

Damian oftă și se ridică, pregătit să ciocănească la ușă înainte să se întunece prea mult. Spera cu adevărat să răspundă altcineva decât unul dintre părinții lui Casey. Nu uitase avertismentul lui Chandos; alesese doar să-l ignore. În mod ideal, spera să nu-l mai vadă vreodată pe acel bărbat.

Se părea că o casă de asemenea dimensiuni nu avea numărul de servitori așteptat, sau cel puțin aceștia nu răspundeau la ușă, deoarece Courtney Straton apăru din nou în pragul acesteia. Nu încercă să-și ascundă deloc neplăcerea la vederea lui Damian. Pe chipul ei apăru de îndată încruntarea. El fu surprins că nu-i trântise ușa în față.

– Aș fi putut jura că nu te vei întoarce, spuse ea pe un ton oarecum uimit.

– Mi-aș fi dorit să nu fi fost necesar, doamnă, credeți-mă, dar chiar *trebuie* să stau de vorbă cu Casey înainte să plec de-aici. Puteți să nu vă chemați soțul de data aceasta și să-mi spuneți doar dacă ea este aici sau nu?

Ea deschise gura pentru a răspunde, însă o închise la loc. Încruntarea ei se adânci, deși acum era mai degrabă gânditoare. Damian își ținu respirația. Ea fu cea care oftă.

– În regulă, de vreme ce nu ai de gând să te porți rațional în legătură cu asta, poți intra.

Închise ușa în spatele lui, apoi strigă:

– Casey, dragă, vino încoace puțin. Ai un... vizitator.

Din felul în care spusese acest lucru Damian deduse că ea avea să apară în câteva secunde; așa se și întâmplă, Casey intră prin cadrul deschis care dădea înspre sufragerie, cu un șervet în mână. Nu se apropie mai mult, oprindu-se de îndată ce-l zări pe Damian

alături de mama ei, iar pe chip îi apăru o expresie de uimire fără margini.

El era la fel de surprins de eleganța ei. Era atât de obișnuit să o vadă în pantaloni, cu ponchoul deasupra, cu excepția zilei aceleia din Culthers, că nu îi trecuse prin minte că acasă s-ar fi putut îmbrăca altfel. Părul ei negru era aranjat într-o coafură artistică, presărată cu agrafe cu pietre prețioase. Rochia strânsă pe talie pe care o purta era de catifea de culoare verde smarald, iar gulerul rotunjit, tăiat adânc, era decorat cu o bordură din dantelă de aceeași culoare, atât de moale, încât îi cădea ca o capă peste umeri.

Era incredibil de drăguță, incredibil de atrăgătoare cu decolteul acela adânc, care lăsa să se vadă curbura dulce a sânilor. Uitându-se la ea, Damian aproape că uită motivul pentru care era acolo.

Era evident că le întrerupsese cina și se părea că aici obișnuiau să-și schimbe hainele pentru cină, așa cum făceau persoanele din înalta societate din oraș. Tatăl ei se apropie în spatele lui Casey, îmbrăcat de asemenea într-o haină de seară neagră, bine croită, cu o cravată neagră subțire, atât de diferit de bărbatul pe care îl zărise în Fort Worth în acea zi. Iar dacă o expresie inscrutabilă putea fi considerată mortală, a lui așa era. Chandos fu și mai neplăcut surprins de prezența lui Damian decât soția lui.

Casey reuși să întrebe în cele din urmă:

– Ce cauți aici, Damian? Și ce s-a întâmplat cu nasul tău?

El tresări, deoarece uitase cât de afectată îi fusese fața. Umflătura se redusese considerabil, însă vânătăile care apăruseră se întinseseră sub unul dintre ochi și între sprâncene. Conform doctorului Harte, existase o mică fractură, deși lucrurile ar fi stat mult mai rău dacă lovitura l-ar fi nimerit în mijlocul nasului, în loc de partea superioară a acestuia.

Damian îi aruncă lui Chandos o singură privire înainte de a replica:

– A dat de pumnul tatălui tău. Se pare că el a crezut că sunt dator cu ceva durere pentru că ți-am pus viața în pericol.

Casey rămase șocată.

– Tati te-a lovit? Când? exclamă ea.

– Acum câteva zile.

– Ai venit aici, și nimeni nu s-a deranjat să-mi spună?

Întrebarea nu îi fusese adresată lui, de fapt Casey se întorsese către Chandos.

– La ce ar fi folosit? spuse tatăl ei pe nepusă masă. A plecat. Nu trebuia să se mai întoarcă.

– Tati, nu tocmai am avut discuția despre deciziile pe care sunt în stare să le iau eu singură pentru mine?

– Întreabă-l de ce a venit aici, fetițo, înainte să tragi concluziile pripite. Este dreptul meu să te protejez, indiferent de vârsta ta.

Ea se încruntă la auzul acestei replici criptice. La fel făcu și Damian. Suna ca și cum ar fi venit să-i facă rău în vreun fel, ceea ce era ridicol. Începu să spună acest lucru, când Casey își îndreptă privirea în direcția lui.

– De ce ești aici, Damian?

El ar fi preferat să stea de vorbă cu ea în privat, însă nu părea că părinții ei aveau să îngăduie așa ceva, astfel că sări direct la subiect.

– Jack a evadat în St. Louis. A fost urmărit până la Chicago, dar acolo i s-a pierdut urma. Este prea ușor să te ascunzi într-un oraș de asemenea dimensiuni, sunt prea multe locuri în care te poți pierde. Detectivii mei nu mai au idei unde să-l caute. Mi-au sugerat să trimit afișe cu el în fiecare stat și să sper că vreun șerif dă cândva peste el. Dar asta s-ar putea să nu se întâmple niciodată...

Ea dădu încet din cap.

– Dar asta tot nu spune de ce ești aici.

– Tu l-ai găsit o dată, Casey.

– Aici, în vest, dar acum este într-un oraș, sublinie ea. Ce știu eu despre orașe?

– Dar îl știi pe Jack.

– Ai deja oameni care lucrează la asta, Damian.

– Da, și sunt destul de competenți, dar deja vor să renunțe, spuse el. În plus, ei nu sunt direct interesați. Tu ești.

– Sunt? Ea ridică dintr-o sprânceană în direcția lui. Și cum ai ajuns la concluzia asta?

– Pari a fi o persoană care își duce treaba la bun sfârșit, îi spuse el. Treaba, deși terminată pentru tine, a fost lungită, așa că de fapt nu s-a terminat încă.

– Nu este vina *mea* că l-ai pierdut.

El oftă.

– Nu, nu este. Dar după tot efortul pe care l-ai depus pentru găsirea lui Jack, ești mulțumită să-l știi liber?

Damian o punea într-o situație delicată, și știa acest lucru. Nu vedea Casey că era singura lui speranță?

– Pentru asta ai bătut atâta drum? Să mă angajezi din nou?

– Nu credeam că banii ar fi o problemă, dar dacă de asta este nevoie...

– Am avut nevoie de bani înainte, Damian, nu acum. Vreau doar să fiu sigură că înțeleg totul bine. Este singurul motiv pentru care ai venit? Doar pentru ca eu să-l găsesc din nou pe Jack pentru tine?

– Doar? Știi cât de important este pentru mine să-l văd adus în fața justiției. De ce aș fi călătorit atâta, când nici măcar nu eram sigur că locuiești aici?

– Chiar așa, de ce? spuse ea și-i aruncă tatălui ei o privire. Înțeleg ce vrei să spui, tati.

Cu acestea, se îndepărtă de Damian, lăsându-l pe acesta perplex. Nu se așteptase să refuze atât de categoric să-l ajute. De fapt fusese destul de sigur că, odată ce ar fi aflat de evadarea lui Jack, ar fi urcat cu el în primul tren către Chicago.

– Cred că ți-ai primit răspunsul, domnule Rutledge.

Se întoarse și o văzu pe mama lui Casey ținându-i ușa deschisă. Da, își primise răspunsul. Se simțea devastat, ca și cum i-ar fi fost refuzat ceva mai mult decât ajutorul pe care îl ceruse.

Capitolul 51

Damian era la jumătatea drumului către Chicago când se hotărî să se întoarcă în Texas. Renunțase mult prea ușor. Nici nu folosise toate opțiunile pe care le avea la îndemână – vinovăție, obligație morală sau orice altceva ar fi putut încerca pentru a schimba răspunsul lui Casey. Lăsase ca sentimentul acela de respingere să-l facă să plece cu coada între picioare. Dezgustător. Dacă avea să fie refuzat, măcar să apuce să spună tot ceea ce-l deranja. Nu mai era nevoie să fie diplomat de-acum încolo.

Părăsi așadar trenul pentru a întreba cât timp avea de așteptat pentru următorul tren către sud, și dădu peste Casey, care lua prânzul în restaurantul gării. Fu atât de uluit să o vadă acolo, că avu nevoie de câteva momente pentru a-și crede ochilor.

Nu se putea să fie Casey femeia aceea în rochia de un galben strălucitor, cu bonetă și chiar pantofi asortați; era cineva care doar semăna cu ea. Aceasta fu prima lui reacție, dar, cu toate acestea, știu că era ea. Întregul lui trup care se trezea la viață îi confirmă acest lucru.

Dar asta însemna că fuseseră în același tren încă din Waco, cum nu-și dăduse seama de asta? De fapt era ușor de înțeles. Vorbise cu însoțitorul de vagon să-i aducă mâncarea în vagonul lui. Abia ieșise din acesta de când plecase din Waco, starea lui făcându-l dornic să evite compania oamenilor în frecventele opriri pe care le făcuse trenul.

Se apropie cu prudență de masa ei, încă temându-se că își imagina doar prezența ei. Când ea își ridică privirea spre el, cu expresia ei inscrutabilă – el știa acum de unde o moștenise –, se simți deconcertat. Nici o surpriză din partea ei, nici un zâmbet, nici un „ei, uite cum ne-am întâlnit tocmai aici", nimic ce el să poată înțelege.

Așa că spuse doar:

– Ai venit.

– Da.

Apoi, cu ceva mai puțină neutralitate, adăugă:

– Când aveai de gând să-mi spui?

– Nu aveam de gând să-ți spun.

El se încordă.

– De ce nu? Credeam că am lucrat destul de bine împreună data trecută.

– Am făcut câteva lucruri bine împreună, dar găsirea lui Jack nu a fost unul dintre ele.

Replica aceasta sinceră fu atât de neașteptată, încât Damian aproape că rămase fără cuvinte. Iar ea nici măcar nu roșise atunci când pomenise, mai mult sau mai puțin direct, despre cât de bine se potriviseră în pat. Dar ea adusese subiectul în discuție, iar furia lui profită cu repeziciune de acest avantaj.

– Interesant că vorbești despre asta, Casey. Nu aș fi crezut că asta e părerea ta, nu după felul în care ai șters-o în miez de noapte fără să-ți iei rămas-bun, fără să mă trimiți la naiba sau să-mi spui că a fost distractiv.

– Mi s-a părut că ne-am despărțit prietenește. Nici un cuvânt nu ar fi fost potrivit.

Privind lucrurile din această perspectivă, avea dreptate. Fusese un mod foarte potrivit de a-și lua rămas-bun – asta dacă ambele părți ar fi dorit să-și ia rămas-bun. Dar când unul din ei se gândise la altceva...

– *Unul* din noi ar mai fi avut câte ceva de spus, sublinie el.

– *Unul* din noi a avut suficient timp la dispoziție pentru a spune ce dorea, sări ea.

El scrâșni din dinți. Casey avea dreptate din nou. El era cel care amânase, încercând să-și adune curajul de a-i sugera să nu se despartă. Judecând după tonul pe care îl adoptaseră amândoi în acel moment, probabil că nici acesta nu era momentul potrivit pentru a deschide discuția. Văzându-i apoi pe părinții lui Casey intrând în micul local, gândurile lui luară o direcție cu totul nouă.

– I-ai adus pe *părinții tăi* cu tine?

Ea îi urmări privirea și zâmbi la cuplul care se apropia de ei.

– De fapt doar călătorim în aceeași direcție, îi spuse ea lui Damian. Mama a hotărât că i-ar plăcea să facă niște cumpărături în Chicago. Tata nu voia să se despartă din nou de ea, nu când ultima lor

despărțire tocmai a luat sfârșit, așa că a trebuit să vină și el. Desigur, m-au asigurat că decizia mea de a merge la Chicago nu a avut nimic de-a face cu a lor.

Își dădu ochii peste cap pentru a arăta cât de mult credea asta. El nu era amuzat. Solicitase ajutorul ei, nu al întregii ei familii. Însă uita că ea nu avea nici o intenție de a-l lăsa să înțeleagă că voia să-l vâneze din nou pe Jack. Asta dacă voia cu adevărat – acest lucru nu fusese clarificat deocamdată.

Damian oftă. Erau prea multe lucruri care îl supărau, iar acum nu mai avea libertatea de a le exprima, așa că putea la fel de bine să-și țină gura închisă. Cu o singură excepție...

– Ai de gând să-l cauți pe Jack?

– Asta era intenția mea, replică Casey.

– Dar nu dorești asistența mea? Nu vrei nici măcar să vezi rapoartele detectivilor?

– Deja ai pomenit cât de mare este orașul în care s-a ascuns. Mi se pare că singurul mod de a-l scoate din ascunzătoare este să gândesc ca el. Așa că nu, nu am nevoie de rapoartele despre progresul detectivilor, așa că nu trebuie să le văd.

– Îmi amintesc că ajutorul meu a fost bine-venit în câteva ocazii, atunci când am avut de-a face cu Jack. Nu te-am rugat să te implici din nou în asta ca să îți dau drumul undeva unde să nu te pot ajuta la nevoie.

Ea oftă. Tatăl ei, care se apropiase între timp suficient pentru a auzi replica lui Damian, spuse:

– Acum că m-am asigurat că te sprijină, Casey, aș fi putut-o convinge pe mama ta să-și facă cumpărăturile undeva mai aproape de casă.

Courtney spuse aproape în același timp:

– Bună ziua, domnule Rutledge. Văd că ai găsit-o, în sfârșit. Poate că acum ne poți oferi confortul vagonului dumitale privat pentru restul călătoriei.

Damian aproape că rămase cu gura căscată. Fusese lăsat din nou fără replică. Ei voiau să călătorească cu el, dar Casey, nu? Iar tatăl ei chiar avea încredere în el să o protejeze? Ce naiba se întâmplase, ce le schimbase atât de radical atitudinea față de el de la plecarea lui din Waco?

În cele din urmă își regăsi vocea și răspunse, deși oarecum ezitant, de vreme ce se aștepta ca totul să fie doar o neînțelegere.

– Desigur, doamnă, spuse el. Ar fi plăcerea mea să împart vagonul cu toți trei.

Casey strânse din buze cu neplăcere. Era evident că aceasta nu fusese ideea ei, și nici nu-i plăcea absolut deloc. Courtney zâmbi, acceptând, așa că asta păru să rezolve problema.

Desigur, Chandos își păstră aceeași expresie neutră de până atunci. Poate că îi spusese lui Casey că avea încredere în el să o protejeze, însă nu avea de gând să nu și verifice acest lucru.

Poate că totuși opiniile lor nu se schimbaseră atât de mult. Poate că el înțelesese mai mult decât voiau ei să spună. Totuși, se oferise să împartă spațiul acela strâmt cu părinții lui Casey pentru următoarele zile? Probabil nu fusese în toate mințile.

Capitolul 52

Casey și mama ei ocupară compartimentul-dormitor separat al vagonului. Chandos mută cele câteva lucruri ale lui Damian de acolo fără să-l întrebe nimic pe acesta, luând drept garantat acordul lui de a le ceda camera femeilor. Așa ar fi făcut, desigur, însă i-ar fi plăcut să fi fost întrebat.

Dar aparent acesta era tonul în care aveau să se scurgă următoarele zile. Familia Straton lua o mulțime de lucruri ca fiind de la sine înțelese; cel puțin părinții lui Casey o făceau. Casey nu era prea comunicativă, decât cu părinții ei. Damian văzu, cu ochii lui, ce relație frumoasă aveau ei trei.

Courtney Straton era cea care făcea ca tot acest timp petrecut împreună să fie suportabil. Gentilețea sa, atât de diferită de maniera în care se comportau fiica și soțul ei, vorbea despre felul în care fusese crescută. Încerca mereu să-l includă pe Damian în conversațiile care aveau loc în salonul vagonului, locul în care își petreceau cea mai mare parte a zilei. Îl încuraja să vorbească despre el, despre tatăl lui, despre compania care fusese de atâta vreme în familia lor. O menționase chiar și pe mama lui...

Casey roșise, pe bună dreptate, atunci când Courtney spuse:

– Casey mi-a spus că mama ta locuiește în Chicago. Poate că ne vom întâlni cu ea cât timp suntem în oraș.

Privirea pe care el i-o aruncă lui Casey spunea: „Și ce altceva din ce nu te privește le-ai mai spus părinților tăi?" Însă lui Courtney îi replică doar:

– Mă îndoiesc, doamnă. La urma urmei, asta nu este o vizită de curtoazie.

Mai erau apoi nopțile acelea agonizante, după ce doamnele se retrăgeau în dormitor, în care rămânea singur cu Chandos Straton. Prima noapte dăduse tonul tuturor celorlalte, cei doi alegând să se ignore pur și simplu, cu excepția unei singure observații făcute

de Chandos, după ce se întinse pe una dintre banchetele lungi, vizavi de Damian.

– Soția mea îți acordă prezumția de nevinovăție, crede că determinarea ta vorbește de la sine. Eu îmi rezerv dreptul de a te judeca.

Damian nu avea de gând să nu spună nimic la auzul acelei replici criptice.

– Despre ce naiba vorbiți?

– Dă-ți seama singur, ageamiule, fu singura replică a lui Chandos, înainte de a se întoarce cu spatele.

Așa continuară lucrurile pentru următoarele trei zile. Pe când trenul ajunse în Chicago, Damian deja se simțea prieten cu Courtney. Nu la fel stăteau lucrurile cu ceilalți doi, care lăsau impresia că abia îi suportau prezența. În plus, nu reușea deloc să stea de vorbă numai cu Casey. Unul sau celălalt din părinții ei erau mereu lângă ea.

El le recomandă hotelul la care stătuse în cadrul vizitei sale precedente în Chicago și unde intenționa să se cazeze din nou, gândindu-se că astfel ar fi reușit să o găsească pe Casey singură la un moment dat. Însă Casey refuză până și acest lucru. Expresia ei, atunci când mama ei găsi ideea excelentă, era grăitoare, însă nu încercă să schimbe decizia.

Nici nu ar fi avut prea mult rost, de vreme ce era deja clar că, dacă fata descoperea urmele lui Jack, nu avea să-l vâneze singură – aceasta fusese decizia tatălui ei, cu care fusese de acord, deși în silă. Damian avea să fie ținut la curent cu progresele făcute, iar asta însemna că aveau să se întâlnească frecvent – motiv pentru care Courtney sugeră să ia cina împreună în fiecare seară. Nu așa ar fi preferat Damian lucrurile, însă trebuia să se mulțumească cu ce primea.

Casey își împărtăși de îndată și ea planurile, spunându-i lui Damian:

– Jack s-a obișnuit să arunce cu banii tăi în stânga și-n dreapta. Se ascunde, da, dar șansele sunt să o facă cu stil. Voi începe să pun întrebări angajaților agențiilor de închirieri, precum și la unele dintre cele mai luxoase hoteluri. Voi vedea cum procedez după aceea.

Asta însemna că orice ofertă de asistență din partea lui nu era necesară, cel puțin pentru primele câteva zile. Nici măcar tatăl ei nu putea prevedea necazuri iscate în această primă fază a interogatoriilor.

După cum se dovedi, Casey se grăbea atât de tare să-l găsească pe Jack, pentru a se putea întoarce acasă, încât nu apăru la cina programată în prima seară la hotel, nici în cea de-a doua. Lăsase totuși mesaje în care spunea că erau atât de mulți oameni cu care avea de vorbit, încât nu avea timp pentru o cină întreagă și prefera să-și continue interviurile până târziu în noapte.

Chandos nu fu deloc surprins.

– Când fiica mea începe ceva, se pune serios pe treabă.

Damian fu nemulțumit, pentru a nu spune mai mult. Dorea ca Jack să fie găsit, cât de curând posibil. Însă dorea, de asemenea, să petreacă puțin timp cu Casey înainte ca ea să dispară din nou din viața sa. De vreme ce refuza să-l lase să o însoțească în cursul acestor investigații, contase pe cinele stabilite pentru a petrece timp în compania ei.

Casey își făcu însă apariția în cea de-a treia seară, într-o ținută splendidă. Hotelul dispunea de un restaurant foarte elegant, care era frecventat nu doar de oaspeții hotelului, ci și de mare parte din lumea bună din oraș, care găseau restaurantul drept locul potrivit pentru a-și expune bijuteriile, amantele costisitoare sau orice altceva cu care se mândreau.

Însă Casey le eclipsa pe toate aceste doamne prin simplitatea rochiei sale de culoarea levănțicii, cu un singur medalion legat cu o panglică neagră în jurul gâtului. Era interesant cum părea să devină din ce în ce mai frumoasă de fiecare dată când Damian o vedea.

În acea seară sosi înaintea părinților ei. Când văzu că aceștia nu i se alăturaseră lui Damian la masă, își încetini înaintarea, gândindu-se probabil să se întoarcă. Privirea pe care i-o aruncă el îi schimbă probabil intenția – la naiba, avea să o târască la masă dacă nu se putea altfel, iar ea nu putea să riște o astfel de scenă. O decizie bună, deoarece lui nu-i mai păsa ce fel de scenă ar fi cauzat.

El se ridică și-i trase scaunul. Ospătarul lor apăru imediat, oferindu-i ceva de băut. Damian nu așteptă ca acesta să plece, ci spuse:

– Arăți deosebit de frumoasă în seara asta, Casey.

Ea nu se așteptase la un compliment. O făcu să roșească ușor. Înainte ca ea să poată spune orice, Damian adăugă:

– Dar îmi plăceai și îmbrăcată în pantaloni și poncho.

Acest lucru păru să o surprindă, însă tot nu spuse nimic, așteptând probabil ca ospătarul să se îndepărteze de masă. De îndată ce rămaseră singuri, Damian mai adăugă un lucru, oricând de lipsit de înțelepciune ar fi fost.

– De fapt, cel mai mult mi-ai plăcut atunci când nu purtai nimic.

Roșeața din obrajii ei deveni violentă. Ochii îi coborâră, și Casey sâsâi în direcția lui.

– Vrei să mă faci de râs?

– Nu, doar stabilesc niște adevăruri, replică el cu o voce joasă.

Ea își ridică din nou privirea, și ochii ei aurii se ațintiră într-ai lui. Damian avu sentimentul ciudat că, în ochii ei, și el era la fel de gol acum. Cu siguranță că el așa și-o imagina, în timp ce amintirile din ultima lor noapte de dragoste nu încetau să-i apară în minte.

Avură un moment care le tăie respirația. El voia să o ducă direct în cameră. Dorea...

– Damian, tu ești? se auzi o voce pițigăiată. O, da, tu ești! Ce faci în Chicago, fără să-mi spui că ai venit? Trebuie să fi sosit în această seară și probabil te-ai hotărât să aștepți până dimineață înainte să mă vizitezi.

Damian își închise ochii pentru o secundă, apoi se ridică pentru a o întâmpina pe Luella Miller.

Capitolul 53

Casey nu-și putea crede ochilor. Trecerea de la momentul acela de intimitate, când crezuse că Damian era pe cale să-i mărturisească ceva, la auzul acelei voci iritante pe care ajunsese să o disprețuiască, așa cum o disprețuia și pe posesoarea acesteia pentru silueta ei micuță, pentru frumusețea strălucitoare, dar mai ales pentru atitudinea ei de proprietate atunci când venea vorba de Damian, fu greu de îndurat.

Bine, poate că era prea mult să vorbească despre dispreț, însă Casey nu o plăcea deloc pe Luella. Cu toate acestea, singura persoană pe care sperase să nu o mai întâlnească vreodată stătea în fața ei, exprimându-și sonor uimirea pentru prezența lui Damian în Chicago. La naiba, Casey și-o scosese atât de complet pe Luella Miller din minte, încât uitase că locuia chiar aici în oraș.

– Am venit aici cu niște treburi importante, Luella, îi spunea Damian. Mă tem că nu am timp pentru vizite de curtoazie în această călătorie.

– O, serios? spuse Luella, aruncând priviri ucigătoare în direcția lui Casey. Cine este domnișoara?

Asta era amuzant. Luella era geloasă pe ea? Și nici măcar nu o recunoscuse, ceea ce arăta cât de superficială era femeia. Poate că îi acorda întreaga ei atenție unui bărbat de care era interesată, însă nimeni altcineva nu merita nici măcar un minim interes.

– Sunt rănită cu adevărat, Luella, că nu mă recunoști, spuse ea pe un ton uscat.

– O, ești tu, Casey, pufni Luella. Îmi pare rău, am crezut că ești... ei bine... una dintre doamnele acelea ale străzii.

Nu crezuse deloc așa ceva, era doar perfidă. Însă asta lui Casey îi era indiferent. Era pe cale să se scuze și să părăsească masa, când mama și tatăl ei apărură în sfârșit în restaurant. Era blocată acum.

Trebui să suporte prezența femeii pe durata întregii cine, deoarece Luella își impusese compania, iar politețea îi împiedicase să-i spună să-și vadă de drum. Îi amintea lui Casey prea mult de timpul pe care îl petrecuseră împreună în drum spre Fort Worth. Întocmai ca atunci, monopoliza orice conversație și reuși să-și păstreze propria persoană în centrul oricăror discuții.

Casey avea de gând să sară peste desert, folosind drept scuză durerea copleșitoare de cap care o surprinsese. Luella găsi însă pe altcineva cunoscut și începu să-și sucească gâtul, privind la mesele din jurul lor. Casey mai așteptă un moment înainte de a se scuza, gândindu-se că poate femeia avea să-și găsească alte victime pe care să le terorizeze cu trăncăneala ei neobosită.

– O, ce coincidență extraordinară! icni Luella. Damian, cred că aceea este mama ta, la masa de acolo – și scumpa de ea nu te-a văzut încă.

Luella nici nu se deranjă să privească în direcția lui Damian, pentru a vedea efectul cuvintelor sale. Se ridică cu repeziciune în picioare, evident dorind să rectifice partea cu „nu te-a văzut încă". În loc de asta, scânci atunci când Damian o apucă de braț și o trase din nou pe locul ei.

Ea îl privi acum, uluită. Încă nu acorda atenție semnalelor pe care i le transmitea el, așa că nu-și dăduse seama că Damian era furios, în cea mai mare parte pe ea.

– Ai înnebunit? se supără ea.

– Foarte posibil, răspunse el printre dinți. Și dacă te mai gândești să o mai abordezi o dată pe mama, atunci cu siguranță îmi voi pierde mințile. Dacă ai fi fost atentă, Luella, atunci când ai dat buzna peste cina noastră, m-ai fi auzit spunând că este vorba de o călătorie de afaceri, nu de una socială. Dacă trebuie să fiu mai explicit de atât, înseamnă că nu mă interesează deloc să o văd pe mama acum sau în oricare alt moment.

– Sau pe mine, evident, spuse ea. Aștepta, cu siguranță, negarea acestui fapt.

Nu se auzi nici o negare. Acest lucru o făcu să roșească într-un fel atrăgător. Încă nu era suficient de insultată pentru a se ridica de la masă, totuși, iar asta era păcat. Poate că era prea proastă pentru a-și da seama că fusese insultată.

Courtney încercă să ușureze tensiunea, menționând desertul. Chandos aproape că râdea. Casey continua să se uite îngrijorată la Damian. El privise în direcția mesei la care stătea mama lui, de îndată ce terminase de vorbit cu Luella. La cât era de înalt, nu avea probleme în a privi peste capetele tuturor celor care stăteau între ei.

Își dădu seama de momentul în care mama lui îi întâlni privirea. Damian rămase atât de nemișcat, încât nici măcar nu mai respira. Durerea din ochii lui îi sfâșie inima.

Damian se ridică și ieși din restaurant. Ea se ridică și-l urmă de îndată. O auzi vag pe Luella spunând:

– Ei bine, n-am mai văzut așa ceva. Nici măcar un rămas-bun?

Se gândi că părinții ei aveau să-i explice. Sau poate că nu.

Damian urcă direct în camera lui. Nu-și dădu seama că ea era în spatele lui decât atunci când trânti ușa, sau cel puțin încercă și nu reuși, deoarece o lovi pe ea în drum. El se întoarse brusc, ca și cum ar fi fost pregătit de o înfruntare. Crezuse probabil că mama lui fusese cea care îl urmase, deoarece tensiunea îi dispăru de îndată ce văzu că era Casey.

– Nu am fost pregătit, spuse el încercând să explice, ca și cum ea ar fi știut despre ce vorbea.

– Știu, replică ea.

– Femeia aia prostuță ar face și un sfânt să-și piardă răbdarea, adăugă el.

– Știu și asta.

– Dar nu așa voiam să mă întâlnesc cu mama pentru prima dată, deja enervat de altcineva. Voi avea nevoie de tot controlul pentru a-i asculta explicațiile.

– Ai dreptate. Dacă vrei să o înfrunți, trebuie să faci asta fără emoție.

El dădu din cap, trecându-și iritat mâna prin păr. Privirea lui intensă se opri apoi din nou asupra ei, iarăși plină de durere.

– M-a recunoscut, Casey, spuse el pe un ton uimit. Nu m-a văzut de când eram copil. Cum naiba m-a recunoscut?

– Poate în același fel în care ai recunoscut-o tu, spuse ea ezitantă.

– Nu, ea nu s-a schimbat prea mult. Este uimitor, dar arată aproape la fel. Puțin cărunță la tâmple, dar aproape nici un rid nu schimbă

fața aceea frumoasă pe care mi-o amintesc. Dar eu aveam zece ani atunci când a plecat. Nimic din mine nu mai seamănă cu copilul de atunci.

– Damian, o mamă poate avea anumite instincte, anumite intuiții. Iar tu te uitai la ea destul de intens. Nu este nerezonabil să crezi că ar fi putut ghici cine ești.

– Da, desigur. Asta trebuie să fie, spuse el cu un oftat. Nu că ar conta, insistă el neconvins.

Ea își dori să-l îmbrățișeze, dar nu o făcu.

– Vei fi bine?

– Desigur. Te rog transmite-le părinților tăi scuzele mele pentru felul în care am plecat de la masă.

Ea zâmbi cu blândețe.

– Nu sunt insensibili, să știi. Nu este nevoie de scuze.

Se întoarse, întinzând mâna după clanța ușii.

– Casey?

Ea se opri și-și ținu respirația. Însă el nu ajunse să spună ceea ce dorise. Ușa nu fusese închisă complet atunci când Casey intrase în cameră. Altcineva intră acum în camera lui Damian, pășind cu grijă, uitându-se dincolo de Casey și fixându-și privirea asupra fiului ei.

– Tu ești, Damian, nu-i așa? întrebă femeia plină de speranță. Ai venit să mă vezi?

Casey se întoarse pentru a vedea reacția lui Damian. El nu avea nici una. Nu avea de gând să o lase pe mama lui să vadă nimic din ceea ce simțea.

– Nu, replică el pe un ton lipsit de orice expresie. Sunt aici pentru a-l găsi pe ucigașul tatălui meu.

Ea oftă.

– Da, am auzit despre moartea lui. Îmi pare foarte rău.

– Nu este cazul, doamnă. Nu a însemnat nimic pentru tine, doar o mică parte a tinereții tale.

Cuvintele erau grăitoare, pline de resentimente, în ciuda tonului neutru. Femeia dădu numai din cap, probabil încercând să-și controleze propriile emoții.

– Iartă-mă atunci că am dat buzna, spuse ea în șoaptă, întorcându-se să plece.

Doar Casey îi văzu lacrimile din ochi. Îi aruncă o privire lui Damian, însă el se întorsese deja cu spatele și stătea țeapăn. Pumnii îi erau încleștați pe lângă corp. Nu era momentul să pomenească acum despre lacrimile acelea.

Capitolul 54

Două zile mai târziu, Casey ajunse la jumătatea cinei pe care Damian o lua din nou cu părinții ei, pentru a-i spune noutățile. Nu crezuse că avea să termine atât de repede. Atunci când se hotărâse să vină în Chicago, motivele ei nu fuseseră legate de găsirea lui Jack Curruthers.

Încă își amintea discuția avută cu mama ei despre motive, atunci când aceasta o găsise făcându-și bagajul.

– Ai de gând să-l ajuți, nu-i așa? o întrebase Courtney.

– Da.

– De ce?

– Pentru că-mi place să termin ce am început. Iar treaba asta nu am terminat-o încă.

– Este singurul motiv?

– Nu, recunoscu Casey, oftând.

Courtney bătu nerăbdătoare din picior.

– Ei, nu mă face să-ți scot cuvintele cu forța!

Casey se așezase pe pat și începuse să-i explice.

– Voi urma sfatul tău, mamă – până la un punct. Cel puțin îi voi da lui Damian ocazia să pomenească despre căsătorie. Dar dacă nu o poate face singur, atunci nu-l vreau. Așa că nu te amesteca, mamă, te rog stai deoparte!

Courtney nu fusese prea fericită, însă fusese de acord. Casey crezuse că Damian avea să aibă suficient timp pentru a-și da seama că-i putea fi o soție bună. Lucrurile arătaseră promițător când îl surprinsese privind-o de câteva ori într-un fel care-i făcea fluturii din stomac să danseze. Dar până la urmă, părea să fie preocupat doar de găsirea lui Jack.

Iar acum ea îl găsise.

Nu se scuză pentru întârziere și pentru lipsa vreunui mesaj. Se așează doar la masă și anunță, fără nici un preambul:

– L-am localizat pe Jack.

Chandos dădu din cap în direcția ei, deloc surprins de succesul ei rapid. Courtney pufni:

– Ei, eu nici măcar nu mi-am început cumpărăturile, replică la care Chandos chicoti și răspunse:

– Care cumpărături?

Damian nu-i asculta pe nici unul din ei. Era uluit și întrebă:

– Deja? Ești sigură?

Casey clătină din cap.

– Nu sunt sigură. Nu l-am văzut cu ochii mei. Dar se potrivesc atât descrierea, cât și indiciile legate de timp.

– Dar cum l-ai găsit atât de ușor, când detectivii lucrează...

– Nu fi dur cu detectivii tăi, interveni ea. A fost mai degrabă vorba de noroc, și poate am pus întrebări la care ei nu s-au gândit.

– Ce fel de întrebări?

– Păi am descoperit că Jack a locuit într-un hotel de lângă râu. Dar nu a stat mult acolo, doar câteva zile. Dar a fost un indiciu demn de urmat, așa că am vorbit cu toată lumea care ar fi putut avea de-a face cu el sau cu camera lui în timpul ședерii sale.

– Detectivii meu au verificat *fiecare* hotel din oraș, spuse Damian. Dacă te-ai fi obosit să citești rapoartele, ai fi știut deja asta.

– Dacă aș fi citit rapoartele nu aș fi fost atât de minuțioasă, poate nici nu m-aș fi deranjat să verific hotelurile. Dar nu mă asculți, Damian. Am spus că a fost vorba de noroc. Se pare că Jack și-a luat toate mesele în camera lui de hotel, iar tânărul Milton Lewis, a cărui treabă era să debaraseze vesela murdară, s-a îmbolnăvit într-una din zilele în care Jack era acolo. Fratele lui Milton i-a ținut acestuia locul, fapt cunoscut doar de un singur alt angajat al hotelului. Se pare că Milton a fost destul de mult bolnav anul acesta și a fost amenințat cu concedierea, așa că a încercat să îi ascundă supervizorului faptul că a fost înlocuit de fratele lui.

– El este cel care știa ceva despre Jack? întrebă Damian.

– Nu, nu el. Am aflat despre faptul că a lipsit doar atunci când a făcut o greșeală în timp ce-l interogam. Nu era deloc dispus să-și recunoască înșelăciunea – el și fratele lui seamănă foarte bine, acesta fiind singurul motiv pentru care au reușit să ascundă fapta.

– Ai reuşit aşadar să vorbeşti cu fratele lui Milton, în timp ce alţii care l-au interogat nu au aflat nici măcar de existenţa lui? ghici Chandos.

– Exact, spuse Casey. Milton mi-a dat numele şi adresa fratelui său, iar eu l-am vizitat în această după-masă. Se pare că pe Jack l-a făcut suspicios nervozitatea tânărului. Absolut normal, cu atâţia oameni pe urmele lui. Însă nervozitatea băiatului nu avea nimic de-a face cu Jack, desigur, şi pentru a-l împiedica pe Jack să se plângă superiorilor lui, a fost nevoit să admită că-i ţinea locul fratelui său. Jack trebuie să-şi fi dat seama că tânărul îl putea ajuta, de vreme ce nu era un angajat al hotelului şi nu mai avea de venit pe-acolo, neputând aşadar fi interogat cu privire la Jack.

– Dar cum să-l ajute?

Casey rânji.

– Asta arată cât de deştept este Jack. I-a spus tânărului că nu va spune nimic despre înlocuirea fratelui lui, cu condiţia să-l ajute să-şi găsească o locuinţă de închiriat, fără să fie nevoie să apeleze la o agenţie.

– Iar tânărul a rezolvat asta?

– O, da, a venit înapoi cu o adresă în aceeaşi zi, deoarece era foarte îngrijorat. De fapt era vorba chiar de locuinţa lui. S-a gândit că nu ar fi un inconvenient atât de mare să-şi cedeze temporar locuinţa şi să se mute la fratele lui până să-şi găsească un alt loc pentru închiriat. Voia doar să-l ştie pe Jack satisfăcut, pentru a nu-i raporta fratele. Jack nu a fost foarte încântat de locuinţă şi i-a spus acest lucru, probabil pentru că nu este într-o zonă rezidenţială. Dar şi-a dat seama că este o ocazie prea bună pentru a fi ratată, de vreme ce şansele ca cineva să-l găsească acolo erau foarte scăzute.

– Este încă acolo?

Casey dădu din cap.

– Conform proprietăresei, da. Foloseşte numele de Marion Adams, sperând probabil că „Marion" este ambiguu, putând fi şi un nume de femeie.

– Atunci ce mai aşteptăm? spuse Damian şi se ridică în picioare.

– Dimineaţa, replică Casey.

– De ce?

– Pentru că Jack nu este acasă acum, răspunse ea pe negândite. Am verificat.

Replica îi făcu pe cei doi bărbați să se încrunte deodată.

– Ai verificat? întrebă Chandos primul. Dacă-mi spui că ai bătut la ușa lui, te voi încuia în camera ta.

– Ei, tati...

– Nu ne-am înțeles că nu vei încerca să-l prinzi pe Jack singură? spuse apoi Damian. Jur, Casey, că nu te mai scap din ochi de acum înainte.

– Vreți să vă opriți odată? spuse Casey exasperată. Nu vreau să fac pe eroina de una singură. Nu, nu am bătut la ușă. Camera lui este la etajul trei, chiar lângă scări. Proprietăreasa îmi spusese deja că nu este în cameră. Este o femeie băgăreață și îi urmărește pe chiriașii ei. Dar pentru a fi sigură, am aruncat cu ceva în ușa lui, apoi am așteptat la etajul doi, să aud dacă deschide ușa. Nu a făcut-o. Am luat apoi obiectul pe care l-am aruncat, să nu îi trezească bănuieli atunci când ajunge acasă.

– S-ar fi putut întoarce în timp ce erai acolo, surprinzându-te, adăugă Damian, încă neconvins că nu fusese în pericol.

Casey zâmbi doar și își trase peste ochi partea de sus a bonetei. Îi acoperea cea mai mare parte a feței și era suficient de mare pentru a-i ascunde trăsăturile.

– S-ar fi putut întoarce, spuse ea. Dar nu m-ar fi recunoscut.

– În regulă, ceda Damian. Dar tot nu vreau să aștept până dimineață. Se va întoarce la un moment dat acasă și vreau să fiu acolo... Vocea lui se pierdu atunci când Casey clătină din cap. De ce nu?

– Este prea întuneric în clădire, are doar o fereastră în capătul îndepărtat al holului, care dă înspre o altă clădire aflată la doar câțiva metri distanță, așa că în timpul zilei abia intră puțină lumină. După ce se lasă întunericul, nu mai intră deloc. Iar lampa de pe etajul lui este spartă. Probabil că în ultimul timp a urcat înspre camera lui la lumina unei lumânări. Toate camerele au două intrări – ușa și ieșirea de incendiu din spatele clădirii. Am verificat partea din spate. Sunt prea multe locuri în care s-ar putea ascunde dacă ar scăpa pe acolo. Scara de incendiu ajunge până la acoperiș, cu alte două etaje mai sus. Sunt mult prea multe căi de scăpare, ar fi prea ușor

să-l pierdem din nou. Cel puțin dimineață, în plină zi, nu va găsi atât de ușor ascunzători.

Damian oftă, renunțând. Chandos rânji și îi spuse:

– Nu lasă nimic la voia întâmplării.

– Nu, nu o face, mormăi Damian.

Capitolul 55

Se adunară cu toții înainte de răsăritul soarelui a doua zi, în timp ce hotelul era încă tăcut, la fel ca și orașul. Speranța lor era că Jack era încă în pat. Damian se pricepea la dărâmat uși, la urma urmei. Nu puteau să-și facă o intrare mai surprinzătoare de atât.

Chandos hotărî să păzească scara de incendiu din spate. Casey se gândise că așa avea să facă. Era sigură că ea și cu Damian s-ar fi putut descurca cu majoritatea situațiilor care ar fi putut apărea, însă dacă tatăl ei tot era disponibil și nu avea alte planuri...

Casey își adusese cu ea pantalonii, nedorind să fie stânjenită de fuste. Ponchoul îl lăsase acasă, totuși, deoarece vremea mai rece de aici cerea ceva mai călduros decât haina aceea. Una din jachetele groase, de lână, pe care le purta de obicei pe pășune iarna era mai mult decât potrivită.

Nu se așteptau deloc la necazuri; cel puțin Casey nu se aștepta. Jack nu avea nici un mercenar angajat să-l protejeze, așa cum avusese în Texas. Dacă reușeau să-l ia prin surprindere, fără să se tragă nici un glonț, se puteau întoarce la hotel tocmai la timp pentru micul dejun.

Trăsura pe care Casey o închiriase odată ce ajunsese în oraș îi duse până la clădirea lui Jack tocmai când soarele ieșea de după linia orizontului. Chandos se îndreptă spre alee, găsindu-și un loc din care putea vedea totuși și strada principală, precum și scara de incendiu din spate. Damian și Casey urcară de îndată la etajul lui Jack.

Damian își luase pușca cu el. Casey se simțea ciudat să-și poarte tocul pistolului la vedere în oraș, așa că-și îndesase pistolul cu șase gloanțe în buzunarul jachetei, alături de alte șase gloanțe de rezervă, dar îl scoase, acum că se apropiau de ușa lui Curruthers.

Dinăuntru nu se auzea nici un zgomot, pe sub ușă nu se vedea nici o dâră de lumină. Damian se pregăti, îi aruncă o privire lui Casey pentru a vedea dacă era și ea gata, apoi se izbi cu umărul de ușă.

Aceasta se deschise imediat. Damian reuși să își păstreze echilibrul și să nu cadă în interiorul camerei. Însă camera era goală. Lucrurile lui Jack erau încă acolo, dar el nu era.

Casey începu să verifice, asigurându-se că nu era nicăieri, în timp ce Damian mormăi:

– Unde naiba este?

Ea nu-i răspunse. Îi putea simți frustrarea; era de două ori mai mare decât a ei. Apoi auzi însă ciripitul unei păsări, clar și distinct, însă aparținea unei păsări care nu trăia atât de departe în nord.

– Ăsta e tata...

– Poftim?

– Trebuie să fi văzut ceva. Coboară repede! spuse ea, alergând către ușă.

Damian nu mai ceru alte explicații. În timp ce cobora scările, o depăși, datorită picioarelor sale lungi. Urca deja în trăsură atunci când ea ieși în goană din clădire. Chandos le făcea semn să se grăbească. Nu era momentul să întrebe ce se întâmplase.

Casey sări în trăsură tocmai când tatăl ei îndemnă calul la galop. Animalul nu era obișnuit să gonească, însă Chandos reuși să-l facă să se grăbească. Damian o ajută pe Casey să se așeze lângă el, cu fața spre direcția de mers a trăsurii.

– În regulă, ce s-a întâmplat? întrebă ea după ce-și recăpătă respirația.

El arătă în susul străzii care se întindea în fața lor. Nu era greu să observe celălalt vehicul care se grăbea în fața lor, la fel de necugetat ca și al lor. Dar asta nu-i arătă ce mersese rău cu planul lor – planul ei. Se cățără așadar pe celălalt loc, de unde putea vorbi mai bine cu tatăl ei, care stătea pe capra trăsurii, și-l bătu încet pe umăr.

El îi spuse ce voia să știe, strigând peste umăr:

– Nu știu dacă v-a văzut pe voi sau pe mine, însă l-am văzut sărind într-o trăsură aflată în trecere înainte să-mi iasă din raza vizuală. Trebuie să fi ajuns acasă tocmai atunci, dar a fost suficient de suspicios pentru a dori să plece în mare grabă. Până am ajuns eu în stradă, deja împinsese birjarul jos din trăsură și era pe la jumătatea

drumului. L-a lăsat pe bietul om lângă bordură, strigând ceva despre un picior rupt.

– Așa că vom fi la fel de nesăbuiți ca el? strigă ea înapoi. Este foarte periculos!

Era periculos, într-adevăr. Strada începea să se aglomereze, chiar și la acea oră matinală. Furgoane ale furnizorilor, oameni care traversau strada, trăsuri și căruțe de toate felurile și dimensiunile. Însă Jack își croia cale liberă printre toate acestea, nepăsător dacă lovea ceva sau nu – iar ei veneau chiar în urma lor, având calea liberă deschisă de el. Însă în urma ambelor vehicule se auzeau blesteme și strigături ale celor care abia reușiseră să se ferească la timp din calea trăsurilor.

– Ai dreptate, iar calul ăsta bătrân pe care l-ai închiriat nu o să mai reziste mult timp, îi spuse Chandos. Voi încerca să mă apropii puțin.

Să încerce să-l nimerească cu un Colt, dintr-o trăsură în mișcare? Sigur că avea să o facă, murmură Casey pentru sine în timp ce se lăsa din nou pe locul de lângă Damian.

– Ai auzit? îl întrebă ea.

El aprobă scurt din cap. Ea se uită la pușca pe care o strângea Damian în mâini, apoi îi spuse:

– Tu va trebui să o faci. Eu nu voi reuși să nimeresc ținta în mișcare, dar tu poți reuși cu flinta ta. Trage întâi deasupra capului lui. Poate va avea suficientă minte să se oprească înainte să rănească oameni nevinovați.

Damian nu răspunse, se așeză doar într-o poziție mai bună pe celălalt loc. Cu pușca, nu aveau nevoie să se apropie mai mult. Pușca putea acoperi cu ușurință distanța dintre cele două trăsuri, în timp ce un pistol nu ar fi putut-o face.

Damian trase primul foc, care nu-l opri pe Jack. Se putea să fi fost însă factorul hotărâtor care îl făcu să cotească pe următoarea stradă laterală, sperând să iasă din linia focului. Calul lui Jack încercă să-și păstreze direcția, chiar și la acea viteză, însă, din nefericire, trăsura lui nu reuși să facă un viraj atât de strâns. Se răsturnă pe o parte, făcându-l pe Jack să se rostogolească, și continuă să înainteze încă vreo câțiva metri înainte să se oprească definitiv.

O căruță trebui să vireze pe trotuar pentru a evita să treacă peste Jack, care fusese răsturnat chiar în fața ei. Acest lucru nu schimbă nimic pentru Jack, deoarece căzătura îl ucisese.

Capitolul 56

Casey deja împacheta când Damian ajunse la hotel după ce fusese la poliție. Hotelul avea la îndemâna oaspeților un orar actualizat al trenurilor. Următorul tren către Texas pleca în acea după-masă.

Le spusese deja părinților că intenționa să îl ia pe acesta, ceea ce nu le făcuse prea mare plăcere, luând toate lucrurile în considerare. Speraseră la o altă încheiere a călătoriei – cel puțin mama ei o făcuse.

Chandos era încă rezervat. Cu alte cuvinte, nu avea de gând să-l placă sau să-l accepte pe Damian înainte de a vedea cu ochii lui că o făcea fericită pe Casey. Dar asta nu avea prea mari șanse de reușită deocamdată.

Poate că se grăbea puțin cu plecarea – din nou. Nu-i dădea cu adevărat lui Damian ocazia de a discuta despre alte lucruri, precum căsătoria, acum că mintea lui nu mai era concentrată exclusiv asupra lui Curruthers. Dar adevărul era că îi era teamă să-l supună acestui test, de vreme ce el nu-i oferise nici un motiv de a crede că se gândea măcar la căsătorie. În plus, existaseră suficiente ocazii în care i-ar fi putut oferi un indiciu sau două, sau cel puțin i-ar fi putut spune că dorea să stea de vorbă cu ea odată ce terminau cu Jack.

Însă el nu făcuse nimic, așa că ce mai contau câteva zile? Din câte știa ea, și el putea plănui să ia trenul în aceeași zi.

El apăru la ușa camerei ei, totuși, pentru a-i povesti rezultatele întâlnirii cu poliția – precum și pentru a-i spune că se retrăsese oficial din funcția de șerif federal. Îi spuse toate acestea stând în afara camerei ei, de vreme ce ea nu deschisese ușa suficient de larg pentru a-l pofti înăuntru. Abia după ce termină de vorbit observă patul din spatele ei și hainele întinse pe acesta, lângă geanta ei de călătorie.

– Pleci deja?

– De ce nu aș pleca?

El își îndesă mâinile în buzunare.

– Chiar așa, de ce nu? aproape că mormăi el. Presupun că nici de data asta nu aveai de gând să-ți iei rămas-bun?

– Mi-a scăpat mie ceva, sau mi-ai cerut ajutorul doar pentru prinderea lui Jack? Asta am făcut. Dar se pare că rămas-bunurile sunt foarte importante pentru tine. Consideră că mi-am luat rămas-bun.

El izbucni.

– Jur, Casey, că poți fi cea mai exasperantă...

– Ce am făcut acum? îl întrerupse ea încruntându-se.

– Nimic, nici un afurisit de lucru, spuse el sarcastic și se întoarse să plece.

Ea ura să-l vadă plecând astfel, enervat pe ea pentru.. orice ar fi fost. I-ar fi plăcut să-și petreacă restul vieții făcându-l fericit, dar de vreme ce asta nu era posibil... rămânea un singur lucru pe care îl putea face pentru el, sau pe care putea să încerce să-l facă, drept cadou de despărțire.

– Damian...?

El se întoarse atât de repede, încât o făcu să se dea înapoi. Avu nevoie de câteva secunde pentru ca bătăile inimii să i se liniștească. Nu observă că și el încerca să facă același lucru.

– Nu am vrut să pomenesc despre asta cât timp mintea ta era preocupată de Jack, spuse ea, dar probabil nu voi avea o altă șansă, așa că... în seara aceea în care mama ta te-a urmat în cameră...

El înțepeni la menționarea mamei sale, iar acum interveni:

– Ce-i cu asta?

– Avea lacrimi în ochi atunci când s-a întors cu spatele la tine, Damian.

El rămase complet nemișcat. Păli, de asemenea. Casey adăugă repede:

– Mi s-a părut ceva important, un indiciu al faptului că are sentimente puternice față de tine. Poate că ar trebui să afli despre ce sentimente este vorba înainte să pleci din oraș, nu crezi? Am adresa ei. Puțin cam deplasat din partea mea, dar...

– Vrei să mergi cu mine?

Ea nu se așteptase la asta, dorise doar ca el să vorbească cu mama lui din nou, orice ar fi urmat după aceea.

– De ce?
– Pentru că nu vreau să merg singur, spuse el aproape șoptit.
Inima ei se strânse. Cum ar fi putut refuza?
– În regulă. Vrei să mergem acum?
El dădu scurt din cap.
– Acum, altfel mă voi răzgândi.

Capitolul 57

Casey reușise să afle câteva lucruri despre Margaret Henslowe atunci când făcuse rost de adresa femeii, după noaptea aceea din hotel. Margaret era o văduvă foarte bogată după cel de-al doilea soț al ei, Robert Henslowe. Locuia într-un conac uriaș, care aparținuse familiei lui de multe generații, care însă acum îi aparținea ei.

Era văzută foarte bine, ca un fel de matroană. Dar nu avea prieteni apropiați, cel puțin nu unii care să fie considerați astfel de puținii oameni cu care Casey stătuse de vorbă. Din cea de-a doua căsătorie nu avea nici un copil. După moartea soțului ei, rămăsese singură în casa cea mare, în care petrecea mult timp, conform celor chestionați, ca și cum ar fi renunțat la viață, așteptând doar să moară.

Casey nu-i pomeni nimic din toate acestea lui Damian pe drumul încolo. Nu voia ca lui să-i fie milă de femeie, dacă se dovedea că nu merita mila lui. Dar nu aveau să știe acest lucru decât după ce auzeau ce avea ea de spus – despre el.

Ajunseră imediat după ora prânzului, poate că întrerupeau masa femeii, însă Casey nu voia să-și asume riscul de a fi întorși din drum. Își luase cu ea Coltul, pentru orice eventualitate, dacă ar fi avut nevoie de putere de convingere – asta dacă ea era acasă. Ar fi fost un adevărat ghinion să lipsească de acasă, de vreme ce Casey se îndoia că Damian ar fi făcut o altă călătorie dacă nu afla nimic în timpul acesteia.

Margaret era acasă. Majordomul care răspunsese la ușă îi conduse în salon, unde li se ceru să aștepte. Era un individ înțepat, cu siguranță. Numele lui Damian nu-l surprinsese, așa că probabil îi era necunoscut. De ce să fi stat lucrurile altfel? Doamna nu avea nici un motiv să vorbească despre căsătoria ei anterioară în casa soțului ei decedat.

Margaret sosi în salon câteva minute mai târziu, cu răsuflarea tăiată. Se grăbise probabil, nevenindu-i să creadă că Damian venise

să o vadă. Arăta atât de uimită – și entuziasmată – văzându-l stând în picioare lângă șemineul din salon. Nu aruncă nici măcar o privire în direcția lui Casey. Avea ochi doar pentru fiul ei.

Avu nevoie de câteva momente pentru a-și da seama că Damian nu era la fel de încântat ca ea. Era țeapăn ca o scândură, cu mâinile încleștate la spate. Expresia lui era precaută, deși existau urme de amărăciune și furie în ochii lui. Expresia ei luă un aer de tristețe. Însă nu făcură decât să se uite țintă unul la celălalt. Nici unul nu avea de gând să spună nimic.

Casey oftă și se lăsă pe canapea, își aranjă fusta gri, largă, apoi roși când simți greutatea pistolului în geanta pe care și-o așezase în poală. Ar fi trebuit să știe că nu avea nevoie de el aici. Dar poate că de asta era nevoie pentru a-i face pe cei doi să vorbească...

Încercă întâi să le dea câteva mici imbolduri verbale.

– Sunt Casey Straton, doamnă, o prietenă de-a lui Damian. Cred că ar vrea să vă pună câteva întrebări...

Acesta era indiciul pentru Damian, însă el îl ignoră. Margaret trebui să întrebe:

– Întrebări despre ce?

Casey se uită la Damian. El arăta în continuare ca și cum nu avea de gând să scoată vreun cuvânt. Ea oftă din nou. Lucrurile nu progresau așa cum sperase.

– De ce nu începem cu divorțul și cu motivul pentru care l-ați dorit? sugeră Casey.

Asta provocă un răspuns din partea lui Damian. Spuse, plin de amărăciune:

– Știu deja de ce l-a dorit.

Margaret se încruntă.

– Nu, poate că nu știi, cel puțin nu știi întreaga poveste. Nu a fost din cauză că nu l-am iubit pe tatăl tău – de fapt nu l-am iubit, dar mi-era foarte drag. Căsătoria noastră fusese una cu beneficii mutuale, datorată presiunii de a face o căsătorie conform așteptărilor, ceea ce nu ne-a lăsat prea multe opțiuni, după cum îți poți imagina.

– El te-a iubit, scuipă Damian.

– Da, știu că a făcut-o, oftă Margaret. Dar eu nu simțeam la fel pentru el. Asta ar fi fost în regulă, presupun. Multe femei trăiesc vieți neîmplinite. Dar apoi am întâlnit pe cineva care m-a făcut

să simt că viața merită trăită. M-am îndrăgostit de el până peste cap. Nu mai puteam să stau cu tatăl tău după asta. Nu ar fi fost cinstit pentru nici unul din noi.

– Așa că la naiba cu atâția ani de căsătorie și cu copilul rezultat în urma ei?

– Crezi că ar fi fost mai bine dacă aș fi rămas și aș fi făcut trei oameni nefericiți în loc de unul singur? întrebă ea.

– Doar unul? Văd chiar și acum că nu am contat deloc nici atunci.

Ea icni.

– Nu este adevărat! Te-aș fi luat cu mine, Damian. Așa am vrut. Însă știam cât te iubea tatăl tău. Iar tu aveai vârsta la care influența tatălui este foarte importantă pentru un băiat. L-am rănit pe tatăl tău, părăsindu-l. Știam asta. Nu-l puteam răni și mai mult, luându-te și pe tine de lângă el.

– În regulă, pot înțelege asta. Ce nu pot înțelege este de ce nu ai venit niciodată în vizită. Nu ai divorțat de tatăl meu, ai divorțat și de mine. Am însemnat atât de puțin pentru tine, încât nu mi-ai putut scrie din când în când și nu ai putut veni din când în când în vizită, pentru a mă vedea?

– Dumnezeule, nu ți-a spus niciodată, nu-i așa?

Damian înțepeni.

– Ce să-mi spună?

– Tatăl tău m-a făcut să promit că nu voi încerca niciodată să te contactez sau să te văd...

– Minți!

– Nu mint, Damian, insistă ea. A fost singurul fel în care a fost de acord să divorțeze. Dar nu-i purta sâmbetele. Nu cred că a vrut asta din răzbunare. Încerca doar să te protejeze, iar eu am putut să-i înțeleg motivele. I s-a părut că divorțul era și-așa prea dificil pentru tine. A vrut să ai suficient timp pentru a trece peste pierderea mea, fără vizitele mele care să înrăutățească și mai mult lucrurile. A promis totuși că nu te va împiedica să mă vizitezi după ce ai fi crescut destul. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată, spuse ea cu tristețe. Cu toate acestea nu mi-am respectat întocmai promisiunea, deși tatăl tău nu a știut niciodată. A fost prea mult să-mi ceară să nu te mai văd niciodată.

– Ce vrei să spui?

– O dată în fiecare sezon am călătorit la New York doar pentru a te vedea pentru o clipă. Nu te-am lăsat niciodată să mă vezi. În privința asta, mi-am respectat promisiunea. Dar nu voiam să trăiesc fără să te văd măcar din când în când, să știu cum crești și dacă erai fericit. Chiar și după ce ai crescut și ai început să lucrezi la Rutledge Imports, am continuat să fac aceste vizite, de patru ori pe an. Obișnuiam să stau în micuța cafenea de peste drum, așteptând să te văd plecând de la serviciu. O dată ai traversat și ai intrat să iei cina – probabil lucraseși târziu în acea seară. Am fost sigură că mă vei observa, dar erai preocupat. Altă dată mi-am pus șoferul să conducă în jurul clădirii timp de câteva ore, așteptând să ieși din casă, iar atunci când ai făcut-o, erai grăbit să ajungi undeva, pentru că ai încercat să-mi oprești șoferul și să-l pui să te ducă. A trebuit să strig la el să plece de acolo...

Casey se ridică în liniște și-i lăsă singuri. Nu ar fi trebuit să fie acolo, ascultând aceste confesiuni. Era un moment de intimitate între o mamă și un fiu care fuseseră separați mult prea mult timp.

Damian auzea ceea ce sperase ea că avea să audă. Mama lui îl iubea, îl iubise întotdeauna. Umezeala din ochii lui spunea că acum o credea. Lacrimile lui Casey erau ceva mai evidente. Gulerul ei se udase, pentru Dumnezeu.

Capitolul 58

Binele urmează răului și viceversa. Damian încercă să-și amintească acest lucru în timp ce se grăbea înapoi la hotel – singur. Nimeni nu putea avea tot ce-și dorea. Însă nu se putea abține să nu-și dorească totul.

Pe de o parte, simțea o asemenea pace acum, după ce vorbise cu mama lui, ca și cum de pe suflet i se ridicase o greutate imensă. Fusese eliberator pentru el să afle că nu fusese nedorit sau abandonat, așa cum crezuse întotdeauna. Nu ar fi putut cere o despărțire mai potrivită de ea. Îmbrățișarea avusese o putere vindecătoare. Înțelegerea de a deveni parte unul din viața celuilalt fusese liniștitoare.

Dar pe de altă parte era Casey, care se juca îngrozitor cu emoțiile lui – și care dispărea din nou din viața sa.

Când plecase de la casa mamei sale, se așteptase să o găsească pe Casey așteptând în trăsură. Însă nu era așa. Birjarul o dusese înapoi la hotel, apoi se întorsese după Damian. Nu lăsase nici un mesaj.

Nimic – din nou.

Părăsise și hotelul. Aceasta fu ultima picătură. Deja predase camera, deja plecase către gară. Îl părăsise.

Drumul spre gară îi aminti de cursa nebună pe urmele lui Jack. Dar îi dăduse birjarului un bacșiș generos pentru asta. Nu avea de gând să o rateze pe Casey doar din cauza traficului intens al marilor orașe. Din fericire, gara se afla în apropierea hotelului. Din nefericire, era o gară uriașă.

Damian reuși să ajungă acolo înainte ca trenul către sud să plece de pe peron. Însă mulțimea de oameni care așteptau alte trenuri făcu să-i fie dificil să localizeze familia Straton. Pe Chandos îl văzu imediat, și se apropie de el.

Bărbatul fu foarte surprins să-l vadă acolo, deși nu arătă acest lucru.

– Aș fi putut jura că fiica mea mi-a spus că și-a luat rămas-bun de la tine. Nu a fost suficient o singură dată?

– Ideea ei și a mea despre rămas-bun nu sunt tocmai la fel, dar la ce aș putea să mă aștept când fiica dumitale mă disprețuiește atât de mult?

Chandos chicoti de-a dreptul auzind asta.

– Chiar crezi că ar putea iubi pe cineva pe care îl disprețuiește?

Inima lui Damian i se opri în piept.

– Vrei să spui că mă iubește?

– De unde aș ști eu așa ceva? Mi se pare că este o întrebare pe care ar trebui să i-o pui ei.

Această deziluzie era devastatoare.

– Unde este Casey?

Chandos arătă cu capul în josul șinelor către locul în care Casey stătea lângă mama ei, la capătul trenului, cu brațele acesteia în jurul umerilor ei, ca și cum ar fi consolat-o. Dar nu avea nevoie de asta, nu-i așa?

Probabil că se bucurau amândouă că plecau acasă, așa cum recunoscuse și Chandos că se bucura, atunci când Damian îi urase călătorie plăcută.

– Nu am mai călătorit atât de departe în inima țării, remarcase Chandos. Sunt multe de spus despre progres, atât timp cât nu trebuie să trăiești în mijlocul acestuia. Cel puțin în Texas încă îl poți *ignora* în cea mai mare parte – și poți încă respira aer curat, nu îmbâcsit de fumul furnalelor.

Dacă nu s-ar fi aflat sub presiunea timpului – afurisitul de tren fluiera deja –, Damian ar fi putut să dea o replică spuselor lui Chandos, admițând chiar că era de acord cu el în unele privințe. Deocamdată însă voia doar să ajungă la Casey înainte să urce în tren.

– Doamnă, o salută el pe *Courtney*.

– Scuză-mă, cred că m-a chemat Chandos, spuse ea, și-i lăsă singuri.

Damian nu se uită în spate pentru a vedea dacă era adevărat sau nu. O apucă pur și simplu pe Casey în brațe de îndată ce mama

ei le întoarse spatele și o sărută cu putere. Sărutul era plin de frustrare, precum și de exasperarea pe care o simțea față de ea – și față de el însuși. Ar fi trebuit să facă lucrul ăsta de mult.

– Ăsta numesc eu un rămas-bun ca la carte, îi spuse atunci când o lăsă din nou pe picioarele ei.

– Da? replică ea cu răsuflarea tăiată. Nu aș avea de unde să știu. Nu-mi prea iau rămas-bun.

– Nici eu, iar ăsta nu îmi place absolut deloc, mormăi el.

– Nu-ți place?

– Casey, eu... Orice ar fi încercat să spună, se blocă, așa că spuse altceva în loc: știi, mi-a plăcut orășelul acela al vostru. M-am gândit să deschid o filială a Rutledge Imports acolo.

Ea clipi.

– Așa te-ai gândit?

– Da, și mă întrebam dacă mi-ai permite să te curtez atunci când mă voi muta în Waco.

– Să mă curtezi? întrebă ea nevenindu-i să creadă. Să mă *curtezi?*

– Nu întreb dacă-ți pot construi o altă curte, Casey. Da, vreau să te curtez. Într-una dintre zilele acestea îmi voi aduna curajul să te cer în căsătorie, iar o logodnă lungă și drăguță...

– Vrei să te căsătorești cu mine?

El zâmbi la vederea expresiei ei neîncrezătoare și spuse cu blândețe:

– Nu mă pot gândi la nimic pe care să-l doresc mai mult.

O lăsase fără cuvinte. De fapt Casey tăcu atât de mult, holbându-se doar la el, încât el crezu că avea să moară din cauza suspansului.

Apoi spuse în felul ei abrupt, fără prostii:

– La naiba cu logodna! Cere-mă – acum!

El își ținea respirația.

– Vrei?

– Spune-o!

– Te căsătorești cu mine?

– O, da! Da! Își aruncă brațele în jurul gâtului lui și strigă încă o dată: da! Apoi întrebă: ce naiba ți-a luat atât de mult?

El râse.

– Nesiguranța – nu m-am mai simțit niciodată așa. Mi-aș fi putut da seama mai de mult că ești tot ce-mi doresc, Casey, pentru ca viața mea să aibă sens. Dar întrebarea dacă vrei sau nu să te căsătorești cu mine s-a dovedit a fi cea mai importantă întrebare din viața mea, așa că mi-a luat un timp să îmi adun curajul să o pun. Cu toate acestea, mi-am pus în gând să te întreb pe drumul de întoarcere din Culthers. Doar că ai plecat înainte să apuc.

– Va trebui să lucrăm puțin cu ezitările acestea ale tale, Damian. Am fost nefericită când te-am părăsit. M-ai fi putut salva, și se pare că și pe tine, de o mare parte a suferinței dacă ai fi fost deschis atunci. Răspunsul meu ar fi fost același. Eram deja îndrăgostită fără speranță de tine.

El o trase mai aproape.

– Îmi pare atât de rău...

– Nu, nu te scuza, prostuțule. Sunt la fel de ageamie ca și tine când vine vorba de problemele inimii. Aș fi putut deschide eu subiectul. Dacă tot aveam să fiu nefericită, puteam fi nefericită știind că nu există nici o speranță pentru noi. Cred că mi-a fost la fel de frică să aflu adevărul, ca și ție. Era ceva mult prea important. Așa că dacă este să dăm vina pe ceva...

– Nu cred că este vorba de nici o vină, îi tăie el vorba cu un rânjet. Dacă treci cu vederea aceste câteva săptămâni de nefericire – așa voi face și eu, împreună cu toate eforturile ca așa ceva să nu se mai întâmple vreodată.

– Asta este o promisiune pe care îmi place să o aud – și-ți voi aduce aminte de ea. În sărutul blând pe care i-l dădu el se simțea promisiunea unei iubiri fără sfârșit.

La puțină distanță de ei, Courtney îi spuse soțului ei cu o bucurie considerabilă:

– Se pare că vom avea parte de o nuntă.

Chandos îi urmări privirea zâmbitoare și-și văzu fiica în mijlocul unui sărut pasional.

– Așa se pare.

Ea se uită îngrijorată la soțul ei și spuse pe un ton plin de reproș:

– Sper că-i dai o șansă înainte să începi să-l sâcâi.

– Eu? Chandos rânji către ea. Sigur că da, Cateyes. Nici nu m-aș fi gândit să fac altfel.

– Cu siguranță nu, murmură ea printre dinți.

În aceeași colecție

au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Petitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieții*

Anne Barton, *Nopți scandaloase*

Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*

Anna Harrington, *Păcatele unui crai*

Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*

Anna Harrington, *Pețitorul*

Kerrigan Byrne, *O țintă seducătoare*

Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*

Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*

Loretta Chase, *Curtezana*

Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*

Kerrigan Byrne, *Demonul Scoțian*

Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*

Valerie Bowman, *Un lord legendar*

Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*

Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*

Loretta Chase, *Nu mă ispiti*

Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*

Daisy Goodwin, *Victoria*

Lorraine Heath, *Cum să-ți recucerești soțul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*

Lorraine Heath, *Aventurile unui Don Juan*

Johanna Lindsey, *Inimă îndărătnică*

Sabrina Jeffries, *În brațele unui prinț*

Lorraine Heath, *O datorie de onoare*

Lesley Downer, *Regina din umbră*

Joanna Shupe, *Un aranjament îndrăzneț*

va apărea:

Kerrigan Byrne, *Un mariaj neconvențional*

Completează-ți colecția!

blue MOON

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte" la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

LITERA®